

КРИМИНАЛНИ ДОСИЕТА

ЧИРАКЪТ

„Не четете това в
леглото, или ако сте
сами вкъщи.“

— *KIRKUS REVIEWS*

ТЕС ГЕРИТСЪН

ТЕС ГЕРИТСЪН ЧИРАКЪТ

Превод: Красимира Матева

chitanka.info

В Бостън е горещо лято. В добавка към обичайните неприятности, градът е сполетян и от серия шокиращи престъпления — богати мъже са принуждавани да гледат как жените им са измъчвани до смърт. Повтарящият се модел предполага само един отговорен за убийствата: Уорън Хойт, който наскоро е бил пратен зад решетките. Полицията може само да предполага, че си има работа с негов последовател, маниак, имитиращ действията му, като прилага изкривените медицински техники на психопата, който почита.

Или поне така си мисли детектив Джейн Ризоли. Принудена да се сблъска отново с убиеца, който я е белязал — буквално и метафорично — тя е решена да сложи край на ужасяващото влияние на Хойт над себе си. Но този път вендетата е по-свирепа, отколкото Ризоли някога си е представяла.

На Терина и Майк

Благодарности

Докато пишех тази книга, ме насърчаваше прекрасен екип, предлагаше ми съветите си и ми даваше емоционалната „храна“, от която се нуждаех, за да продължавам напред. Много, много благодаря на моя агент, приятелка и попътна светлина Мег Рули, на Джейн Бърки, Дон Клиъри и прекрасните хора в „Джейн Ротроуън ейджънси“. Дълга благодарности също така на моя превъзходен редактор Линда Мароу, на Джина Сентрело за непомръкващия ѝ ентузиазъм, на Луис Мендес, задето ме поддържаше във форма, и на Гили Хейлпарн и Мари Кулман, задето ме поддържаха по време на тъжните, мрачни дни след 11 септември и ме отведоха в безопасност до дома ми. Благодаря и на Питър Марс за информацията, която ми даде за бостънската полиция, и на Селина Уокър, която с позитивизма си ме отведе „до другия край на езерото“.

И най-накрая, най-дълбока благодарност на съпруга ми Джейкъб, който знае колко е трудно да живееш с писателка... и въпреки това остава до мен.

ПРОЛОГ

Днес наблюдавах как умира човек. Стана съвсем неочаквано и все още не мога да се начудя на факта, че тази драма се разигра буквално в краката ми. Толкова много от това, което минава за възбуда в нашия живот, не може да бъде предвидено, затова трябва да се научим да се наслаждаваме на спектаклите, когато дойдат, и да ценим редките сензационни мигове, прекъсващи от време на време монотонния ход на живота. А дните ми тук наистина се точат бавно, в този свят зад стени, където хората са просто числа и ни отличават не по имената, не по дадените ни от Бог таланти, а според характера на нашите закононарушения. Ние се обличаме еднакво, ядем едно и също, четем едни и същи орфани книги от една и съща затворническа количка. Всеки ден е като останалите. И тогава някакъв потресаващ инцидент ни напомня, че животът може да бъде като игра на зарове.

Така стана днес, на втори август, един великолепен горещ и слънчев ден, точно каквито ги обичам. Докато другите се потят и се мъкнат като летаргичен добитък аз стоя в центъра на двора за физически занимания, вдигнал лице към слънцето като гуцър, попивайки топлината. Очите ми са затворени, затова не виждам забиването на ножа, нито виждам как мъжът залита назад и пада. Но чувам възбудените гласове и отварям очи.

В ъгъла на двора лежи окървавен човек. Всички отстъпват назад и лицата им се превръщат в обичайните маски на безразличие, говорещи „нищо не съм видял, нищо не знам“.

Само аз тръгвам към падналия.

За миг заставам до него и го гледам. Очите му са отворени и изразителни; едва ли за него аз съм нещо повече от черен контур на фона на яркото небе. Той е млад, със светлоруса коса, брадата му е незабележимо по-гъста от пух. Отваря уста и от нея излиза розова пяна. На гърдите му се появява червено петно и се уголемява.

Коленича край него и раздирам с един замах ризата му, оголвам раната, която е непосредствено вляво на гръдната кост. Острието се е плъзнало точно между ребрата и със сигурност е пробilo белия дроб и може би е засегнало перикардия. Раната е смъртоносна и той го знае. Опитва се да ми каже нещо, устните му помръдват, без да издават звук, очите му се опитват да се фокусират. Исква да се приведа по-близо, може би, за да чуя някаква предсмъртна изповед, но онова, което има да каже, изобщо не ме интересува. Вместо това се фокусирам върху раната му.

Върху кръвта му.

Познавам добре кръвта. Познавам я в подробности, до съставните ѝ елементи. През ръцете ми са минали безброй епруветки с кръв, възхищавал съм се на различните нюанси на червения ѝ цвят. Слагал съм я да се върти в центрофуги, където тя се разделяше на две колонки в два цвята — от струпани клетки и от серум с цвят на слама. Познавам външния ѝ блясък, копринената ѝ консистенция. Виждал съм как потича на сатенени струйки от току-що разрязана кожа.

Кръвта блика от гърдите му като светена вода от священ извор. Притискам длан към раната, къпейки кожата си в тази течна топлина, и кръвта обгръща ръката ми като алена ръкавица. Той мисли, че се опитвам да му помогна и в очите му проблясва искрица на благодарност. Най-вероятно този човек не е виждал много сърдечност в краткия си живот; каква ирония, че е взел точно мен за олицетворение на милосърдието.

Зад мен се чуват тежки стъпки от ботуши и команди, изречени като лай:

— Назад! Всички да отстъпят назад!

Някой ме сграбчва за ризата и ме отмята назад, по-далече от умирация. Вдига се прах и въздухът натезжава от виковете и псувни, докато ни натикват като добитък в единия ъгъл на двора. Импровизираният смъртоносен инструмент лежи изоставен на земята. Надзирателите искат отговори, но никой не е видял нищо, никой не знае нищо.

Никой никога не вижда и не знае.

В настъпния хаос аз стоя малко встрани от другите затворници, които винаги са ме отбягвали. Повдигам длан, от която

все още капе кръвта на мъртвия, и вдишвам мекия ѝ метален аромат. Само по миризмата разбирам, че това е млада кръв, изтекла от млада плът.

Другите затворници ме зяпат и отстъпват дори още по-нататък. Знаят, че съм различен; винаги са го чувствали. Колкото и жестоки да са, тези мъже са внимателни с мен, защото разбират кой съм и какво представлявам. Взираме се в лицата им, търсейки кръвния си брат сред тях. Някой от моя вид. Не го виждам, не и тук дори сред това сборище от чудовищни мъже.

Но той съществува. Знам, че не съм единственият от този род, който ходи по тази земя.

Някъде има и друг като мен. И той ме чака.

1

Мухите вече се трупаха. Четирите часа на горещия тротоар в Южен Бостън бяха спекли смляната плът и в резултат се бе образувало химическо вещество, еквивалентно на приканващо за вечеря звънче, затова въздухът гъмжеше от бръмчащи мухи. Макар онова, което беше останало от торса, да беше покрито с чаршаф, все още изпод него се разкриваше достатъчно оголена плът, за да има от какво да пируват хранещите се с мърша създания. Парченца сива материя и други, неподдаващи се на идентифициране частици, бяха пръснати във всички посоки в радиус от девет метра от чаршафа. Парче от черепа се беше приземило върху сандъче с цветя на втория етаж, а парченца от тъкани бяха полепнали по паркираните наоколо коли.

Детектив Джейн Ризоли винаги се бе радвала на здрав стомах, но дори тя трябваше да спре за момент, затворила очи, стиснала юмруци, разгневена на себе си заради този миг на слабост. „Не се поддавай. Не се поддавай.“ Беше единствената жена-детектив в отдел „Убийства“ на бостънската полиция и знаеше, че лъчите на безмилостния прожектор винаги са насочени към нея. Всяка грешка, всеки триумф щяха да бъдат забелязани от всички. Бари Фрост, нейният партньор, винаги беше изхвърлял унизително навън закуската си пред очите на другите, и сега седеше, подпрял глава върху коленете в колата им с климатик, чакайки стомахът му да се успокои. Тя не можеше да си позволи да стане жертва на гаденето. Беше най-набиващият се на очи полицай на местопрестъплението, а от другата страна на полицейската лента събралото се множество стоеше и наблюдаваше, без да изпуска нито едно нейно движение, нито един детайл от външността ѝ. Джейн знаеше, че изглежда по-млада от действителната си трийсет и четири годишна възраст и неизменно се стараяше да си придава по-авторитетен вид. Липсващата височина компенсираше с директния си поглед, с широките си рамене. Беше усвоила изкуството да доминира над дадена сцена, дори само благодарение на силата на вътрешното напрежение.

Но жегата сригваше решимостта ѝ. Беше излязла от къщи, облечена в обичайния блейзер и широки панталони и със спретнато сресана коса. Сега блейзерът беше свален, блузата ѝ беше намачкана, а влагата беше накъдрила косата ѝ на неуправляеми спирали. Чувстваше се атакувана по всички фронтове от миризмите, горещината и пронизващите слънчеви лъчи. Налагаше се да се фокусира едновременно върху прекалено много неща. И всички тези очи, които я наблюдаваха.

Силни гласове привлякоха вниманието ѝ. Някакъв мъж с риза и вратовръзка опитваше да убеди охраната да го пусне да мине.

— Вижте, трябва да отида на една конференция по продажбите. И така вече съм закъснял цял час. Но вие сте опънали проклетата си полицейска лента около автомобила ми, а сега казвате, че не мога да го карам. Но това е шибаната ми кола!

— Тук е извършено престъпление, сър.

— Това е злополука!

— Все още не сме решили дали е така.

— Цял ден ли ви трябва, за да го направите? Защо не послушате нас? Целият квартал чу как стана!

Ризоли се приближи до мъжа, чието лице лъщеше от пот. Беше единайсет и половина и слънцето, приближаващо зенита си, блестеше като огнено око.

— Какво точно чухте, сър? — попита тя.

Той изсумтя.

— Същото като всички.

— Силен удар.

— Да. Около седем и трийсет. Точно излизах от банята. Погледнах през прозореца и го видях, проснат на тротоара. Както виждате, завоят е гаден. Ненормални шофьори прелитат наоколо, сякаш бягат от ада. Трябва да го е блъснал камион.

— Видяхте ли камион?

— Не.

— Нито лека кола?

— Камион, лека кола. — Мъжът сви рамене. — Няма значение какво; работата е там, че някой го е блъснал и после е избягал.

Беше все същата история, която чу поне пет-шест пъти от съседите на този човек. Някъде между седем и петнайсет и седем и

трийсет сутринта от улицата се чул силен удар. Никой не беше видял самия сблъсък. Хората просто бяха чули шума и бяха видели тялото на мъжа. Ризоли вече беше обмислила и отхвърлила вероятността да е скочил от някой балкон. Сградите наоколо бяха двуетажни, недостатъчно високи, за да обяснят подобни катастрофални поражения по тялото на скочилия. Нито пък виждаше доказателства, че всички тези анатомични щети са били причинени от експлозия.

— Хей, ще може ли вече да си ползвам колата? — попита мъжът. — Говоря за онзи зелен „форд“.

— Онзи, чийто багажник е опръскан с парченца от мозък?

— Да.

— Ти как мислиш? — отвърна сопнато Джейн и тръгна към експерта по медицина, който оглеждаше асфалта, коленичил на сред улицата. — Хората на тази улица са тъпи като галоши — обяви тя. — Никой не дава и пет пари за жертвата. Нито пък знае коя е.

Д-р Ашфорд Тиърни не я погледна, а продължи да се взира съсредоточено в асфалта. Скалпът му лъщеше от пот под редките сребърни косми. Д-р Тиърни й се стори по-стар и изморен от когато и да било досега. Опитвайки да стане, той протегна ръка в безмълвна молба за помощ. Тя пое дланта му и усети пукането на уморените кости и артритните стави. Той беше стар благородник от Юга, роден в Джорджия, и никога не се беше отнасял благосклонно към бостънската прямота на Джейн, така както тя никога не се беше отнасяла благосклонно към неговата официалност. Единственото, което ги свързваше, бяха човешките останки, които минаваха през масата за аутопсия на д-р Тиърни. Но сега, докато му помагаше да се изправи, младата жена се изпълни с тъга при вида на неговата деликатност, и си спомни за своя дядо, чието любимо внуче беше, може би защото той виждаше в нея собствената си гордост, собствената си твърдост. Ризоли си спомни как му беше помагала да стане от своя фотьойл, как бе усещала като клещи върху ръката си вдървената му от инсулта длан. Дори пламенни мъже като Алдо Ризоли не бяха пощадявани от времето, което ги обричаше на чупливи кости и стави в старостта. Виждаше влиянието му и върху д-р Тиърни, който се заклати под жарките лъчи, попивайки с носна кърпа потта от челото си.

— Доста мъгляв случай за завършек на кариерата ми — рече той. — И така, детектив, кажи ми, ще дойдеш ли на тържеството по случай

пенсионирането ми?

— Ъъ... какво тържество? — попита Джейн.

— Онова, с което смятате да ме изненадате.

Тя въздъхна. И каза:

— Да, ще дойда.

— Да. Винаги съм получавал пряк отговор от теб. За другата седмица ли е планирано?

— След две седмици. И не съм ти казвала, нали?

— Радвам се, че ми каза. — Той сведе поглед към асфалта. — Не си падам по изненадите.

— И за какво става дума тук, докторе? За блъснат от кола, чийто шофьор след това е офейкал?

— Изглежда това е мястото на удара.

Ризоли погледна към голямото кърваво петно. После погледна към покрития с чаршаф труп, проснат на повече от три метра и половина по-нататък, на тротоара.

— Искаш да кажеш, че първо се е ударил в земята тук, а после е изхвърчал дотам? — попита тя.

— Така изглежда.

— Камионът трябва да е бил бая големичък, за да причини нещо подобно.

— Не е камион — беше загадъчният отговор на Тиърни.

Той тръгна по улицата, вперил поглед в земята.

Джейн го последва, като пъдеше рояците мухи. Лекарят спря десетина метра по-нататък и посочи сивкавата буца на бордюра.

— Още мозъчно вещество — отбеляза той.

— И не го е направил камион? — повтори младата жена.

— Не. Нито пък лек автомобил.

— А какво ще кажеш за следите от гума по ризата на жертвата?

Тиърни изправи гръб, погледът му премина по тротоарите, по сградите.

— Забелязваш ли нещо доста интересно на това място, детектив?

— Освен факта, че на него лежи мъртвец с липсващ мозък ли?

— Виж мястото на удара. — И посочи натам, където бе оглеждал допреди малко. — Виждаш ли начина, по който са пръснати телесните части?

— Да. Във всички посоки. Точката на удара е в центъра.

— Правилно.

— Улицата е оживена — отбеляза Ризоли. — Превозните средства минават прекалено бързо през този завой. Плюс това, по ризата на жертвата има следи от гума.

— Нека ги погледнем отново.

Щом тръгнаха обратно към трупа, към тях се присъедини Бари Фрост, който най-сетне се беше появил от колата, с блед и смутен вид.

— Боже, о, боже! — изпъшка той.

— Добре ли си? — попита Джейн.

— Може би си мислиш, че съм пипнал поразяващ стомаха грип или нещо от този род?

— Или нещо от този род. — Винаги беше харесвала Фрост, винаги ѝ беше допадала слънчевата му, неоплакваща се натура, и ѝ беше неприятно да види гордостта му потъпкана така. Фрост сякаш подканваше към майчинско отношение, дори Ризоли, за която майчинските чувства бяха непознати. — Следващия път просто ще ти взема торбичка за повръщане — предложи тя.

— Знаеш ли — каза той, като продължаваше да се тътри след нея. — Наистина мисля, че става дума за грип...

Стигнаха до торса. Тиърни коленичи с пышкане, ставите му запротестираха срещу това поредно насилие, и повдигна чаршафа. Фрост преbledня като платно и отстъпи крачка назад. Джейн се бореше с импулса да направи същото.

Торсът се беше разделил на две части на нивото на пъпа. Горната половина, облечена в бежова риза, бе ориентирана в посока изток-запад. Долната половина, със сини джинси, сочеше север-юг. Двете половини бяха свързани само от няколко влакна кожа и мускули. Вътрешните органи се бяха разпилели и лежаха на земята във вид на безформена маса. Долната половина на черепа беше раздробена и главният мозък бе излетял навън.

— Млад мъж, добре хранен, очевидно с южноамерикански или средиземноморски произход, някъде между двайсет и няколко и трийсет и няколко години — каза Тиърни. — Виждам явни фрактури на торакалната част на гръбнака, ребра, ключици и череп.

— Не може ли да го направи камион? — поинтересува се Ризоли.

— Определено е възможно камион да причини подобни масивни травми. — Лекарят я погледна, светлосините му очи я предизвикваха.

— Но никой не е чул или видял такова превозно средство. Нали така?

— За жалост — не — потвърди тя.

Фрост най-накрая успя да вмъкне някакъв коментар.

— Знаете ли, не мисля, че това по ризата му са следи от гума.

Джейн се фокусира върху черните резки на предницата на ризата. Със скритата си в ръкавицата ръка докосна едно от петната и погледна пръста си. По латексовата ръкавица се беше появило черно петънце. Тя го съзерцава известно време, преработвайки в ума си новата информация.

— Прав си — заяви накрая младата жена. — Не е петно от гума. Грес е.

Изправи се и огледа улицата. Не видя окървавени следи от гума, нито останки от автомобил като парченца стъкло или пластмаса, които неизбежно биха се счупили при удара с човешко тяло.

За момент никой не проговори. Само се гледаха, сякаш единственото възможно обяснение внезапно си бе дошло на мястото. Сякаш в потвърждение на теорията, над главите им забуча самолет. Ризоли се загледа, премигвайки, нагоре, и видя как по небето се плъзга „Боинг“ 747, готов да се приземи на международното летище „Логан“, на пет мили североизточно от тях.

— О, боже! — изпъшка Фрост, като закри очите си от слънцето. — Какъв път е изминал. Кажете ми, че е бил вече мъртъв, когато е паднал.

— Вероятността е голяма — отвърна Тиърни. — Предполагам, че тялото му се е изплъзнало, щом колесниците са излезли навън, когато мястото за приземяване е наближило. При положение, че става въпрос за полет, идващ от чужбина.

— Да-а-а — проточи замислено Джейн. — Колко нередовни пътници опитват да се измъкнат от своята страна? — Погледна маслинения цвят на кожата на мъртвия. — Значи е идвал със самолет, да речем — от Южна Америка...

— Това означава, че е летял на височина поне 9 000 метра — рече Тиърни. — В камерите за прибиране на колесниците не се поддържа нормалното за земната повърхност налягане. Укрилият се там пътник без билет е бил изложен на въздействието на бързо намаляващото налягане. И на студа. Дори в разгара на лятото температурата на тази височина е под нулата. След няколко часа при

подобни условия телесната му температура несъмнено е паднала и е изгубил съзнание поради липса на кислород. Или е бил вече смазан при излизането на колесниците, готвещи се за приземяването. Продължителното пътуване в камерата за колесниците вероятно вече е било причинило смъртта му.

Пейджърът на Ризоли прекъсна лекцията. А това със сигурност щеше да се превърне в лекция; д-р Тиърни тъкмо бе заговорил с любимия си професорски тон. Младата жена погледна изписания на пейджъра номер, но не го позна. Кодът показваше, че се обаждат от Нютън. Извади мобилния си телефон и набра номера.

— Детектив Корсак — отговори мъжки глас.

— Обажда се Ризоли. Вие ли позвънихте на пейджъра ми?

— От мобилен телефон ли се обаждате, детектив?

— Да.

— Можете ли да позвъните от стационарен телефон?

— Не, в момента не мога. — Нямахте представа кой е детектив Корсак и ѝ се искаше да приключи колкото може по-скоро този разговор. — Защо не ми кажете за какво става дума?

Последва пауза. Дочуваше далечни гласове и пукане на полицейска радиостанция.

— Намирам се на местопрестъпление тук, в Нютън — поясни той. — Мисля, че би трябвало да дойдете и да видите за какво става дума.

— Помощ от бостънската полиция ли търсите? Защото мога да ви прехвърля към някой друг от нашия отдел.

— Опитах да се свържа с детектив Мур, но казаха, че е в отпуск. Затова се обаждам на вас. — Отново направи пауза. След което додаде, със сдържана многозначимост: — Свързано е със случая, чието разследване сте водили миналото лято с Мур. Знаете кой.

Джейн замълча. Знаеше точно какво имаше предвид събеседникът ѝ. Спомените от онова разследване я преследваха и досега, все още изплуваха в кошмарите ѝ.

— Продължавайте — промълви тя.

— Искате ли адреса?

Младата жена извади бележника си. Миг по-късно затвори телефона и отново насочи вниманието си към д-р Тиърни.

— Виждал съм подобни травми при скочили от самолет, чиито парашути не са се отворили — поясни той. — Падащото от такава височина тяло достига терминална скорост, след което скоростта на това тяло не може да нараства повече. Това са близо шейсет метра в секунда. Тази скорост е достатъчна да причини разпадането, на което сме свидетели.

— Платил е дяволска цена, за да се добере до тази страна — каза Фрост.

От небето се чу ревът на друг самолет; сянката му се плъзна по земята, подобна на разперил криле орел.

Ризоли вдигна очи нагоре. Опита да си представи падащо тяло, което се премията във въздуха в продължение на стотици метри. Помисли за студения въздух около него. А след това появата на потопъл въздух, който става все по-топъл с приближаването към земята.

Погледна към скритите под чаршафа останки на един човек, който се бе осмелил да мечтае за нов свят, за по-светло бъдеще.

Добре дошъл в Америка.

Часовият, поставен пред къщата в Нютън, беше новобранец, и не позна Ризоли. Спря я до полицейската лента и резкият тон, с който се обърна към нея, съответстваше напълно на новата му униформа. Името, написано на баджа му, беше Ридж.

— Това е местопрестъпление, госпожо.

— Аз съм детектив Ризоли, Бостънска полиция. Имам среща с детектив Корсак.

— Документите, ако обичате.

Не беше очаквала подобно нещо и се наложи да бръкне в дамската си чанта, за да потърси значката. Почти всеки от патрулиращите в Бостън знаеше коя е тя. Беше достатъчно да се отдалечи малко от своята територия, до това богаташко предградие, за да се наложи неочаквано да тършува из чантата си за полицейската си значка. Завря я почти в носа му.

Той хвърли поглед към значката и се изчерви.

— Много съжалявам, госпожо. Нали разбирате, една нахална репортерка успя да ме убеди да я пусна само преди минути. Нямам намерение да допусна подобно нещо още веднъж.

— Корсак вътре ли е?

— Да, госпожо.

Младата жена хвърли поглед към паркираните в безпорядък коли; сред тях видя един бял ван с надпис „ЩАТ МАСАЧУЗЕТС, КАНЦЕЛАРИЯ НА СЪДЕБНИЯ ЛЕКАР“.

— Колко са жертвите? — попита тя.

— Една. Готвят се да го изнесат.

Патрулът вдигна лентата, за да я пусне да влезе в предния двор. Чуруликаха птички, въздухът ухаеше сладко на трева. „Не си в Южен Бостън“ — помисли си тя. Пейзажът беше безупречен, с подрязан жив плет и яркозелена морава. Спря на павираната алея и се загледа нагоре към покрива с акценти в стила на късната английска готика. Дойде ѝ наум „Lord of the fake English manor“. Това не беше къща, не беше квартал, който можеше да си позволи едно честно ченге.

— Какво жилище, а? — подвикна след нея патрулът.

— С какво се е занимавал този човек?

— Чух, че бил хирург.

Хирург. За нея тази дума имаше специално значение и дори само прозвучаването ѝ я прониза като ледена игла, смрази я дори в този горещ ден. Погледна към входната врата и видя, че дръжката ѝ беше посипана с прах за вземане на отпечатъци. Пое дълбоко въздух, извади чифт латексови ръкавици и постави хартиени терлици върху обувките си.

Вътре я посрещна полиран дъбов под и стълбище, което се издигаше до катедрални висини. Навлизащата през витража на един от прозорците светлина падаше на земята във вид на разноцветни ромбове.

Джейн чу шумоленето на хартиените обвивки на обувките и в коридора тежко се появи подобен на мечка мъж. Макар да беше облечен по-скоро в бизнес стил, с вратовръзка с безупречен възел, въздействието се проваляше от мокрите петна под мишниците, направени от струящата пот. Ръкавите на ризата му бяха навити до лактите, оголвайки месести ръце с остри, тъмни косми.

— Ризоли? — попита той.

— Същата.

Той тръгна към нея, протегнал ръце, после се сети, че е с ръкавици, и отпусна длан.

— Винс Корсак. Съжалявам, че не можах да кажа повече по телефона, но днес всички имат радари. Една репортерка вече успя да се вмъкне тук. Голяма кучка.

— И аз така подочух.

— Виж, знам, че се питаш какво, по дяволите, правиш чак тук. Но аз проследих работата ви с Мур миналата година. Убийствата на Хирургът, имам предвид. Реших, че ще искаш да видиш това.

Устата ѝ пресъхна.

— С какво разполагате?

— Жертвата е в дневната. Д-р Ричард Йегър, трийсет и шест годишен. Хирург-ортопед. Това е неговото жилище.

Джейн погледна към витража.

— Вие, момчетата от Нютън, работите по убийства сред високите етажи.

— Хей, не липсват и при вас, в бостънската полиция. Това не би трябвало да се случва тук. Особено такава необикновена гадост.

Корсак я поведе нататък по коридора, към дневната. Първото, което Ризоли видя, беше ярката слънчева светлина, нахлуваща през високата два етажа стена от прозорци, стигащи от земята до тавана. Въпреки големия брой хора, работещи на местопрестъплението, стаята изглеждаше просторна и дори гола с чисто белите си стени и лъскав дървен под.

И после видя кръвта. Колкото и убийства да беше виждала, първият поглед към кръвта продължаваше да я шокира. Подобна на опашка на комета следа от пръскаща артериална кръв бе стигнала до стената и потекла на струйки надолу. Източникът на тази кръв, д-р Ричард Йегър, седеше с гръб до стената и със завързани зад гърба китки. Беше само по боксерки, с изпънати напред крака и залепени със скок глезени. Главата му беше клюмнала напред и закриваше раната, станала причина за фаталния кръвоизлив. Но не беше нужно да види разреза, за да разбере, че е дълбок, на сънната артерия и гръкляна. Вече беше прекалено добре запозната с онова, което става след нанасянето на подобна рана, и беше в състояние да разчете последните му мигове по шарките, изрисувани от бликащата кръв: шуртенето на кръв от артерията, напълването на белите дробове, вдишването ѝ от жертвата през разрязания гръклян. Да се удавиш в собствената си кръв. Издишаните през трахеята капки кръв бяха засъхнали по голите му

гърди. Ако се съдеше по широките рамене и мускулатурата, този мъж се е намирал в отлична физическа форма и несъмнено е можел да се съпротивлява срещу своя нападател. Но беше умрял със склонена глава, в поза на подчинение.

Двамата помощници от моргата вече бяха донесли носилката и стояха край тялото, обмисляйки кой беше най-добрият начин да преместят вдървения труп.

— Когато го видя в десет сутринта — обясни Корсак, — съдебната лекарка установи *livor mortis*^[1], а той беше напълно вдървен. Тя прецени, че смъртта е настъпила между полунощ и три часа сутринта.

— Кой го е открил?

— Медицинската му сестра. Тъй като не се появил в клиниката тази сутрин и не вдигал телефона, тя се качила на колата и дошла да види какво става. Намерила го около девет сутринта. Няма следи от съпругата му.

Ризоли погледна събеседника си.

— Съпруга ли?

— Гейл Йегър, трийсет и една годишна. Няма я.

Ледените тръпки, които Джейн бе усетила, когато се бе изправила пред главния вход на Йегър, се появиха пак.

— Отвлечане?

— Казвам само, че я няма.

Ризоли се взря в Ричард Йегър, чието мускулесто тяло не изглеждаше подходяща партия за Смъртта.

— Разкажи ми за тези хора. За брака им.

— Щастлива двойка. Така казват всички.

— Винаги казват така.

— В този случай изглежда е вярно. Женени са само от две години. Купили тази къща преди година. Тя е операционна сестра в неговата болница, така че имат един и същ приятелски кръг, еднакъв работен график.

— Твърде много общи неща.

— Да, знам. Аз щях да се побъркам, ако трябваше да бъда по цял ден с жена си. Но те, изглежда, са се разбирали добре. Миналия месец той си взел цели две седмици отпуск само за да си стои вкъщи с нея след смъртта на майка й. Колко според теб изкарва един хирург-

ортопед за две седмици, а? Петнайсет-двайсет бона. Доста скъпа утеха ѝ е давал.

— Трябва да е имала нужда от нея.

Корсак сви рамене.

— И въпреки това.

— Значи не сте открили причина да го е оставила.

— Още по-малко — да го наръга.

Джейн погледна към прозорците на дневната. Дървета и храсти блокираха гледката към която и да е от съседните къщи.

— Каза, че смъртта е настъпила между полунощ и три часа сутринта.

— Да.

— Съседите чули ли са нещо?

— Хората вляво са в Париж. Съседите отдясно спели непробудно цяла нощ.

— Влизането с взлом ли е?

— Кухненският прозорец. Мрежата против комари е била изкъртена, използван е резец за стъкло. Отпечатыци от обувки номер единайсет в цветната леха. Същите отпечатыци, оставени с кръв, в тази стая.

Полицаят извади носна кърпа и избърса мокрото си чело. Той беше от онези злочести хора, които се потяха неконтролируемо. Само за няколко минути, откакто разговаряха, петната на ризата му се бяха уголемили.

— Добре, да го дръпнем леко от стената, без да го вдигаме — рече един от помощниците в моргата. — Ще го сложим така в чаршафа.

— Внимавай за главата! Плъзга се!

— О, боже.

Ризоли и Корсак замълчаха, докато поставяха д-р Йегър легнал на една страна върху чаршафа за еднократна употреба. В резултат на настъпилото след смъртта вкочаняване трупът бе застинал под прав ъгъл и помощниците обсъждаха как да го поставят на носилката в тази гротескна поза.

Погледът на Джейн ненадейно попадна върху нещо бяло, останало на пода там, където допреди миг бе седяло тялото. Тя

коленичи и взе парченцето, което приличаше на мъничка отломка от порцелан.

— Счупена чаша за чай — обяви Корсак.

— Какво?

— До жертвата имаше чаша за чай и чинийка. Изглеждаха така, сякаш бяха паднали от скута му. Вече взехме отпечатыци от тях. — В отговор на въпросителния ѝ поглед полицаят сви рамене. — Не ме питай.

— Символично дело на човешка ръка.

— Да. Ритуално чаено парти за мъртвия.

Джейн се взря в парченцето порцелан върху скритата си в латексовата ръкавица длан, обмисляйки значението му. Стомахът ѝ се сви на топка. Ужасно усещане за нещо познато. *Прерязано гърло. Завързване със скок. Влизане нощем през прозорец. Жертвата или жертвите изненадани в съня си.*

И липсваща жена.

— Къде е спалнята? — попита тя.

Макар да не искаше да я вижда. Страхуваше се да я види.

— Добре. Точно това исках да видиш.

По стените на коридора, който водеше към спалнята, висяха черно-бели снимки в рамки. Но в тях не позираше усмихнатото семейство, както можеше да се види в повечето домове, а голи жени, със замъглено или извърнато от обектива лице — анонимни торсове. Една от жените прегръщаше дърво, гладката ѝ кожа беше притисната към грубата дървесна кора. Друга седеше, приведена напред, дългата коса падаше като водопад между голите ѝ бедра. Трета жена се бе протегнала към небето, тялото ѝ блестеше от потта, пролята в резултат от напрегнати физически усилия. Ризоли поспря, за да огледа килнатата на една страна снимка.

— Това е една и съща жена — рече тя.

— Това е тя.

— Мисис Йегър?

— Както изглежда отношенията им са били малко ексцентрични, а?

Джейн се взираше във фино тонизираното тяло на Гейл Йегър.

— Изобщо не мисля, че е ексцентрично. Снимките са красиви.

— Да, както и да е. Спалните са тук. — Той посочи нататък по коридора.

Ризоли спря на прага. Вътре имаше огромно легло с отметнати завивки, сякаш спящите в него хора бяха събудени внезапно в съня си. Найлоновите ресни на розовия като раковина килим бяха отъпкани в две пътечки, водещи от леглото до вратата, впоследствие съединяващи се в една.

— И двамата са били измъкнати в съня им — промълви младата жена.

Корсак кимна.

— Нашият извършител ги изненадва в леглото. Някак си успява да ги подчини. Връзва им китките и глезените. Мъкне ги по килима до коридора, където започва дървеният под.

Беше объркана от действията на убиеца. Представи си го, застанал там, където стоеше сега тя самата, вперил поглед в спящата двойка. През намиращия се високо над леглото прозорец без завеси трябва да бе влизала достатъчно светлина, за да види кой е мъжът и коя — жената. И се е запътил първо към д-р Йегър. Това бе логичното — да контролира мъжа. Да остави жената за после. Дотук Ризоли беше в състояние да предугади какво се бе случило. Приближаването, първоначалната атака. Но не разбираше какво следваше после.

— Защо ги е пренесъл? — попита тя. — Защо не е убил д-р Йегър направо тук? Каква е била целта на изнасянето им от спалнята?

— Не знам. — Корсак посочи през вратата. — Всичко е било заснето. Може да влезеш.

Тя влезе неохотно в спалнята, избягвайки следите от мъкненето на телата по килима, и се приближи до леглото. Не видя кръв по чаршафите или завивките. На едната възглавница имаше няколко дълги руси косъма. „Страната, на която спи мисис Йегър“ — помисли си тя. Обърна се към скрина; снимката на двойката в рамка, поставена отгоре, потвърждаваше, че мисис Йегър действително беше руса. При това красива, със светлосини очи и обсипана с лунички, силно почерняла от слънцето кожа. Д-р Йегър я беше прегърнал през рамото и излъчваше увереността на човек, който знае, че впечатлява с физиката си. Определено не човек, който би свършил някой ден по бельо, със завързани ръце и крака.

— На стола е — обади се Корсак.

— Какво?

— Погледни към стола.

Тя се обърна към ъгъла на стаята и видя античен стол с кожена облегалка. На седалката му лежеше сгъната нощница. Щом се приближи, Джейн забеляза яркочервени петна по кремавия сатен.

Косъмчетата на тила ѝ внезапно настръхнаха и за няколко мига тя забрави да диша.

Протегна ръка и повдигна единия край на дрехата. Долната страна също беше опръскана в червено.

— Не знаем чия е кръвта — поясни Корсак. — Може да е на д-р Йегър, може да е на съпругата му.

— Била е вече изцапана, преди да я сгъне.

— Но никъде в тази стая няма кръв. Което означава, че е била пролята в другата стая. После я е върнал в спалнята. Сгънал я е спретнато и прилежно. Поставил я е на този стол, като малък подарък на раздяла. — Полицаят направи пауза. — Това напомня ли ти за някого?

Ризоли преглътна с усилие.

— Знаеш, че ми напомня.

— Този убиец копира почерка на твоето някогашно момче.

— Не, различно е. Всичко е различно. Хирургът никога не нападаше двойки.

— Сгънатите нощници. Тиксото. Изненадването на жертвите в леглото.

— Уорън Хойт избираше самотни жени. Жертви, които може бързо да подчини.

— Но обърни внимание на приликите! Казвам ти, имаме работа с имитатор. Някой ненормален, прочел за Хирургът.

Джейн продължаваше да се взира в нощницата, припомняйки си други спални, други сцени на смъртта. Това се беше случило през едно непоносимо жежко лято, като това, когато жените спяха на отворени прозорци и един мъж на име Уорън Хойт се бе промъквал в домовете им. Този мъж носеше своите мрачни фантазии и скалпели, инструментите, с които извършваше кървавите си ритуали върху жертвите, които бяха будни и осъзнаваха всеки разрез на острието му. Гледаше съсредоточено нощницата и в ума ѝ изплува ясно съвсем

обикновеното лице на Хойт, лице, което и досега се появяваше в кошмарите ѝ.

Но това не е негово дело. Уорън Хойт е зад решетките, на място, откъдето не може да избяга. Знам, защото аз лично вкарах копелето там.

— „Бостън глоуб“ отпечата всички пикантни подробности — додаде Корсак. — За твоето момче писаха даже в „Ню Йорк таймс“. И сега този извършител имитира неговите действия.

— Не, твоят убиец върши неща, които Хойт никога не е правил. Той измъква тази двойка от леглото, в друго помещение. Завързва мъжа седнал, после му прерязва гърлото. Прилича повече на екзекуция. Или на част от ритуал. Остава съпругата. Той убива съпруга, но какво прави със съпругата?

Тя спря, внезапно спомнила си за парченцето порцелан на пода. Счупената чаена чаша. Значението на чашата профуча през нея като леден вятър.

Без да каже дума, младата жена излезе от спалнята и се върна в дневната. Погледна към стената, където бе седял трупът на д-р Йегър. Сведе поглед към пода и започна да крачи, описвайки все по-широк и по-широк кръг, изучавайки кървавите пръски по дървото.

— Ризоли? — обади се Корсак.

Тя се обърна към прозорците и премигна срещу слънчевата светлина.

— Тук е прекалено светло. И има толкова много стъкла. Не можем да ги покрием всичките. Ще трябва да дойдем пак довечера.

— Мислиш да използваш Luma-lite ли?

— Ще имаме нужда от ултравиолетова светлина, за да го видим.

— Какво търсиш?

Джейн се обърна отново към стената.

— Д-р Йегър е седял тук, когато е умрял. Нашият неизвестен извършител го е домъкнал от спалнята. Подпрял го е на стената, с лице към центъра на стаята.

— Добре.

— Защо го е поставил тук? Защо е положил всички тези усилия, докато жертвата е била все още жива? Трябва да има причина.

— Каква причина?

— Бил е сложен тук, за да наблюдава нещо. За да бъде свидетел на онова, което е ставало в тази стая.

Най-после по лицето на Корсак се изписа ужас, ужас, причинен от разбиране. Той се загледа в стената, до която бе седял д-р Йегър, принуден да бъде зрител на драма на ужаса.

— О, боже! — изохка той. — Мисис Йегър.

[1] Състояние, при което след настъпване на смъртта, кръвта се събира в най-ниско разположените участъци на тялото. — Бел.прев. ↑

2

Ризоли се прибра вкъщи с пицата, която купи от близката пицария, и измъкна една остаряла маруля от дъното на кутията за зеленчуци в хладилника си. Отдели увехналите листа, докато стигна до сърцевината, която що-годе ставаше за ядене. Стана бледа и неапетитна салата, която изяде единствено от чувство за дълг, а не за удоволствие. Нямаше време за удоволствия; ядеше единствено, за да си осигури гориво за предстоящата нощ, нощ, която определено не очакваше с радост.

След като изяде няколко хапки, отмести чинията и се взря в ярките домати петна по нея. „Кошмарите те обземат пак — помисли си тя. — Мислеше се за имунизирана, за достатъчно силна, за достатъчно безстрастна, за да живееш с тях. При това знаеш как да си играеш ролята, как да се преструваш, за да заблудиш всички. Но тези лица остават с теб. Очите на мъртвите.“

Беше ли Гейл Йегър сред тях?

Сведе поглед към дланите си, към еднаквите белези върху двете длани, като заздравила рани от разпятие. Винаги, когато времето застудеше и станете влажно, дланите я боляха — отмъстително напомняне за онова, което ѝ беше причинил Уорън Хойт преди една година, в деня, в който проби плътта ѝ със своите остриета. В деня, който си бе помислила, че ще бъде последният в земния ѝ път. Старите рани я заболяха, но този път не можеше да обвинява за това времето. Не, сега причината беше онова, което беше видяла днес в Нютън. Сгънатата нощница. Ветрилообразната шарка на стената, изрисувана с кръв. Беше влязла в стая, чийто въздух беше натежал от ужас и беше усетила спотайващото се присъствие на Уорън Хойт.

Това беше невъзможно, разбира се. Хойт беше в затвора, точно където му беше мястото. Въпреки всичко тя седеше тук, смразена от спомена за онази къща в Нютън, защото ужасът ѝ се бе сторил толкова познат.

Изкушаваше се да се обади на Томас Мур, с когото бе работила по случая Хойт. Той познаваше подробностите също така добре, като нея, и разбираше колко устойчив беше страхът, който Хойт бе изплел като мрежа около всички тях. Но след като Мур се бе оженил, животът го беше отдалечил от Ризоли. Именно новооткритото от него щастие ги отчуждаваше. Щастливите хора са си самодостатъчни; те дишат различен въздух и са подвластни на други закони на гравитацията. Дори Мур да не си даваше сметка за промяната между тях, Джейн я усещаше и скърбеше за загубата, макар да се срамуваше, че му завижда, задето е щастлив. Срамуваше се и от ревността си към жената, покорила сърцето на Мур. Преди няколко дена беше получила пощенската му картичка от Лондон, където двамата с Катрин бяха отишли да прекарат отпуската си. Беше кратък поздрав, надраскан набързо на гърба на картичка-сувенир от музея на Скотланд Ярл, само няколко думи, известяващи, че престоят им е приятен и всичко в техния свят е наред. Сега, като се замисли за написаното, преливащо от жизнерадост и оптимизъм, Ризоли разбра, че не би могла да го смуцава със случая; не можеше да върне призрака на Уорън Хойт обратно в живота им.

Стоя известно време, заслушана в звуците от движещите се по улицата долу коли, които сякаш подчертаваха още повече тишината в апартамента ѝ. Младата жена огледа пестеливо мебелираната дневна, голите стени, по които все още не беше окачила нито една снимка. Единствената украса, ако изобщо можеше да бъде наречена така, беше картата на града, закрепена на стената над масата за хранене. Преди една година картата беше набучена с цветни кабарчета, отбелязващи убийствата на Хирургът. Джейн беше толкова изгладняла за признание, жадуваше колегите ѝ да забележат, че е равна на тях, че бе живяла и дишала с всеки миг от преследването. Дори у дома се беше хранила пред мрачната гледка на следите на убиеца.

Сега кабарчетата за Хирургът бяха махнати, но картата стоеше, очаквайки други кабарчета, обозначаващи движенията на поредния убиец. Ризоли се запита какво говореше това за нея, какви тълкувания, изпълнени със съжаление към нея, би си направил влезият в апартамента ѝ — дори след като живееше в него вече от две години, единствената украса по стените ѝ беше тази карта на Бостън. „Това, с което живея“ — помисли си тя.

Моят свят.

Светлините в жилището на семейство Йегър бяха изгасени, когато в девет вечерта Ризоли паркира в алеята, водеща към гаража. Беше първа и тъй като нямаше достъп до къщата, остана да седи в колата си с отворени прозорци, за да влиза свеж въздух, докато очаква пристигането на другите. Сградата се намираше в тиха сляпа улица и двете съседни къщи бяха тъмни. Тази вечер това щеше да работи в тяхна полза, тъй като колкото по-малко светлина имаше наоколо, толкова по-добре беше за разследването, за което бяха дошли. Но в този момент, докато седеше сама и наблюдаваше тази къща на ужаса, копнееше за ярки светлини и човешка компания. Прозорците на дома на семейство Йегър зееха насреща ѝ като стъклените очи на труп. Сенките наоколо приемаха хиляди форми, но нито една от тях — доброжелателна. Джейн извади оръжието си, свали предпазителя и го остави в скута си. Едва тогава се почувства по-спокойна.

В ретровизьора ѝ се отразиха светлини от фарове. Обърна се и изпита огромно облекчение, като видя спирация зад колата ѝ полицейски ван. Пъхна оръжието обратно в дамската си чанта.

Млад мъж с широки рамене излезе от вана и тръгна към автомобила ѝ. Щом се наведе, за да надникне през прозореца, младата жена видя отблясъка на златната му облица.

— Здравей, Ризоли — приветства я той.

— Здравей, Мик. Благодаря, че дойде.

— Приятен квартал.

— Чакай да видиш къщата.

Нови фарове премигнаха в сляпата улица. Беше Корсак.

— Цялата банда е тук — рече тя. — Да се залавяме за работа.

Корсак и Мик не се познаваха. Докато ги представяше на светлината от лампата върху вана, Джейн забеляза вперения в обличата на техника поглед на Корсак и колебанието му дали да поеме протегнатата му ръка. Почти виждаше въртящите се в главата на Корсак колелца. *Обица. Културист. Трябва да е гей.*

Мик започна да разтоварва оборудването си.

— Донесох новия „Мини краймскоуп 400“ — обяви той. — Четиристотинватова дъгова лампа. Триста пъти по-силна от старата

триста и петдесет ватова „Дженеръл електрик“. Най-силният източник на светлина, с който някога сме работили. Това нещо е по-ярко дори от петстотинватовия „Ксенон“. — Погледна към Корсак. — Имаш ли нещо против да вкараш апаратурата?

Преди детективът да успее да отговори, Мик пхна някаква алуминиева кутия в ръцете му, после се обърна отново към вана, за да продължи с ваденето на оборудването. Корсак постоя две-три секунди така, с кутията с камерата в ръце, с изписано на лицето недоверие. После тръгна към къщата.

Когато Ризоли и Мик стигнаха до главния вход, натоварени с различни кутии, в които се намираха краймскоупът, хранващите кабели и предпазните очила, Корсак бе включил осветлението в къщата и вратата беше широко отворена. Сложиха си хартиените терлички и влязоха вътре.

Както бе направила Джейн същия ден, Мик спря в антрето и впери изпълнения си със страхопочитание поглед в извисилото се пред него стълбище.

— Горѐ има витраж — каза младата жена. — Би трябвало да го видиш с блестящото от другата му страна слънце.

От дневната долѐтя гласът на раздражения Корсак.

— По работа ли сме дошли, или за друго?

Погледът, който насочи към нея Мик, говорѐше „какво говѐдо“, и тя сви рамене. Тръгнаха нататък по коридора.

— Това е стаята — обяви Корсак. Бѐше с друга риза, не тази, с която го бѐше видяла днес следобѐд, но и по нея вече имаше петна от пот. Стоеше с издадена напред челюст, разкрачен, като ядосан капитан Блай на палубата на кораба си. — Фокусираме се тук, в тази част на пода.

Крѐвта не бѐше загубила нищо от емоционалното си въздействие. Докато Мик разполагаше апаратурата си, включваше я в електрическата мрежа, нагласяше камерата и триножника, Ризоли усети, че стената привлича погледа ѝ като магнит. Никакво изстъргване нямаше да заличи напълно това безмълвно свидетелство за насилиѐ. Биохимичните слѐди щяха да останат завинаги като призрак отпечатък.

Но тази вечер нямаше да търсят крѐв. Щяха да търсят нещо много по-трудно за виждане, което поради това се нуждѐше от

алтернативен източник на светлина, при това — достатъчно интензивен, за да разкрие невидимото за окото.

Ризоли знаеше, че светлината е електромагнитна енергия, която се движи във вид на вълни. Видимата светлина, т.е. тази, която човешкото око може да долови, имаше дължина на вълната между 400 и 700 нанометра. Светлината с по-къса дължина на вълната, в ултравиолетовия спектър, не беше видима. Но когато осветява различни естествени и направени от човека вещества, понякога UV светлината възбужда електрони в тези вещества и те отделят видима светлина при процеса, наречен „флуоресциране“. UV светлината може да разкрие телесни течности, частици от кост, косми и влакна. Затова Джейн беше помолила да направят оглед с мини краймскоупа. Под неговата UV лампа можеха да станат видими много доказателства.

— Почти сме готови — обади се Мик. — Сега трябва да направим помещението колкото може по-тъмно. — Погледна към Корсак. — Може ли да започнем с изключването на тези лампи, детектив Корсак?

— Чакай. Ами очилата? — попита Корсак. — Тази светлина ще ми скапе очите, нали?

— На дължината на вълната, която ще използвам, няма да бъде толкова вредна.

— Въпреки това бих искал чифт очила.

— Ей в онази кутия са. Там има очила за всички.

— Аз се заемам с осветлението в коридора — обяви Джейн.

Излезе от дневната и натисна един подир друг ключовете за осветлението. Когато се върна, двамата мъже все така стояха възможно най-далече един от друг, сякаш се страхуваха да не си предадат някаква заразна болест.

— И така, на кои места се съсредоточаваме? — попита Мик.

— Да започнем от мястото, където беше намерена жертвата — отвърна Ризоли. — Оттам се движи навън. Цялата стая.

Мик се огледа.

— Тук имаме бежов участък — килим. Вероятно ще флуоресцира. И белият диван ще светне под въздействието на UV светлината. Искам само да ви предупредя, че ще бъде трудно да различим нещо при такъв фон. — Погледна към Корсак; той вече си беше сложил очилата и сега приличаше на неудачник на средна

възраст, който се опитва да се направи на баровец с тези големи тъмни очила.

— Изгаси тези светлини в стаята — каза Мик. — Да видим колко тъмно може да стане тук.

Детективът натисна ключа и дневната потъна в мрак. Бледата звездна светлина влизаше през прозорците без пердета, но нямаше луна, дебелите дървета в задния двор препречваха светлината от съседните къщи.

— Бива — обяви Мик. — Може да се работи. По-добре е от други престъпления, където се е налагало да пълзя под одеяло. Знаете ли, разработват системи, които могат да действат на дневна светлина. Един ден няма да се налага повече да се препъваме в мрака като слепци.

— Какво ще кажете да прекратим обясненията и да започваме? — сопна се Корсак.

— Просто си помислих, че може да ви бъде интересно да научите нещичко за тази технология.

— Някой друг път, а?

— Както кажеш — отговори Мик, без да загуби самообладание.

Джейн сложи очилата, щом бликна синята светлина на краймскоупа. В тъмната стая се появиха флуоресциращи форми, напомнящи призраци, килимът и диванът връщаха обратно отразената светлина, както беше предсказал Мик. Синята светлина се движеше към отсрещната стена, където бяха намерили трупа на д-р Йегър, и по стената засияха ярки участъци.

— Направо е красиво, нали? — обади се Мик.

— Какво е това? — попита детективът.

— Косми, залепнали за кръвта.

— О, да. *Наистина* е красиво.

— Насочи го към пода — каза Ризоли. — Трябва да е там.

Мик насочи UV лещите надолу и в краката им заблестя цял нов свят от влакна и косми. Миниатюрен доказателствен материал, убягнал при щателното събиране на всяка дреболия от занимаващия се с това отдел.

— Колкото по-интензивен е източникът на светлина, толкова по-интензивно е флуоресцирането — поясни Мик, докато сканираше пода. — Ето защо е толкова велико това съоръжение. С неговите

четиристотин вата то е достатъчно ярко, за да улови всичко. ФБР купи седемдесет и едно от тези сладурчета. Толкова са компактни — можеш да ги пренесеш в самолет като ръчен багаж.

— Абе ти какъв си — техноманиак? — възкликна Корсак.

— Обичам хубавите джунджурии. По професия съм инженер.

— Така ли?

— Защо си толкова изненадан?

— Не мислех, че хора като теб се занимават с такива неща.

— Хора като мен ли?

— Имам предвид обицата и всичко останало. Сещаш се.

Ризоли въздъхна.

— Изненада, а?

— Какво? — попита Корсак. — Не ги омаловажавам или нещо от този род. Просто съм забелязал, че почти никой от тях не става инженер. По-скоро си падат по театъра, изкуството и други от този род. Искам да кажа, това е хубаво. *Имаме нужда* от хора на изкуството.

— Аз учих в Масачузетския технологичен институт — поясни Мик, който отказваше да се обиди. Междувременно не спираше да сканира пода. — Електроинженерство.

— Хей, електротехниците изкарват добри пари.

— Хм, тази кариера не е съвсем същата.

Движеха се в непрекъснато разширяващ се кръг, UV светлината продължаваше да разграничава ту някой косъм, ту влакно или други неподдаващи се на идентифициране частици. Внезапно се озоваха в изненадващо ярко поле.

— Килимът — заяви Мик. — От каквото и да са тези влакна, определено флуоресцират като побъркани. Няма да успеем да видим кой знае какво на този фон.

— Сканирай го въпреки всичко — настоя Ризоли.

— На пътя ми има една масичка за кафе. Може ли да я преместите?

Джейн се присегна към това, което ѝ се струваше само геометрична сянка на флуоресциращ бял фон.

— Корсак, хвани я за другия край — каза тя.

След като преместиха масичката за кафе, килимът се превърна в ярко овално петно със синкавобяло сияние.

— Как ще намерим нещо на такъв фон? — обади се Корсак. — Все едно да се опитваме да различим плуващо на повърхността на водата стъкло.

— Стъклото не плува на повърхността — поясни Мик.

— О, добре де. Инженерът си ти. Та коя е галената форма на *Мик*, между другото? *Мики*?

— Да се заемаме с дивана — прекъсна го Ризоли.

Мик пренасочи лещите. Материята на дивана също флуоресцираше под UV светлина, но по-меко, като сняг на лунна светлина. Той бавно сканира контурите, после възглавниците, но не улови подозрителни петна, само няколко дълги косъма и частици прах.

— Тези хора са били наистина чисти — заяви той. — Няма петна, няма дори много прах. Обзалагам се, че този диван е съвсем нов.

Детективът изпъшка.

— Трябва да е хубаво да можеш да го направиш. Последният нов диван, който съм купувал, беше като се ожених.

— Добре, там има друга непроверена част от пода. Да отидем натам.

Ризоли усети, че Корсак се блъсна в нея, и усети киселата миризма на потта му. Той дишаше шумно, сякаш имаше проблеми със синусите, а тъмнината като че ли засилваше подсмърчането. Тя понечи да направи крачка встрани и удари силно пиццала си в масичката за кафе.

— *По дяволите!*

— Хей, внимавай къде вървиш — обади се Корсак.

Джейн сдържа думите, които напиреха да изскочат от устата ѝ; положението в тази стая и без това бе достатъчно напрегнато. Наведе се, за да си разтрие крака. От мрака и от рязката смяна на позицията ѝ се зави свят и тя загуби ориентация. Наложил се да клекне, за да не изгуби равновесие. Стоя няколко секунди така клекнала в мрака, с надеждата колегата ѝ да не се спъне в нея, тъй като беше достатъчно тежък, за да я смаже. Чуваше двамата мъже, които се движеха на около два метра от нея.

— Кабелът се заплете — рече Мик.

Светлината на краймскоупа внезапно се насочи към Ризоли, когато той се обърна, за да освободи хранващия кабел.

Лъчът падна върху килима, точно срещу мястото, където бе коленичила Джейн. Тя се възря. На светлия фон на флуоресциращите влакна на килима се открояваше неравно тъмно петно, по-малко от петцентовата монета.

— Мик — каза тя.

— Можеш ли да повдигнеш крака на масичката за кафе? Мисля, че кабелът се е оплел около него.

— Мик.

— Какво?

— Донеси тук краймскоупа. Фокусирай се върху килима. Точно там, където съм аз.

Мик се приближи към нея. Корсак направи същото; чуваше приближаването на тежкото му дишане.

— Насочи го към дланта ми — додаде тя. — Пръстът ми е близо до мястото.

Синкавата светлина внезапно заля килима и ръката ѝ се превърна в черен силует на флуоресциращия фон.

— Ето — каза Джейн. — Какво е това?

Мик коленичи до нея.

— Някакво петно. Би трябвало да му направя снимка.

— Но петното е тъмно — обади се Корсак. — Мислех, че търсим нещо, което флуоресцира.

— Когато фонът е силно флуоресциращ, като влакната на този килим, телесните течности може да изглеждат тъмни, защото не флуоресцират толкова ярко. Това петно може да бъде всичко. Лабораторията ще каже какво е.

— И сега какво? Да не би да отрежем парче от този хубав килим, само защото сме открили старо петно от кафе или нещо от този род?

Мик не отговори веднага.

— Може да опитаме един друг номер.

— Какъв?

— Ще променя дължината на вълната на краймскоупа. Ще избира UV светлина с къса дължина на вълната.

— И какво ще постигнем така?

— Ще бъде супер, ако стане.

Мик нагласи новата настройка, после насочи светлината към частта от килима, където бяха открили тъмното петно.

— Гледайте — каза той и изключи захранването на краймскоупа.

В дневната стана тъмно като в рог. Единственото светло нещо беше яркото петно, блестящо в краката им.

— Какво е *това*, по дяволите? — попита Корсак.

Ризоли имаше чувството, че халюцинира. Взираше се в призрачния образ, който като че ли гореше със зелен огън. Но още докато го гледаше, той започна да избледнява. Секунди по-късно потънаха в пълен мрак.

— Фосфоресциране — поясни Мик. — Фосфоресциране след прекратяване облъчването с UV светлина. Става, когато UV светлината възбуди електрони в някои вещества. На електроните им е нужно мъничко допълнително време, за да се върнат в основното си енергийно състояние. И междувременно изпускат фотони светлина. Именно на това станаме свидетели. Тук имаме петно, което флуоресцира в яркзелено след облъчване с UV светлина с къса дължина на вълната. Това е изключително показателно.

Изправи се и включи осветлението в стаята.

На внезапно облялата го светлина килимът, който бяха съзерцавали като омагьосани, им се стори безкрайно обикновен. Но сега Джейн не беше в състояние да го погледне, без да изпита погнуса, защото знаеше какво се бе случило тук; доказателството за изпитанието на Гейл Йегър все още се пазеше от тези бежови влакна.

— Това е сперма — заяви тя.

— Напълно е възможно — отговори Мик, докато поставяше триножника на камерата и закрепваше филтъра за UV фотография „Кодак“. — След като направя снимка, ще отрежем тази част на килима. Лабораторията ще трябва да потвърди с киселинната фосфатаза и с микроскопски анализ.

Но Джейн не се нуждаеше от потвърждение. Обърна се към опръсканата с кръв стена. Спомни си положението на тялото на д-р Йегър и чашата за чай, която беше паднала от скута му и се беше счупила в дървения под. Разположението на фосфоресциращото зелено петно на килима потвърждаваше онова, от което се бе страхувала. Беше наясно какво се бе случило, толкова сигурна, както ако сцената се бе разиграла пред очите ѝ.

Довлачил си ги от леглото им до тази стая с дървен под. Вързал си китките и глезените на лекаря и си залепил устата му със скок, за

да не може да вика, да не те разсейва. Настанил си го до стената и си го превърнал в безмълвна публика от един човек. Ричард Йегър е бил все още жив и напълно наясно какво си смятал да направиш. Но не можел да се съпротивлява. Не можел да защити съпругата си. А в качеството на предупредителна система, която да те извести за неговите движения, си поставил в скута му чаша за чай с чинийка. Тя е щяла да се разбие в твърдия под, ако той успее да се изправи по някакъв начин на крака. Изживяването на удоволствието ти е пречило да следиш действията на д-р Йегър, а не си искал да бъдеш изненадан.

Затова пък си държал той да гледа.

Младата жена не отделяше очи от мястото, което беше светило в яркозелено. Ако не бяха преместили масичката за кафе, ако не бяха търсили именно такъв доказателствен материал, беше твърде възможно да го пропуснат.

Обладал си я тук на този килим. Пред погледа на съпруга ѝ, който не е можел да направи нищо, за да я спаси, който не е можел да спаси дори себе си. И когато всичко е приключило, когато си се сдобил с желания трофей, една капчица сперма е останала по тези влакна и е изсъхнала, превръщайки се в невидим слой.

Дали убийството на съпруга беше част от удоволствието? Дали извършителят се бе спрял, стиснал ножа, за да се наслади на мига? Или беше просто фактически завършек на предшестващите го събития? Беше ли изпитал нещо, когато бе сграбчил Ричард Йегър за косите и бе натиснал острието в гърлото му?

Осветлението в дневната изгасна, фотоапаратът на Мик щракна два пъти, улавяйки образа на тъмното петно, заобиколено от флуоресциращото сияние на килима.

И когато задачата е била приключена и д-р Йегър е останал на мястото си, с клюмнала глава, а кръвта му се е стичала по стената зад него, ти си изпълнил един ритуал, заимстван от торбата с номера на друг убиец. Сгънал си опръсканата с кръв нощница на мисис Йегър и си я поставил на явно място в спалнята, както правеше Уорън Хойт.

Обаче още не си приключил. Това е едва първо действие. Предстоят още удоволствия, ужасни удоволствия.

Заради това си взел жената.

Лампите в стаята светнаха отново и Джейн усети ярката светлина като пробождање в очите. Беше зашеметена и трепереща, разлюляна от ужас, какъвто не беше изпитвала от месеци. И унижена, защото двамата мъже несъмнено го виждаха по бледото ѝ лице, в потрепващите ръце. Внезапно ѝ стана невъзможно да диша.

Джейн излезе от стаята, от къщата. Спря в предния двор, правейки отчаяни опити да си поеме въздух. Последваха я стъпки, но тя не се обърна да види чии са. Едва когато чу гласа му, разбра, че е Корсак.

— Добре ли си, Ризоли?

— Супер съм.

— Не изглеждаше супер.

— Просто малко ми се зави свят.

— Беше като отзвук от случая „Хойт“, нали? Тази гледка трябва да те е разтърсила.

— Как би могъл да знаеш?

Последва пауза. А после той изпръхтя:

— Да, права си. Откъде ли, дявол да го вземе, мога да знам?

Обърна се и тръгна обратно към къщата.

Младата жена също се обърна и извика:

— Корсак?

— Какво?

Двамата се изгледаха продължително. Нощният въздух не беше неприятен, от тревата се носеше сладък, разхлаждащ аромат. Но страхът тежеше като плътна топка в стомаха ѝ, от него ѝ се гадеше.

— Знам какво чувства тя — промълви тихо Джейн. — Знам през какво преминава.

— Мисис Йегър?

— Трябва да я намерите. Трябва да спрете всеки съмнителен тип.

— Лицето ѝ е по всички новини. Проследяваме всяко телефонно обаждане, проверяваме всяка дума на човек, който мисли, че е видял нещо. — Детективът поклати глава и въздъхна. — Но знаеш ли, съмнявам се, че може да я държи още жива.

— Държи я. Знам, че я държи.

— Откъде си толкова сигурна?

Ризоли обгърна с ръце раменете си, за да обуздае треперенето си, и погледна към къщата.

— Така щеше да направи Уорън Хойт.

3

От всичките си задължения като детектив в отдел „Убийства“ в бостънската полиция, Ризоли никак не обичаше посещенията си в скромната тухлена сграда на улица „Олбъни“. Макар да подозираше, че не е по-капризна от своите колеги от мъжки пол, тя не можеше да си позволи да покаже уязвимостта си. Мъжете бяха прекалено добри в изнамирането на слабите места и неизменно се прицелваха именно към тях със своите стрелички и със злостните си шеги. Беше се научила да посреща всичко стоически, да наблюдава, без да трепне, и най-лошото, което може да предложи масата за аутопсии. Никой не подозираше колко кураж ѝ беше нужен, за да влезе така невъзмутимо в онази сграда. Знаеше, че мъжете я смятаха за „безстрашната Ризоли, кучката с месингови топки“. Но сега, докато седеше в колата си на паркинга зад сградата, където работеха съдебните лекари, тя не се чувстваше нито безстрашна, нито излята от месинг.

Снощи не беше спала добре. За първи път от седмици Уорън Хойт се беше промъкнал в сънищата ѝ и тя се беше събудила, мокра от пот, със силни болки от старите рани на дланите си.

Погледна към белезите и изведнъж я обзе желание да включи двигателя и да се махне оттук, да избяга от изпитанието, което я очакваше в тази сграда. Не беше задължена да бъде тук, това все пак беше случай на отдел „Убийства“ в Нютън, не беше нейна отговорност. Но Джейн Ризоли не беше страхливка и беше прекалено горда, за да отстъпи сега.

Излезе от автомобила, тръшна силно вратата и влезе в сградата.

Пристигаше последна в лабораторията за аутопсии и другите трима души в стаята я поздравиха с отривисто кимване. Корсак беше облякъл най-големия размер лекарска престилка, а на главата си бе сложил хартиена шапка. Приличаше на огромна домакиня с мрежичка за коса.

— Какво изпуснах? — попита младата жена, докато на свой ред обличаше престилка, за да си предпази дрехите от непредвидено

опръскване с телесни течности.

— Нищо особено. Говорехме за тиксото.

Аутопсията щеше да бъде направена от д-р Мора Айлс. Отдел „Убийства“ ѝ бе дал прякора „Кралицата на мъртвите“ преди една година, когато бе дошла да работи в масачузетската канцелария на съдебните лекари. Д-р Тиърни я беше привлякъл в Бостън от преподавателския ѝ пост в Медицинското училище към университета в Сан Франциско. Не беше нужно много време местната преса също да започне да я нарича с прякора ѝ „Кралицата на мъртвите“. При първата си поява в бостънския съд тя бе цялата в черно. Телевизионните камери следяха кралската ѝ осанка, докато се приближаваше към стълбите на съда, изумително бледа жена с червено червило, дълга до раменете гарвановочерна коса, с къс бретон и с вид на невъзмутима непроницаемост. Докато свидетелстваше, нищо не бе в състояние да я смути. Докато адвокатът на защитата флиртуваше с нея, приласкаваше я и най-накрая, в отчаянието си прибягна до неприкрито грубиянство, д-р Айлс отговаряше на въпросите му с непогрешима логика, поддържайки през цялото време достойната си за Мона Лиза усмивка. Пресата я хареса много. Адвокатите на защитата се страхуваха от нея. А ченгетата от отдел „Убийства“ бяха едновременно притеснени и омагьосани от тази жена, която бе избрала да прекарва дните си, общувайки с мъртвите.

Д-р Айлс председателстваше аутопсията с обичайното си безстрастие. Помощникът ѝ Йошима, със също толкова небрежен вид подреждаше инструментите и нагласяше ъгъла на лампите. И двамата гледаха на тялото на Ричард Йегър със студения поглед на учени.

Rigor mortis^[1] беше отминал откакто Ризоли бе видяла трупа предишния ден и сега тялото на д-р Йегър лежеше напълно отпуснато. Скочът беше срязан, боксерките — махнати и повечето кръв бе измита от кожата му. Лежеше с отпуснати покрай тялото ръце, с подути, морави длани, сякаш с оцветени като синини ръкавици, в резултат от съчетаването на силното пристягане и livor mortis.

Но сега всички се бяха фокусирали върху прорезната рана на врата му.

— Смъртоносният удар — обяви д-р Айлс. С линейка измери дължината на раната. — Четиринайсет сантиметра.

— Колко странно — не изглежда толкова дълбока — обади се Корсак.

— Защото е направена успоредно на линиите на Лангер^[2]. Напрежението на кожата събира обратно краищата ѝ, така че зейването на раната е малко. Но е по-дълбока, отколкото изглежда.

— Шпатулка? — намеси се Йошима.

— Благодаря. — Айлс пое инструмента и внимателно пъхна закръгления му дървен край в раната, като си мърмореше под носа: — Кажи а-а...

— Какво има, по дяволите? — възкликна Корсак.

— Измервам дълбочината на раната. Почти пет сантиметра.

Сега Айлс се надвеси с лупа над раната и се взря в червения прорез.

— Лявата сънна артерия и лявата югуларна артерия, и двете са срязани. Трахеята също е срязана. Нивото на проникване в трахеята, непосредствено под щитовидната жлеза ме навежда на мисълта, че вратът първо е бил изпънат, преди да се направи разрезът. — Тя вдигна поглед към двамата детективи. — Вашият незнаен извършител е дръпнал главата на жертвата назад и тогава е направил съвсем умишлен разрез.

— Екзекуция — додаде Корсак.

Ризоли си спомни как краймскоупът бе уловил сиянието на космите, полепнали по опръсканата с кръв стена. Космите на д-р Йегър, откъснати от скалпа му, докато острието е срязвало кожата.

— Какво е острието? — попита тя.

Айлс не отговори веднага. Вместо това се обърна към Йошима и заяви:

— Тиксо.

— Вече съм наредил няколко парчета.

— Аз ще уточнявам къде, а ти ще поставяш тиксото.

Корсак се изсмя стреснато, като разбра какво смятаха да направят.

— Ще го връзвате отново?

Айлс го изгледа сухо и същевременно — леко развеселено.

— Ти лепило ли предпочиташ да използваме?

— Това трябва да задържи назад главата му или нещо друго?

— Хайде, детективе. Скочът не би задържал дори вашата глава на място. — Погледна през лупата и кимна. — Така е добре, Йошима. Сега вече го виждам.

— Какво виждаш? — попита Корсак.

— Чудесата на тиксото. Детектив Ризоли, попитахте ме какво острие е използвал.

— Моля ви, кажете, че не е скалпел.

— Не, не е скалпел. Погледнете.

Джейн се приближи до лупата и надникна към раната. Срязаните краища бяха събрани с помощта на прозрачния скоч и сега можеше да се види по-ясно какво е било напречното сечение на оръжието. В единия край се виждаха успоредни бразди.

— Назъбено острие — промълви тя.

— На пръв поглед изглежда така.

Ризоли вдигна очи и срещна безмълвното предизвикателство в погледа на лекарката.

— Но не е?

— Самото режещо острие не е назъбено, защото другият край на разреза е абсолютно гладък. И забелязвате ли как тези успоредни драскотини се виждат само на около една трета от разреза? Не на цялата му дължина. Тези набраздени следи са направени при изваждането на острието. Убиецът започва разреза под лявата челюст и срязва към предната част на гърлото, завършвайки разреза точно в другия край на трахеалния пръстен. Неравностите се появяват, след като завършва рязането и леко извива острието, докато го вади.

— И какво тогава е причинило следите от бразди?

— Не режещия ръб. Това оръжие е имало бразди на задния ръб, те правят успоредните драскотини при измъкването на оръжието. — Айлс погледна събеседницата си. — Нож тип „Рамбо“ или оръжие за оцеляване. Нещо, което би използвал един ловец.

Ловец. Джейн погледна мускулестите рамене на Ричард Йегър и си помисли: „Това не е човек, който кротко би приел ролята на плячка“.

— Добре, нека изясним нещо — намеси се Корсак. — Тази жертва, д-р Културист, гледа как нашият извършител измъква голям, шибан нож тип „Рамбо“. И просто седи и го оставя да му пререже гърлото?

— Китките и глезените му са били вързани — отвърна Айлс.

— Не ми пука, дори да е бил целият овързан като Тутанкамон. Всеки мъж, в чиито вени тече червена кръв, би се извивал и съпротивлявал с всички сили.

— Той е прав — потвърди Ризоли. — Дори да си с вързани китки и глезени, пак можеш да риташ. Можеш дори да удариш с глава. Но той просто си е седял така, опрян в стената.

Д-р Айлс изправи гръб. Известно време не каза нищо, просто стоеше с царствен вид, сякаш лекарската ѝ престилка беше жреческа одежда. Погледна към Йошима.

— Подай ми една мокра кърпа. Насочи онази светлина насам. Нека го избършем истински и да прегледаме кожата. Сантиметър по сантиметър.

— Какво търсим? — попита Корсак.

— Ще ви кажа, като го видя.

Малко по-късно, когато повдигна лявата ръка, Айлс забеляза следите отстрани на гръдния кош. Под лещата се виждаха две бледочервени подутини. Лекарката прокара скрития си в ръкавицата пръст по кожата.

— Белег от удар — заяви тя. — Това е тройна реакция на Люис.

— Люис какво? — попита Джейн.

— Тройна реакция на Люис. Характерна реакция на кожата. Първо виждаме еритема — червени петна — и после подуване, причинено от разширяване на кожни артериоли. И най-накрая, в третия стадий, се появяват изпъкналите белези в резултат на увеличената васкуларна пропускливост.

— Прилича на следа от „Тейзър“^[3] — каза Ризоли.

Айлс кимна.

— Точно така. Това е класическата реакция на кожата към електрическия шок от подобно на пистолета „Тейзър“ приспособление. Със сигурност е в състояние да извади всеки от строя. „Бум“ и той губи напълно невромускулния си контрол. Достатъчно дълго, за да даде възможност на някой да му завърже краката и ръцете.

— Колко време остават обикновено тези белези?

— При жив човек обикновено избледняват след два часа.

— А при мъртъв?

— Смъртта слага край на кожните процеси. Затова все още можем да ги видим. Макар да са съвсем бледи.

— Значи е умрял, преди да са изминали двата часа от електрическия шок?

— Правилно.

— Но един „Тейзър“ те поваля само за няколко минути — намеси се Корсак. — Пет, най-много десет. За да продължи да го контролира, трябвало е да бъде зашеметен отново с пореден електрошок.

— И затова ще продължим да търсим още следи — отвърна Айлс.

Тя прокара светлината по-надолу по торса. Лъчът освети безмилостно гениталиите на Ричард Йегър. До този момент Ризоли беше избягвала да поглежда към тази част от анатомията му. Винаги ѝ се беше струвало, че е жестоко посегателство да зяпаш половите органи на труп, че това е поредното унижение за тялото на жертвата. Сега светлината беше фокусирана върху отпуснатия пенис и скротум и насието над Ричард Йегър изглеждаше пълно.

— Ето още такива следи — каза Айлс, като избърса кървавото петно, за да открие кожата. — Ето, най-ниско на корема.

— И на бедрото му — промълви Джейн.

Айлс вдигна поглед.

— Къде?

Ризоли посочи издайническите следи, непосредствено вляво от скротума. „Значи такива са били последните, ужасни мигове на Ричард Йегър“ — помисли си тя. Напълно буден и в съзнание, но неспособен да помръдне. Неспособен да се защити. Здравите мускули, часовете, прекарани в спортната зала, в крайна сметка не са стрували пукнат грош, защото тялото не му се е подчинявало. Крайниците му са лежали безполезни, станали неизползваеми от електрическата буря, изпържила нервната му система. Бил е домъкнат в дневната от спалнята си, зашеметен като крава, поведена към кланицата. И подпрян на стената, за да не пропусне онова, което предстои.

Но ефектът от пистолета „Тейзър“ е кратък. Скоро мускулите потрепнали, пръстите се свили в юмруци. Наблюдавал изпитанието на съпругата си и гневът удавил тялото му в адреналин. Този път, когато се раздвижил, мускулите му се подчинили.

Опитал да се изправи, но тракането от падналата от скута му чаена чаша го издало.

Достатъчно бил само един импулс на „Тейзър“-а и той се сгромолясал като търкалящия се надолу по хълма Сизиф.

Джейн се взираше в лицето на Ричард Йегър, в леко отворените му клепачи, и мислеше за последните картини, които беше регистрирал мозъкът му. Собствените му крака, прострени безполезни пред него. Съпругата му, лежаща победена върху бежовия килим. И един нож, в стиснатия юмрук на похитителя, приближаващ, за да го убие.

В дневната е шумно; мъжете крачат напред-назад като затворени в клетка животни, каквито са всъщност. Телевизорът гърми, а металното стълбище, водещо до редица килии, дрънчи при всяка стъпка по него. Надзирателите никога не ни изпускат от очи. Наблюдателните камери са навсякъде — в банята, дори в района на тоалетната. Следят ни през прозорците на пункта на надзирателите, докато се движим из подобния на кладенец вътрешен двор. Виждат всяко наше движение. Поправителен център „Суза-Барановски“ е на шест нива, най-новото подобно заведение в масачузетската поправителна система, и е истинско техническо чудо. Ключалките са без ключове; задействат се от компютърни терминали в кулата на надзирателите. Командите ни се дават от безтелесни гласове по интеркоми. Вратата на всяка от килиите може да се отваря и затваря от дистанционно устройство, без да е нужна появата на човешко същество. Има дни, когато се питам дали някой от нашите пазачи е от плът и кръв или силуетите, които виждаме зад стъклата, са просто аниматронни роботи, с поклащащ се торс, с кимаща глава. Но независимо дали хора или машини, мен ме наблюдават, но това не ме смущава, защото не могат да надникнат в ума ми; не могат да влязат сред тъмния пейзаж на фантазиите ми. Това място принадлежи единствено на мен.

Докато седя в дневната и гледам новините в осемнайсет часа, аз се разхождам из същия този пейзаж. Говорителката, която се усмихва от екрана, извършва това пътуване с мен. Представям си тъмната ѝ коса като черно петно върху възглавницата. Виждам потта, блестяща по кожата ѝ. И в моя свят тя не се усмихва; о, не, очите ѝ са широко отворени, разширените зеници напомнят бездънни

кладенци, устните са изкривени от ужас. Гледам усмивката ѝ, слушам извивките на гласа ѝ и се опитвам да си представя как биха звучали виковете ѝ.

Тогава на телевизионния екран се появява нова картина и мислите ми за говорителката се изпаряват. Някакъв репортер стои пред дома на д-р Ричард Йегър в Нютън. С мрачен глас съобщава, че два дни след убийството на лекаря и отвлечането на съпругата му, не е арестуван никой. Вече съм запознат със случая на д-р Йегър и неговата съпруга. Сега се привеждам напред, взирайки се напрегнато в екрана, целият в очакване.

Най-сетне я виждам.

Камерата се приближава към къщата и я хваща в близък план, точно като излиза пред главния вход. Веднага зад нея се появява набит мъж. Двамата разговарят в предния двор, без да си дават сметка, че в този момент операторът ги снима в близък план. Чертите на лицето на мъжа изглеждат груби и непривлекателни с увисналите бузи и оскъдните косми, сресани назад върху голия скалп. До него тя изглежда дребна и ефирна. Мина доста време откакто я видях за последен път и ми се струва много променена. О, косата ѝ е все така неуправляема грива от черни къдрици и е облякла поредния си морскосин костюм с панталони, с увиснало като торба на раменете ѝ сако, с неподходяща за дребната ѝ фигура кройка. Но лицето ѝ е различно. Някога беше с четвъртити челюсти и уверено, не особено красиво, но въпреки това впечатляващо заради яростната интелигентност в очите ѝ. Сега изглежда уморено и смутено. Отслабнала е. Виждам нови сенки по лицето ѝ в падините под скулите ѝ.

Внезапно тя забелязва телевизионната камера и поглежда към нея, поглежда право към мен, очите ѝ като че ли ме виждат, като че ли дори аз я виждам, като че ли стои пред мен в плът и кръв. Двамата имаме обща история, съвместно преживяване, толкова интимно, че ни свързва завинаги като влюбени.

Ставам от дивана и се приближавам до телевизора. Притискам длан в екрана. Не слушам коментара на репортера; фокусирам се единствено в лицето ѝ. Моята малка Джейни. Дланите създават ли ти все още проблем? Все още ли ги разтриваш, както правеше в съдебната зала, все едно те притеснява забита в тях треска?

Мислиш ли за белезите така, както мисля аз, като за подарък от любов? Малък спомен за милите ми чувства към теб?

— Разкарай се от телевизора! — изкрещява някой. — Нищо не виждаме!

Не помръдвам. Продължавам да стоя пред екрана, докосвайки лицето ѝ, припомняйки си как тъмните ѝ като въглени очи веднъж ме бяха погледнали покорно. Припомняйки си гладкостта на кожата ѝ. Съвършена кожа, недокосната от четка за грим.

— Мръдни, простако!

Внезапно тя изчезва от екрана. Появява се отново говорителката в нефритенозелено сако. Само преди минута бях готов да се задоволя с тази наконтена манекенка във фантазиите си. Сега тя ми се струва безвкусна, просто поредното красиво лице, поредната тънка шия. Беше достатъчен само един поглед към Джейн Ризоли, за да си припомня коя е истински ценната плячка.

Връщам се на дивана, откъдето гледам рекламата на „Лексус“. Но в действителност вече не следя телевизионните новини, а си припомням какво е да се разхождаш на свобода. Да вървиш из градските улици, да вдъхваш миризмата на жените, с които се разминаваш. Не създадените от химици парфюми в шишенца, а реалния аромат на женската пот или на загрялата от слънцето женска коса. В летни дни имах навика да се присъединявам към тълпата пешеходци, очакващи зелената светлина на светофара. В тъпканицата на многолюдния уличен ъгъл кой би забелязал, че някой се е надвесил, за да помирише косата ти? Коя жена би забелязала, че мъжът зад нея се взира във врата ѝ, концентрирайки се върху пулсиращите местенца, защото знае, че там кожата мирише най-сладко?

Но те не забелязват. Светлината на светофара става зелена. Тълпата тръгва. И заедно с нея тръгва и жената, без да разбере, без да подозира, че ловецът е уловил миризмата ѝ.

— Сгъването на нощницата не означава непременно, че става въпрос за имитатор — каза д-р Лорънс Цукер. — Това е просто демонстрация, че контролира положението. Убиецът парадирва с господството си над жертвите. На мястото на престъплението.

— Така правеше и Уорън Хойт — каза Ризоли.

— Както и други убийци. Не е уникална черта за Хирургът.

Д-р Цукер я наблюдаваше със странен, почти хищен блясък в очите. Той беше специалист по криминална психология в Североизточния университет и бостънската полиция често го използваше като консултант. Беше работил с отдел „Убийства“ при разследването на Хирургът преди една година и съставеният от него криминален профил на неизвестния извършител се бе оказал зловещо точен. Понякога Джейн се питаше дали самият Цукер е нормален. Само човек, отблизо запознат с владенията на злото, би могъл да проникне толкова дълбоко в съзнанието на личност като Уорън Хойт. Никога не се беше чувствала комфортно в присъствието на този мъж, чийто потаен, шепнещ глас я караше да се чувства уязвима. Но той беше един от малкото, които разбираха напълно Хойт; може би щеше да разбере и неговия имитатор.

— Не става дума само за сгънатите нощници рече Ризоли. — Има и други подобия. Тази жертва е била завързана с тиксо.

— Това също не е уникално. Гледала ли си телевизионния сериал „Макгайвър“? Там ни показаха хиляда и една възможни употреби на тиксото.

— Влиза нощем през прозореца. Изненадва жертвите в леглото...

— Когато са най-уязвими. Напълно логично време за нападение.

— И единственият разрез на шията.

Цукер сви рамене.

— Безшумен и ефикасен начин за убиване.

— Но събери всичко това на едно място. Сгънатата нощница. Скокът. Методът на влизане, финалният удар...

— И получаваме неизвестен извършител, използващ доста разпространени стратегии. Дори чашката за чай в скута на жертвата... това е вариация на вече правено от серийни изнасилвачи. Те поставят чиния или други съдове върху съпруга. Ако той помръдне, падането на порцелана служи като предупредителен знак за извършителя. Тези стратегии са разпространени, защото вършат работа.

В безпомощността си Джейн извади снимки на мястото на престъплението в Нютън и ги постави върху бюрото му.

— Опитваме се да открием липсваща жена, мистър Цукер. Засега не разполагаме с никакви улики. Дори не искам да мисля какво

преживява тя в този момент... ако все още е жива. Затова ги огледайте добре. Кажете ми нещо повече за този извършител. Кажете как можем да го намерим. Как можем да я намерим.

Д-р Цукер си сложи очилата и взе първата снимка. Без да каже нищо, само я съзерцава известно време, после посегна към следващата от поредицата фотографии. Единствените звуци бяха поскърцването на кожения му стол и заинтригуваното му промърморване от време на време. През прозореца на кабинета му Ризоли виждаше кампуса на Североизточния университет, почти празен в този летен ден. Само неколцина студенти се бяха отпуснали на тревата отвън, пръснали около себе си книги и раници. Младата жена се изпълни със завист към тези студенти, със завист към безгрижните им дни и невинността им. Към сляпата им вяра в бъдещето. И към нощите им, несмущавани от тъмни сънища.

— Казахте, че сте открили сперма — обади се д-р Цукер.

Тя отмести неохотно поглед от печачите се на слънце студенти, за да го насочи към събеседника си.

— Да. На онзи овален килим на снимката. Лабораторията потвърди, че е с различна кръвна група от съпруга. Информацията за това ДНК е вкарана в база данни на CODIS^[4].

— Кой знае защо се съмнявам, че този извършител може да бъде толкова невнимателен, че да позволи да бъде идентифициран чрез съпоставяне с данните в CODIS. Не, обзалагам се, че неговата ДНК не е в CODIS. — Цукер вдигна поглед от снимката. — Обзалагам се също, че не е оставил отпечатьци от пръсти.

— Нищо, което да успеят да различат засега. За нещастие в дома на семейство Йегър са минали поне петдесетина посетители след смъртта на майката на мисис Йегър. Което означава, че имаме работа с голям брой неидентифицирани отпечатьци.

Цукер се взря в снимката на д-р Йегър, облегнат на опръсканата с кръв стена.

— Това убийство е станало в Нютън.

— Да.

— Не е разследване, в което бихте взели участие по принцип. Защо сте замесена?

Вдигна отново очи и срещна погледа ѝ със смущаваща настойчивост.

— Детектив Корсак ме помоли...

— Който е натоварен служебно със случая. Така ли?

— Така. Но...

— Няма ли в Бостън достатъчно убийства, които да ви запълват времето? Защо чувствате нужда да се заемете точно с това?

Джейн го гледаше право в очите с чувството, че той се бе промъкнал в мозъка ѝ, че бърникаше из него, търсейки слабото ѝ място, за да я измъчва.

— Обясних ви — отвърна тя. — Жената може все още да е жива.

— И вие искате да я спасите.

— А вие не искате ли?

— Любопитен съм, детектив Ризоли — рече Цукер, несмутен от гнева ѝ. — Говорили ли сте с някого във връзка със случая „Хойт“? Имам предвид за въздействието, което ви е оказал лично на вас?

— Не съм сигурна, че разбирам какво имате предвид.

— Срегнахте ли се с психотерапевт?

— Питате дали съм се срещала с психоаналитик ли?

— Това, което ви се е случило в онова мазе, трябва да е било доста страшно преживяване. Това, което ви е причинил Уорън Хойт, би преследвало всяко ченге. Оставил е белези, както физически, така и емоционални. Повечето хора биха получили травма. Внезапно нахлуване на спомени, кошмари. Депресия.

— Спомените не са забавни. Но съм в състояние да се справя с тях.

— Винаги сте била такава, нали? Работи върху издръжливостта. Никога не се оплаквай.

— И аз се оплаквам от това-онова, както всички останали.

— Но никога за неща, от които може да изглеждате слаба. Или уязвима.

— Не понасям вечно охкащите. Отказвам да бъда една от тях.

— Не говоря за вечните мърморковци. Имам предвид, че човек трябва да бъде достатъчно честен, за да признае, когато има проблем.

— Какъв проблем?

— Вие ще ми кажете, детектив Ризоли.

— Не, вие ще ми кажете. След като мислите, че съм бита карта.

— Не съм казвал такава неща.

— Но го мислите.

— Използвахте думите „бита карта“. Така ли се чувствате?

— Слушайте, дошла съм заради това. — Посочи снимките от местопрестъплението на случая Йегър. — Защо говорите за мен?

— Защото, когато гледате тези снимки, виждате единствено Уорън Хойт. Просто се питам защо.

— Онзи случай е приключен. Минала съм на други случаи.

— Така ли? Наистина?

Въпросът, зададен съвсем тихо, я накара да замълчи. Негодуваше срещу опитите му да изследва душата ѝ. Негодуваше най-вече, че беше разпознал истина, която не можеше да признае. Уорън Хойт наистина беше оставил белези. Беше достатъчно да погледне ръцете си, за да си спомни нанесените от него травми. Но най-тежката травма не беше физическа. Онова, което беше изгубила в тъмното мазе миналото лято, беше чувството ѝ за непобедимост. Чувството на увереност. Уорън Хойт ѝ беше показал колко уязвима е в действителност.

— Не съм дошла да говорим за Уорън Хойт — обяви Джейн.

— Но именно той е причината да дойдете.

— Не. Дойдох, защото виждам прилики между тези убийства. И не само аз ги виждам. Детектив Корсак също ги вижда. Така че нека се придържаме към темата, а?

Д-р Цукер я погледна с приятна усмивка.

— Добре.

— И така, какво ще кажете за този извършител? — Почука с пръст по снимката. — Какво можете да ми кажете за него?

Психологът се фокусира отново върху образа на д-р Йегър.

— Вашият непознат извършител очевидно е организиран. Но вие вече го знаете. Пристигнал е на мястото напълно подготвен. Резецът за стъкло, електрошоковият пистолет, скоч лентата. Успял е да подчини тази двойка толкова бързо, че започваш да се питаш... — Погледна събеседницата си. — Няма ли вероятност да има втори извършител? Партньор?

— Само два отпечатака от обувки.

— Тогава вашият човек е изключително експедитивен. И педантичен и за най-малките подробности.

— Но е оставил сперма върху килима. Дал ни е ключ към самоличността си. Това е огромна грешка.

— Да, така е. И той със сигурност го знае.

— И така, защо я е насилил още там, в къщата? Защо не го е направил по-късно, на безопасно място? Ако е достатъчно организиран, за да осъществи влизане с взлом и контрол над съпруга...

— Може би това е истинската тръпка.

— Какво?

— Помислете. Д-р Йегър седи там, завързан и безпомощен. Принуден да наблюдава, докато друг мъж обладава неговата собственост.

— Собственост — повтори Ризоли.

— В ума на този извършител жената е точно това. Собственост на друг мъж. Повечето сексуални насилници не биха рискували да атакуват двойка. Те избират самотни жени, лесната мишена. Присъствието на мъж в картината я прави опасна. Този извършител обаче е трябвало да знае, че в картината има мъж. И е дошъл подготвен да се справи с него. Възможно ли е това да е част от удоволствието, част от възбудата? Да има публика?

Публика от един човек. Джейн сведе очи към снимката на Ричард Йегър, свлечен до стената. Да, това бе непосредственото ѝ впечатление, когато влезе в дневната.

Погледът на Цукер се премести към прозореца. Минаха секунди. Когато заговори отново, гласът му прозвуча тихо и провлачено, сякаш се намираше в сънно състояние.

— Всичко е заради силата. И контрола. За доминирането над друго човешко същество. Не само над жената, но също така и над мъжа. Може би в действителност го възбужда именно мъжът, който е изключително важна част от тази фантазия. Нашият извършител знае какви са рисковете и въпреки това не може да устои на непреодолимото желание да осъществи импулсите си. Неговите фантазии го контролират, а той, на свой ред, контролира жертвите си. Той е всемогъщ. Доминирацията. Врагът му седи обездвижен и безпомощен и нашият извършител прави това, което е правила винаги армията на победителя. Взема плячката си. Изнасилва жената. Удоволствието му се подсилва от пълното поражение на д-р Йегър. Тази атака е повече от сексуална агресия — това е афиширане на мъжка сила и власт. Победа на един мъж над друг. Победителят, който си присвоява трофея.

Отвън студентите на поляната събираха съдържанието на раниците си, изтърсваха полепналата по дрехите си трева. Следобедното слънце къпеше всичко в златисто. „А какво ще донесе по-нататък денят на тези студенти?“ — запита се Ризоли. Може би вечер на свободни занимания и разговори, пица и бира. И здрав сън, без кошмари. Сънят на невинните.

Нещо, което никога вече няма да ми се случи.

Мобилният ѝ телефон изчурулика.

— Извинете — каза тя и отвори.

Обаждаше се Ерин Волчко, от лабораторията за косми, влакна и друг дребен доказателствен материал.

— Изследвах парчетата скоч, взети от тялото на д-р Йегър — обяви Ерин. — Вече изпратих доклада по факс до детектив Корсак. Но знаех, че и ти ще искаш да се запознаеш с фактите.

— С какво разполагаме?

— Няколко къси кафяви косъма са залепнали за тиксото. Косми от крайника, отскубнати от жертвата при отлепването на лентата.

— Влакна?

— И влакна. Но интересното следва. На парчето, отлепено от глезените на жертвата, намерихме само един тъмнокафяв косъм, дълъг двайсет и един сантиметра.

— Съпругата му е блондинка.

— Знам. Точно това прави толкова интересен въпросния косъм.

„Извършителят — помисли си Ризоли. — От нашия убиец е.“ И попита:

— Има ли епителни клетки?

— Да.

— Значи бихме могли да получим ДНК от този косъм. Ако съответства на спермата...

— Няма да ѝ съответства.

— Откъде знаеш?

— Защото няма как косъмът да е от убиеца. — Ерин направи пауза. — Освен ако не е зомби.

[1] Настъпващото след смъртта вцепеняване на тялото. — Бел.прев. ↑

[2] Линии на цепливост на кожата. — Бел.ред. ↑

- [3] Електрошоков пистолет. — Бел.прев. ↑
- [4] Combined DNA Index System, националната база данни за ДНК профили на ФБР. — Бел.прев. ↑

За детективите от отдел „Убийства“ на бостънската полиция посещението в криминалната лаборатория беше равносилно на преминаването по приятно окъпание в слънчева светлина коридор, водещ до южното крило на „Шрьодер плаза“^[1]. Ризоли го беше изминавала безброй пъти, докато погледът ѝ често се бе отклонявал към прозорците, от които се разкриваше гледка към размирния квартал „Роксбъри“, където магазините вечер се барикадираха с решетки и катинари, а всяка паркирана кола беше екипирана с приспособление за заключване на волана. Но днес бе потънала в търсенето на отговори и дори не погледна встрани, а се насочи по права линия към Стая С269, лабораторията за косми, влакна и друг дребен доказателствен материал.

В това помещение без прозорци, натъпкано с микроскопи и призменогазови хроматографи, царуваше криминалистката Ерин Волчко. Изолирана от дневната светлина и гледки, тя фокусираше зрението си към света под микроскопските си лещи и имаше присвития поглед, леко примижалите очи на човек, който се е взирал прекалено дълго през оптически уред. Щом Джейн влезе в стаята, Ерин се завъртя и застана с лице срещу нея.

— Току-що го поставих под микроскопа заради теб. Хвърли един поглед.

Ризоли седна и се взря в отвора на микроскопа. Видя разположен хоризонтално по дължината на зрителното поле косъм.

— Това е дългият кафяв косъм, който взех от тиксото, стягало глезените на д-р Йегър — поясни Ерин. — Той е единственият такъв косъм, който намерих, залепен за него. Другите бяха къси косми от крайниците на жертвата, плюс един от главата ѝ, на скоч лентата от устата му. Но този дълъг косъм е самотен. И доста озадачаващ. Не съвпада с космите нито от главата на жертвата, нито на съпругата му, които взехме от четката ѝ за коса.

Ризоли местеше видимия участък, оглеждайки косъма.

— Със сигурност ли е човешки?

— Да, човешки е.

— Защо тогава да не може да е на нашия извършител?

— Огледай го хубаво. Каж ми какво виждаш.

Джейн направи пауза, опитвайки да си спомни всичко, което беше научила за изследването на косми в криминалистиката. Знаеше, че Ерин имаше основателна причина да я превежда така систематично през процеса; дочуваше тихата възбуда в гласа ѝ.

— Този косъм е къдрав, градусът на извивката е около 0,1–0,2. А ти каза, че дължината на косъма била двайсет и един сантиметра.

— Дължина, характерна за женските прически — додаде лабораторната специалистка. — Но доста дълъг за мъж.

— Дължината ли те притеснява?

— Не. Дължината не ни казва какъв е полът.

— В такъв случай върху какво се очаква от мен да се фокусирам?

— Проксималният^[2] край на косъма. Корена. Забелязваш ли нещо странно?

— Краят откъм корена изглежда малко назъбен. Като четка.

— Точно тази дума бих използвала и аз. Наричаме го „четковиден коренов край“. Колекция от кортикални влакнца. Чрез изследване на корена може да се определи в кой стадий от растежа е косъмът. Искаш ли да опиташ да отгатнеш?

Джейн се концентрира върху подобния на луковица коренов край с ефимерна обвивка.

— Към корена е прикрепено нещо прозрачно.

— Епителна клетка — обясни Ерин.

— Това означава, че е в етап на активен растеж.

— Да. Самият корен е леко уголемен, следователно този косъм е в късен анаген^[3]. Тъкмо е приключвал фазата на активен растеж. Е, тази епителна клетка може да ни даде ДНК.

Ризоли вдигна глава и погледна събеседницата си.

— Не виждам какво общо има това със зомбитата.

Ерин са засмя.

— Не приемай думите ми буквално.

— А как?

— Погледни отново косъма. Проследи го по дължината от корена нагоре.

Джейн се взря отново през микроскопа и се фокусира върху потъмен сегмент на косъма.

— Цветът не е еднакъв — каза тя.

— Продължавай.

— Малко по-горе от корена се вижда черна лента. Какво е това?

— Нарича се дистална коренова лента — отговори Ерин. — Там, където каналчето на мастната жлеза влиза във фоликула. Секретите на мастната жлеза включват ензими, които разграждат клетки в нещо като храносмилателен процес. Това именно причинява въпросното подуване и образуването на тъмната лента близо до кореновия край на косъма. Точно това исках да видиш. Дисталната коренова лента. Тя изключва възможността косъмът да е на вашия извършител. Може да е паднал от дрехите му. Но не и от главата му.

— И дисталната коренова лента, и четковидният коренов край са промени, които настъпват след смъртта.

Главата на Ризоли буквално отскочи нагоре. Погледите на двете жени се срещнаха.

— След смъртта ли?

— Точно така. Паднал е от разлагащ се скалп. Промените в този косъм са класически и напълно специфични за процеса на разлагане. Освен ако вашият извършител не се е надигнал от гроба, този косъм не може да е от неговата глава.

На Джейн й бяха нужни няколко секунди, докато възвърне дар слово.

— И от колко време трябва да е бил мъртъв човекът? За да се проявят тези промени в косъма?

— За съжаление тези промени не могат да помогнат за определяне интервала от настъпването на смъртта. Може да е паднал от скалпа на мъртвия във всеки един момент между осмия час до няколко седмици след настъпването на смъртта. Косми на мъртъвци, запазени години наред, могат също да изглеждат по този начин.

— Ами ако отскубнеш нечий косъм, докато е още жив? И го оставиш някъде известно време? Тогава ще се проявят ли тези промени?

— Не. Тези промени, говорещи за разлагане, се появяват само докато косъмът е на главата на мъртвия. Трябва да бъде откъснат покъсно, след настъпването на смъртта. — Ерин срещна изумения поглед

на своята събеседница. — Вашият неизвестен извършител е имал контакт с труп. Косъмът е залепнал за дрехата му, после е залепнал за тиксото, докато е овързвал с него глезените на д-р Йегър.

Ризоли едва чуто промълви:

— Той има друга жертва.

— Това е една от вероятностите. Мога да предложа и друга. — Ерин се приближи до друг плот и се върна с малка табличка, върху която лежеше парче от скоч лента с лепкавата част нагоре. — Това беше отделено от китките на д-р Йегър. Искам да ти го покажа под ултравиолетова светлина. Би ли натиснала онзи ключ?

Джейн го направи. Във внезапно настъпилата тъмнина ултравиолетовата лампа на Ерин изпускате призрачна синкавозелена светлина. Тя съвсем не беше толкова мощна, колкото краймскоупа, който Мик бе използвал в жилището на семейство Йегър, но преминаването на лъча ѝ през скоч лентата разкри изненадващи детайли. Залепващата лента, останала на местопрестъплението, може да се превърне в сандъче със съкровища за един детектив. Влакна, косми, отпечатъци от пръсти, дори ДНК на престъпника от клетки от кожата му могат да залепнат по нея. Сега, под ултравиолетовата светлина Ризоли видя прашинки и няколко къси косъма. И покрай единия ръб на тиксото нещо, което ѝ заприлича на много тънки влакнца.

— Виждаш ли, че влакната на самия край на лентата продължават нататък? — обади се Ерин. — Минават по цялата дължина на скоч лентата, отделена от китките му, както и от глезените му. Изглеждат почти като дело на някой производител.

— Но не са?

— Не, не са. Ако сложиш ролка скоч на една страна, по краищата се залепват частици от това, върху което лежи. Тези влакна са от тази повърхност. Където и да отидем, по нас се залепват частици от средата, в която се намираме. А после ги оставяме по други места. Същото прави и вашият извършител.

Ерин запали осветлението в стаята и Джейн премигна, заслепена от ярката светлина.

— Какви са тези влакна?

— Ще ти покажа. — Ерин извади предметното стъкло, върху което се намираше косъмът, и го замени с друго. — Хвърли един

поглед. Ще ти обясня какво гледаме.

Ризоли се взря в лещите и видя тъмно влакно, навито във формата на буквата „С“.

— Това е от края на тиксото — поясни Ерин. — С помощта на насочен горещ въздух отделих отделните слоеве от скоч лентата. Тези тъмносини влакна преминават по цялата дължина. А сега нека ти покажа напречното сечение. — Ерин взе някаква папка, от която извади снимка. — Ето как изглежда под сканиращия електронен микроскоп. Забеляваш ли делтовидната форма на влакното? Като триъгълниче е. Произведена е така, за да се намали улавянето на мръсотии. Тази делтообразна форма е характерна за влакната, от които се правят килими.

— Значи е човешко дело?

— Точно така.

— А бирефрингенцията?

Джейн знаеше, че когато преминава през синтетично влакно, светлината често минава от другата страна, поляризирана в две различни равнини, сякаш блести през кристал. Двойното пречупване се нарича „бирефрингенция“. Всеки тип влакно има характерен индекс, който може да бъде измерен с поляриращ микроскоп.

— Бирефрингенционният индекс на това синьо влакно е 0,063 — отвърна Ерин.

— Това характерно ли е за нещо конкретно?

— Найлон шест, шест. Използва се обикновено за килими, понеже е устойчив на петна, еластичен е и е здрав, формата на напречното сечение и инфрачервеният спектрограф на това влакно отговарят на един продукт на „Дюпон“, наречен „Анtron“, използван в производството на килими.

— И е тъмносиньо? — попита Ризоли. — Това не е от цветовете, които повечето хора биха използвали в домовете си. Прилича ми по-скоро на килимче за автомобил.

Ерин кимна.

— Точно този цвят, номер 802 син, отдавна се предлага като стандартен вариант в скъпите американски коли. „Кадилак“ и „Линкълн“, например.

Джейн разбра незабавно накъде бие това. И каза:

— От „Кадилак“ правят катафалки.

Ерин се усмихна.

— Както и от „Линкълн“.

И двете си мислеха едно и също: *Убиецът работи с трупове.*

Ризоли прехвърли през ума си всички професии, които работеха с мъртъвци. Полицаят и съдебният лекар, които се викат на мястото, където е открит самотен мъртвец. Патологът и неговият асистент. Директорът на погребално бюро и човекът, който мие, облича и подготвя мъртъвци за погребалната церемония. Човекът, който мие косата и слага грим, така че мъртвият да има представителен вид за последната си поява сред обичащите го хора. Мъртвият преминава сред процесия от живи пазачи и следи от това преминаване могат да полепнат по всеки, който се е докоснал до него.

Ризоли погледна събеседницата си.

— Липсващата жена. Гейл Йегър...

— Какво?

— Майка ѝ е умряла миналия месец.

Джоуи Валънтайн се грижеше мъртвите да стават като живи.

Ризоли и Корсак стояха в ярко осветената стая за подготвяне на мъртъвците на „Уитни Фюнъръл хоум енд чапъл“ и наблюдаваха как Джоуи бърка в комплекта с гримове си. Вътре имаше миниатюрни бурканчета с фон дьо тен, руж и червило на прах. Приличаше на комплект с театрални гримове, но тези кремове и ружове бяха предназначени да вдъхват живот на пепелявосивата кожа на трупове. Кадифеният глас на Елвис Пресли пееше „Обичай ме нежно“^[4], докато Джоуи залепваше моделиращ восък по дланите на трупа, за да запуши дупките и разрезите, оставени от множеството венозни катетри и срязвания на артерии.

— Това беше любимата музика на мисис Обър — обяви той, докато работеше, като от време на време хвърляше поглед към трите снимки, закрепени за статива, които бе поставил край масата за подготовка на трупа.

Джейн предположи, че това са снимки на мисис Обър, макар жената на тях почти да не приличаше на сивия, опустошен труп, върху който се трудеше сега Джоуи.

— Синът казва, че страшно си падала по Елвис — продължи да обяснява той. — Три пъти ходила до Грейсланд. Той донесе тази касета, за да я пусна, докато я гримирам. Винаги се старая да пускам любимата им песен или мелодия, знаете ли. Помага ми да получа усещане за тях. Можеш да научиш много за един човек само от музиката, която е слушал.

— Как би трябвало да изглежда един фен на Елвис? — поинтересува се Корсак.

— Знаете. Ярко червило. По-дълга коса. Нищо общо с онзи, който слуша Шостакович, да речем.

— А каква музика е слушала мисис Халоуел?

— Не си спомням.

— Работили сте с нея само преди месец.

— Да, но невинаги си спомням подробностите. — Джоуи беше приключил работата с восъка по дланите. Сега мина към тази част на масата, където се намираше главата на мъртвата, и застана там, кимайки в такт с „You Ain’t Nothing but a Hound Dog“^[5]. Облечен с черни джинси и обувки „Док Мартинс“, той приличаше на успяващ млад художник, съзерцаващ празно платно. Само дето неговото платно беше студена плът, а работните му инструменти — четката за грим и бурканчето с руж. — Мъничко от бронзово румената светлина, струва ми се — измърмори той и посегна към съответното бурканче с руж. Започна да смесва цветове върху палитрата от неръждаема стомана с предназначенията за тази цел шпатула. — Да, изглежда подходящо за едно старо момиче, фенка на Елвис.

Започна да нанася така получения нюанс по бузите на трупа, чак до линията на косата, където сребристите корени надничаха от черната боя.

— Може би си спомняте разговора с дъщерята на мисис Халоуел — обади се Ризоли.

И извади снимка на Гейл Йегър, за да му я покаже.

— Питайте по-скоро мистър Уитни. Той урежда почти всичко. Аз съм само негов помощник...

— Но вие несъмнено сте обсъждали с мисис Йегър грима на майка ѝ за погребението. След като вие сте подготвили останките на покойницата.

Погледът на Джоуи се спря върху снимката на Гейл Йегър.

— Помня, че беше наистина мила дама — промълви той.

Джейн го погледна въпросително.

— Беше?

— Вижте, следя новините. Нали не мислите, че мисис Йегър е все още жива? — Джоуи се обърна и се намръщи на Корсак, който се разхождаше из помещението и надничаше из шкафчетата. — Тъъ... господин детектив? Търсите ли нещо конкретно?

— Не. Просто се чудех какви неща може да има в един погребален дом. — Бръкна в едно от шкафчетата. — Хей, това маша за къдрене ли е?

— Да. Ние мием косата с шампоан и къдрим с маша. Правим маникюр. Всичко, за да изглеждат клиентите ни възможно най-добре.

— Както чувам, вие сте много добър в тази работа.

— Всички са оставали доволни от работата ми.

Корсак се засмя.

— Те самите ли успяват да ви го кажат?

— Имам предвид семействата им. Техните семейства остават доволни.

Полицаят остави машата.

— Работите за мистър Уитни колко... вече седем години?

— Горе-долу толкова.

— Трябва да сте дошли веднага след завършването на гимназията.

— Започнах като чистач и мияч на катафалките. Чистех стаята за подготвяне на покойниците. Отговарях на нощните обаждания за вземане на починал. Тогава мистър Уитни ме накара да му помагам при подготвянето на труповете. Сега, когато годините му напредват, аз правя почти всичко тук.

— В такъв случай сигурно имате разрешително да подготвяте трупове?

Настъпи пауза.

— Тъъ, не. Никога не стигнах до кандидатстване за този пост. Просто помагах на мистър Уитни.

— Защо не кандидатствахте? Струва ми се, че това би било изкачване едно стъпало нагоре.

— Работата ме удовлетворява при това положение. — Джоуи насочи вниманието си отново към мисис Обър, чието лице бе

придобило розов оттенък. Той взе четчица за вежди и започна да нанася кафяв грим в сивите ѝ вежди; ръцете му работеха с почти любяща деликатност. Във възрастта, когато повечето младежи нямат търпение да се заловят енергично с живота, Джоуи Вальнтайн бе предпочел да прекарва дните си в компанията на мъртвите. В тази чиста, светла стая докарваха трупове от болници и старчески домове. Той ги къпеше и подсушаваше, миеше косите им, слагаше им крем и пудра, за да създаде илюзия за живот. Докато нанасяше цветовете по бузите на мисис Обър, той прошепна: — Добре. О, да, стана наистина добре. Ще изглеждаш приказно...

— И така, Джоуи — обади се Корсак. — Работиш тук от седем години, така ли?

— Не ви ли го казах преди малко?

— И никога не си си направил труда да кандидатстваш за документ, който ти дава правото да упражняваш тази професия?

— Защо ме питате все за това?

— Защото си знаел, че няма да го получиш ли?

Джоуи замръзна, както се готвеше да сложи червило. Не отговори.

— Старият мистър Уитни знае ли за криминалното ти минало?
— попита Корсак.

Най-послед младият мъж вдигна поглед.

— Не сте му казали, нали?

— Може би трябва да го направя. Като имам предвид как си изкарал ума на онова бедно момиче.

— Бях само на осемнайсет. Стана грешка...

— Грешка? Какво, надникнал си не в прозореца, в който е трябвало ли? Не си шпионирал момичето, което е трябвало?

— Учехме заедно в гимназията! Не е да не съм я познавал!

— Значи надничаш по прозорците само на момичета, които познаваш? Какво друго си правил, без да те хванат?

— Казах ви, стана грешка!

— Промъкваш ли се понякога в нечия къща? Влизаш ли в спалните на хората? Може би задигах по някой сутиен или чифт симпатични гащички?

— О, боже.

Джоуи гледаше към червилото, което току-що бе изпуснал на пода. Имаше вид на човек, който ще повърне всеки момент.

— Знаеш ли, онези, които обичат да надничат, обикновено преминават към правене на други неща — продължаваше Корсак. — Лоши неща.

Джоуи се приближи до касетофона и го спря. В настъпилата тишина застана с гръб към тях, загледан през прозореца към гробището от другата страна на улицата.

— Опитвате се да ми съсипете живота — промълви той.

— Не, Джоуи. Просто се опитваме да проведем откровен разговор.

— Мистър Уитни не знае.

— И не е нужно да знае.

— Освен ако?

— Къде беше в неделя вечерта?

— Вкъщи.

— Сам?

Младият мъж въздъхна.

— Вижте, знам за какво е всичко това. Знам какво се опитвате да направите. Но ви казвам, че почти не познавах мисис Йегър. Само се погрижих за майка ѝ. При това го направих добре. Всички ми го казаха после. Колко жива изглеждала.

— Имаш ли нещо против да хвърлим поглед на колата ти?

— Защо?

— Само за една проверка.

— Да, имам против. Но вие въпреки това ще го направите, нали?

— Само с твоето разрешение. — Корсак направи пауза. — Знаеш ли, сътрудничеството е двупосочна улица.

Джоуи продължаваше да се взира през прозореца.

— Днес има погребение — произнесе тихо той. — Виждате ли всички онези лимузини? От детството си обичам да наблюдавам погребални процесии. Толкова са красиви. Изпълнени с такова достойнство. Това е единственото, което хората правят все още както трябва. Единственото, което не са развалили. Не като сватбите, когато правят глупави неща като скачане от самолет. Или произнасят брачния си обет по националната телевизия. На погребенията все още проявяваме уважение към приличието...

— Колата ти, Джоуи.

Най-после младият мъж се обърна и се приближи до чекмеджето на едно от шкафчетата.

Бръкна вътре, извади връзка ключове и ги подаде на детектива.

— Кафявата „Хонда“.

Ризоли и Корсак стояха на паркинга, загледани в сивото килимче, застилащо багажника на автомобила на Джоуи Валънтайн.

— По дяволите! — Полицаят затръшна капака на багажника. — Не съм свършил с този човек.

— Нямах никаква улика срещу него.

— Видя ли му обувките? Приличат ми на номер единайсет. А катафалката е с морскосин килим.

— Както и хиляди други коли. Това не го прави твоят човек.

— Е, със сигурност не е старият Уитни.

Лион Уитни, шефът на Джоуи, беше на шейсет и шест години.

— Виж, вече разполагаме с ДНК на извършителя — рече Корсак. — Сега ни трябва само ДНК и на Джоуи.

— И мислиш, че той просто ще се изплюе в една чашка заради теб?

— Ако иска да си запази работата. Мисля, че ще се изправи на задни лапи и ще моли като куче.

Джейн погледна към другата страна на улицата, където въздухът потрепваше от жегата, и се взря към гробището; там погребалната процесия вече се движеше достойно към изхода. „Щом мъртвите бъдат погребани, животът продължава — помисли си тя. — Каквато и да е трагедията, животът трябва винаги да продължава. Както и аз.“

— Не мога да си позволя да отделя повече време за това — заяви тя.

— Какво?

— Имам предостатъчно свои случаи. И не мисля, че случаят Йегър има нещо общо с Уорън Хойт.

— Не това мислеше преди три дни.

— Е, явно съм сбъркала.

Прекося паркинга, за да отиде до своя автомобил, отвори вратата и свали стъклото на прозореца. Заляха я горещи вълни от напеченото

купе.

— Да не съм те обидил нещо? — попита той.

— Не.

— Защо тогава се отказваш?

Ризоли се вмъкна зад волана. Седалката пареше, дори през панталоните ѝ.

— Цяла година се старах да се отърва от Хирургът — обясни тя. — Трябва да се освободя от него. Трябва да престана да виждам неговата намеса във всичко, на което се натъквам.

— Знаеш ли, понякога шестото чувство е най-доброто, с което разполагаме.

— Но само понякога, нищо повече. Чувство, не факт. В инстинкта на ченгето няма нищо свято. Какво, по дяволите, е инстинктът, между другото? Колко пъти се случва някое подозрение да се окаже абсолютно погрешно? — Включи двигателя. — Прекалено често.

— Значи не съм те обидил?

Джейн затръшна вратата.

— Не.

— Сигурна ли си?

Тя го погледна през отворения прозорец. Той премигваше на слънцето, присвил очи под рунтавите си вежди. Тъмните косми по ръцете му стърчаха, гъсти като козина, а стойката, изпъченият напред ханш, увисналите рамене я караха да се сеца за прегърбена горила. Не, не я беше обидил. Но не можеше да го погледне, без да изпита неволно отвращение.

— Просто не мога да отделя повече време за това — обясни тя. — Знаеш как е.

Щом се върна на бюрото си, Ризоли се фокусира върху събралата се документация. Най-горе беше папката за *Мъжа от самолета*, чиято самоличност оставаше неизвестна и чието раздробено тяло все още лежеше непотърсено в сградата на съдебните лекари. Прекалено дълго не беше обръщала нужното внимание на тази жертва. Но дори сега, докато отваряше папката и преглеждаше снимките от аутопсията, продължаваше да мисли за семейство Йегър и за мъжа, по чиито дрехи

бе полепнал косъм от труп. Прегледа графика на приземяванията и излитанията на реактивните самолети на летище „Логан“, но в съзнанието си виждаше лицето на Гейл Йегър, която се усмихваше от снимката върху скрина. Спомни си галерията от женски снимки, които бяха залепили по стената на конферентната зала преди една година, по време на разследването на случая на Хирургът. Онези жени също се усмихваха, лицата им бяха уловени в момент, когато са били все още топла плът, когато животът все още е блестял в очите им. Не можеше да мисли за Гейл Йегър, без да се сети за мъртвите, които бяха минали покрай нея.

Питаше се дали Гейл не беше вече сред тях.

Пейджърът ѝ завибрира, бръмченето от колана ѝ подежда като електрически удар. Това беше предупреждение за откритие, което щеше да преобърне деня ѝ. Младата жена взе телефона.

Миг по-късно излетя от сградата.

[1] Бостънската полиция се помещава в сграда на „Шрьодер плаза“ №1. — Бел.ред. ↑

[2] Проксимален — разположен близо до средата на тялото. — Бел.ред. ↑

[3] Анаген — активна фаза на растеж на косата. — Бел.прев. ↑

[4] „Love Me Tender“ (англ.). — Бел.ред. ↑

[5] Също песен на Елвис Пресли. — Бел.ред. ↑

Кучето беше жълт лабрадор, възбуден почти до истерия от стоящите наблизо полицаи. Той подскочаше и лаеше, опъвайки до скъсване каишката, с която беше завързан за едно дърво. Собственикът му, жилест мъж на средна възраст в спортни шорти, седеше наблизо върху голям камък, отпуснал глава в дланите си, без да се интересува от опитите на кучето да привлече вниманието му.

— Името на собственика е Пол Вандерслут. Живее на улица „Ривър“, само на една миля отгук — каза патрулиращият полицай Грегъри Дауд, който беше отцепил мястото и вече беше описал полукръг с полицейска лента, закрепена за дърветата.

Намираха се на края на общинското игрище за голф, срещу горите на резервата „Стоуни брук“, който граничеше с игрището. Разположен в южния връх на границите на град Бостън, този резерват беше заобиколен от море от предградия. Но 475-те акра на „Стоуни брук“ представляваха неравен пейзаж от залесени хълмове и долини, голи каменисти участъци и блата, скрити сред папур. През зимата скиори изследваха десетте мили трасета в парка; през лятото там намираха възможност за джогинг сред спокойна обстановка.

Както беше направил и мистър Вандерслут, докато кучето му го беше завело до онова, което лежеше между дърветата.

— Казва, че идвал да извежда кучето си тук всеки следобед — поясни полицай Дауд. — Обикновено поемал по пътеката покрай „Ийст баундъри роуд“, през гората, после завивал назад, покрай вътрешния край на игрището за голф. Разстоянието е около четири мили. Но днес кучето се отделило от него. Вървели по пътеката, когато лабрадорът поел на запад, в гората, и не искал да се върне. Вандерслут тръгнал да го гони. Практически се спънал в тялото. — Дауд погледна към мъжа, който продължаваше да седи на камъка. — Обадил се на 911.

— Мобилен телефон ли е използвал?

— Не, госпожо. Отишъл до една телефонна будка в „Томпсън сентър“. Аз пристигнах тук към два и дваисет. Внимавах да не докосна нещо. Но влязох в гората достатъчно близо, за да потвърдя, че става дума за тяло. На около четирийсет и пет метра навътре. Вече усещах миризмата му. А след около още четирийсет и пет метра го видях. Веднага се върнах и отцепих района. Затворих и двата края на пътеката „Баундъри роуд“.

— А кога пристигнаха останалите?

— Детектив Слийпър и детектив Кроу дойдоха към три. Съдебният лекар пристигна към три и трийсет. — Направи пауза. — Нямах представа, че ще дойдете и вие.

— Д-р Айлс ме извика. Предполагам, засега всички сме паркирали на игрището за голф?

— Детектив Слийпър нареди така. Не иска никакви превозни средства да се виждат откъм „Енекинг паркуей“. Това ще ни защити от публичното внимание.

— Появиха ли се представители на медиите?

— Не, госпожо. Внимавах да не съобщавам за случилото се по радиостанцията. Вместо това използвах телефонната кабина на улицата.

— Добре. Може да имаме късмет и те да не се появят изобщо.

— О-ха — възкликна Дауд. — Възможно ли е да пристига първият чакал?

Тъмносин „Маркиз“ прекоси игрището за голф и спря до вана на съдебния лекар. Позната едра фигура излезе отвътре и приглади оскъдната коса по скалпа си.

— Той не е репортер — каза Джейн. — Точно него очаквам.

Корсак закрачи тежко към тях.

— Наистина ли мислиш, че е тя? — попита той.

— Д-р Айлс смята, че е твърде възможно. Ако е така, вашият случай просто преминава в границите на град Бостън. — Ризоли погледна към Дауд. — Откъде да се приближим, за да не развалим уликите?

— Минете откъм изток. Слийпър и Кроу вече заснеха мястото на видео. Отпечатъците от обувки и следите от мъкненето са от другата посока, започвайки от „Енекинг паркуей“. Просто следвайте обонянието си.

Двамата детективи се мушнаха под полицейската лента и се насочиха към гората. Тази част беше гъста като истински лес. Навеждаха се, за да минат под бодливи клони, които драскаха лицата им, закачаха панталоните си в къпинови храсти. Появиха се на пътеката за джогинг „Ийст баундъри“ и забелязаха потрепващата от едно дърво част от полицейска лента.

— Мъжът си правел джогинга по тази пътека, когато кучето тръгнало в друга посока — обясни Джейн. — Както изглежда Слийпър ни е оставил насочващи следи с лентата.

Прекошиха пътеката и отново навлязоха в гората.

— О, боже! — възкликна Корсак. — Струва ми се, че вече усещам миризмата.

Чуха зловещото бръмчене на мухите още преди да видят тялото. Сухи клонки пукаха под краката им, звукът беше стряскащ като откриване на огън от пушка. Измежду дърветата пред себе си зърнаха Слийпър и Кроу, с изкривени от отвращение лица, да гонят насекомите размахвайки ръцете си. Д-р Айлс беше коленичила, няколко диаманта слънчева светлина блестяха на черната ѝ коса. Като приближиха още малко, видяха какво правеше тя.

Корсак изпъшка с погнуса.

— А, по дяволите. Ето това нямах нужда да виждам.

— Калият в стъкловидното тяло — рече Айлс и думите прозвучаха почти изкусително, произнесени от леко пресипналия ѝ глас. — Ще ни даде още един ориентир за времето на смъртта.

Загледана в голия труп, Ризоли си помисли, че щеше да бъде много трудно определянето на времето на смъртта. Айлс го беше търкулнала върху един чаршаф и сега той лежеше с лицето нагоре, със силно изпъкнали очи от увеличените от горещината тъкани в черепа. По гърлото се виждаше огърлица от синини с формата на дискове. Дългата руса коса приличаше на твърда сламена рогозка. Коремът беше подут и оцветен в мрачно зелено. Кръвоносните съдове бяха оцветени от разлагането на кръвта от бактериите и вените бяха стряскащо видими, като черни реки, течащи под кожата. Но всички тези ужаси бледнееха пред процедурата, която осъществяваше сега Айлс. Мембраните около човешкото око са най-чувствителната повърхност на човешкото тяло; само една мигла или съвсем дребна песъчинка са достатъчни, за да причинят огромен дискомфорт. Затова

и Ризоли, и Корсак потръпнаха, като видяха как Айлс пробива окото на трупа с дебела игла. Бавно изсмука стъклоподобната течност в десеткубикова спринцовка.

— Изглежда ясна и прозрачна — обяви доволно тя. Постави спринцовката в пълна с лед хладилна кутия, после се изправи и огледа мястото с царствен поглед. — Температурата на черния дроб е само с два градуса по-ниска от околната температура — додаде съдебната лекарка. — И няма увреждания, причинени от насекоми или животни. Тя не лежи отдавна тук.

— Мъртва ли е оставена тук? — попита Слийпър.

— Посиняването говори, че е умряла, легнала с лицето нагоре. Виждате ли, че гърбът е по-тъмен, където се е събрала кръвта? Но е била открита легнала по очи.

— Била е пренесена тук.

— Преди по-малко от двайсет и четири часа.

— А изглежда, че е мъртва от доста повече време — обади се Кроу.

— Да. Втвърдеността е преминала и се наблюдава значително подуване. Кожата вече се смъква.

— Това от кръвоизлив от носа ли е? — попита Корсак.

— Разлагаща се кръв. Образуващите се в тялото газове започват да изтикват навън телесните течности.

— Време на смъртта? — попита Ризоли.

Айлс помълча за момент, вперила поглед в гротескно подутите останки на жена, която всички мислеха, че е Гейл Йегър. Неуморните мухи изпълваха въздуха с лакомото си жужене. Почти нищо, освен дългата руса коса, не напомняше за жената от снимките, жена, която най-вероятно само с една усмивка бе ставала причина на мъжете да им се завива свят. Това бе смущаващо припомняне, че бактериите и насекомите свеждат както красивото, така и непретенциозното до еднакво мрачно изглеждаща, гниеща плът.

— Не мога да отговоря — произнесе Айлс. — Все още.

— Повече от един ден? — настояваше Джейн.

— Да.

— Отвличането е станало в неделя през нощта. Възможно ли е да е мъртва още оттогава?

— Четири дни? Зависи от околната температура. Липсата на щети от насекоми ме кара да мисля, че до неотдавна тялото е държано в затворено помещение. Защитено от въздействието на околната среда. Стаята с климатик несъмнено би забавила разлагането.

Ризоли и Корсак се спогледаха; и двамата се бяха запитали едно и също. Защо извършителят би чакал толкова дълго, за да се отърве от едно разлагащо се тяло?

Радиостанцията на детектив Слийпър изпука и от нея прозвуча гласът на Дауд:

— Току-що пристигна детектив Фрост. Ванът на експертния криминален отдел също е тук. Готови ли сте за тях?

— Задръж така — отвърна Слийпър. Вече изглеждаше изтощен, омаломощен от горещината. Беше най-възрастният детектив в отдела, до пенсионирането му оставаха не повече от пет години, и нямаше нужда да се доказва. Той погледна към Ризоли. — Навлизаме в крайната фаза на този случай. Ти работиш с нютънската полиция по него?

Тя кимна.

— От понеделник.

— Значи ще бъдеш ръководител?

— Да — отвърна Джейн.

— Хей — възпротиви се Кроу. — Ние пристигнахме първи на местопрестъплението.

— Отвлечането е станало в Нютън — каза Корсак.

— Но сега тялото е в Бостън — отговори Кроу.

— Мили боже! — възкликна Слийпър. — Защо, дяволите да го вземат, се караме за това?

— Случаят е мой — обяви Ризоли. — Аз съм ръководителят.

Погледна към Кроу, предизвиквайки го да каже нещо. В очакване обичайното им съперничество да се разгори, както бе ставало винаги. Видя как едното ъгълче на устата му се изви нагоре; това бе началото на грозно, подигравателно подсмиване.

Тогава Слийпър обяви по радиостанцията си:

— Сега главен следовател по случая е детектив Ризоли. — Погледна отново към нея. — Готова ли си за идването на хората от експертния криминален отдел?

Джейн вдигна очи към небето. Беше вече пет следобед и слънцето бе започнало да слиза зад дърветата.

— Нека идват, докато все още могат да виждат какво правят.

Местопрестъпление на открито с намерен труп при избледняващата дневна светлина не беше сред сценариите, които приветстваше. В залесените райони винаги можеше да се очаква да се появят диви животни, да разпръснат останките и да замъкнат доказателствен материал незнайно къде. Дъждът отмиваше кръвта и спермата, вятърът отнасяше влакната. Нямаше врати, с чиято помощ да направят мястото недостъпно за „браконieri“ и любопитните лесно можеха да преминат границите. Затова я изпълни нарастващо чувство, че трябва да се бърза, когато екипът започна претърсването на местопрестъплението. Донесоха метални детектори, мощни лупи и торбички за доказателствен материал, очакващи да бъдат напълнени с гротескни съкровища.

Когато излезе от залесената част и излезе на игрището за голф, Джейн беше потна и се чувстваше мръсна и уморена от борбата с комарите. Спря, за да махне клонките от косите си и да отдели бодлите от панталоните. Щом се изправи, погледът ѝ попадна на някакъв мъж с русо-червеникава коса в костюм и вратовръзка, който стоеше край вана на съдебния лекар, притиснал мобилен телефон до ухото си.

Младата жена се приближи до полицаи Дауд, който продължаваше да насочва хората из периметъра.

— Кой е онзи там с костюма? — попита тя.

Дауд погледна натам.

— Онзи ли? Казва, че е от ФБР.

— Какво?

— Показа си значката и се опита да мине. Казах му, че първо ще трябва да изясни този въпрос с теб. Този отговор явно не му се понрави.

— И какво прави тук човек от ФБР?

— Сварваш ме неподготвен.

Ризоли наблюдава още малко непознатия, смутена от появата на федерален агент. Като главен следовател на случая, тя не желаше размиване на границите на авторитетите, а този мъж с военни маниери и бизнес костюм вече имаше вид на човек, който владее положението.

Тръгна към него, но регистрира външно присъствието му едва когато застана непосредствено пред него.

— Извинете — започна тя, — разбрах, че сте от ФБР?

Той затвори с щракване мобилния си телефон и се обърна с лице към нея. Тя видя силни, ясно изсечени черти, и студен, непроницаем поглед.

— Аз съм детектив Джейн Ризоли, ръководител на разследването на този случай — допълни тя. — Може ли да видя документите ви за самоличност?

Непознатият бръкна в джоба си и извади значката. Докато го изучаваше, младата жена усещаше върху себе си измерващия му поглед. Не ѝ допадаше мълчаливата му преценка, нито пък начинът, по който я караше да стои нащрек, сякаш той контролираше положението.

— Агент Гейбриъл Дийн — каза тя, като му подаде обратно значката.

— Да, госпожо.

— Може ли да попитам какво прави тук ФБР?

— Нямах представа, че сме от противникови отбори.

— Казвала ли съм такова нещо?

— Давайте ми ясното усещане, че не би трябвало да бъда тук.

— Обикновено ФБР не се появява на нашите местопрестъпления. Просто съм любопитна да разбера какво ви води насам.

— Получихме информационен бюлетин от нютънската полиция за убийството на семейство Йегър.

Отговорът беше непълен; не ѝ казваше много, принуждавайки я да гадае. Несподелянето на информация беше форма на власт и тя разбираше каква игра играе той.

— Предполагам, че рутинно получавате доста подобни бюлетини — отвърна тя.

— Да, така е.

— За всяко убийство, нали?

— Уведомяват ни.

— И има ли нещо в това убийство, което го прави специално?

Той я гледаше с непроницаемото си изражение.

— Мисля, че жертвите биха го определили като такова.

Гневът ѝ си проправяше път нагоре като треска — към повърхността.

— Това тяло беше открито едва преди няколко часа — каза Джейн. — Тези информационни бюлетини вече моментално ли се изпращат?

Устните му трепнаха в едва забележима усмивчица.

— Не сме чак толкова неинформирани, детектив. И бихме ви били благодарни, ако ни държите в течение на напредъка си. Доклади от аутопсиите. Доказателствен материал. Копия от показанията на всички свидетели...

— Но това е голяма бумащина.

— Съгласен съм.

— Но искате всичко?

— Да.

— Конкретна причина за това?

— Убийство и отвличане не би ли трябвало да ни заинтересуват? Бихме искали да проследим този случай.

Колкото и впечатляващ да беше, Ризоли не се поколеба да го предизвика, като натисна още малко.

— И кога смятате да започнете да поръчвате музиката?

— Случаят си остава ваш. Аз съм тук само за да помагам.

— Дори да не виждам нужда от помощ?

Погледът му се премести към двамата помощници, които се появиха от гората и натовариха носилката с останките във вана на съдебния лекар.

— Има ли наистина значение кой работи върху случая? — тихо попита той. — Стига извършителят да бъде хванат?

Двамата проследиха с поглед потеглящия ван, отнасящ вече започналото да се разлага тяло, за да бъде подложено на други недостойни действия под яркото осветление на залата за аутопсии. Отговорът на Гейбриъл Дийн ѝ припомни, с мъчителна яснота, колко маловажни бяха всъщност въпросите за властта. Гейл Йегър не се вълнуваше на кого щеше да бъде приписано залавянето на убиеца ѝ. Тя искаше единствено справедливост, независимо кой щеше да я осигури. Ризоли ѝ го дължеше.

Но вече беше изпитвала и чувството на безсилие, гледайки как нейни колеги предявяват претенции за собствения ѝ къртовски труд.

Неведнъж беше виждала как мъже правят крачка напред и арогантно поемат командването на случаи, които тя бе започнала от нулата и бе довела с огромни усилия до някакво развитие. Нямаше да позволи това да се случи и сега.

— Ценя предложението за помощ на Бюрото — рече тя. — Но мисля, че за момента сме подсигурили всичките си бази. Ще ви известя, ако имаме нужда от помощ.

С тези думи се обърна и си тръгна.

— Не съм сигурен, че сте разбрали ситуацията — обади се агентът. — Сега сме част от един екип.

— Не помня да съм молила ФБР за помощ.

— Направил го е началникът на вашия отдел лейтенант Маркет. Бихте ли искали да чуете неговото потвърждение?

Подаде ѝ мобилния си телефон.

— Имам телефон, благодаря ви.

— В такъв случай настоявам да му се обадите. За да не губим време в безплодни пререкания.

Ризоли остана изумена от лекотата, с която този човек бе стъпил на борда. И колко точно го беше преценила. Той беше от хората, които не биха стояли безмълвно встрани.

Извади мобилния си телефон и започна да набира номера. Но преди Маркет да успее да отговори, чу как Дауд извика името ѝ.

— Детектив Слийпър иска да говори с теб — обяви той и ѝ подаде радиостанцията.

Младата жена натисна бутона за комуникация.

— Ризоли.

През шума на статичното електричество тя чу гласа на Слийпър.

— Добре би било да се върнеш тук.

— Какво намерихте?

— Тъъ... по-добре да видиш сама. Намираме се на около четирийсет и пет метра северно от мястото, където беше открит другият.

Другият ли?

Джейн пхна радиостанцията в ръката на Дауд и се спусна към гората. Толкова бързаше, че не забеляза веднага, че Гейбриъл Дийн я последва. Едва когато чу изпукване на клонка, се обърна и го видя току

зад себе си, с мрачно, непреклонно лице. Нямахте търпение да спори с него, затова не му обърна повече внимание и продължи нататък.

Забеляза мъжете, застанали мрачно в кръг под дърветата, като безмълвни оплаквачи със сведени глави. Слийпър се обърна и срещна погледа ѝ.

— Току-що приключиха първия обход с детектора за метали — обясни той. — Техникът на местопрестъплението тъкмо се бе запътил обратно към игрището за голф, когато алармата се включи.

Младата жена влезе в човешкия кръг и коленичи, за да огледа онова, което бяха намерили.

Черепът беше отделен от тялото и лежеше изолиран от другите останки, които почти се бяха превърнали в скелет. Една златна коронка проблясваше като пиратски зъб от редицата изцапани с пръст зъби. Не видя дрехи, никакви останки от тъкан, само оголени кости, към които бяха прилепнали парчета разлагаща се плът. Сплъстените кичури дълга кестенява коса навеждаха на мисълта, че останките бяха на жена.

Джейн се изправи, огледа земята. Комарите прелитаха до лицето и се хранеха с кръвта ѝ, но тя не усещаше ухапванията им. Беше се фокусирала единствено върху мъртвите листа и клонки, в гъстия шубрак. Този истински горски рай започваше да я изпълва с ужас.

Колко жени лежат в тази гора?

— Това е неговото бунище.

Обърна се и видя Гейбриъл Дийн, който беше изрекъл тези думи. Той беше коленичил малко по-нататък и ровеше из листата със скритите си в ръкавици ръце. Дори не го беше видяла да си слага ръкавици. В този момент той се изправи, погледите им се срещнаха.

— Вашият извършител е използвал това място и преди — обясни Дийн. — И вероятно ще го използва отново.

— Ако не го уплашим.

— И точно това е предизвикателството. Да не вдигаме шум. Ако не го стреснем, има вероятност да се върне. Не само, за да захвърли поредното тяло, а просто на посещение. За да възстанови трепета в себе си.

— Вие сте от отдела, изследващ маниера на поведение. Нали?

Той не отговори на въпроса ѝ, а се обърна да огледа пръснатите в околността служители на полицията.

— Ако успеем да скрием това от пресата, имаме някакъв шанс. Но за тази цел ще трябва незабавно да вземем мерки.

Да вземем. Ние. Само с тези думи бе встъпил в партньорство с нея, което тя никога не беше търсила, с което не се беше съгласявала. Но той беше тук пред нея и издаваше укази. Ситуацията ставаше особено унижителна поради факта, че всички останали чуваха разговора и разбираха, че авторитетът ѝ се оспорва.

Единствено Корсак, с присъщата си прямота, се осмели да се намеси в диалога.

— Извинете, *детектив Ризоли* — каза той. — Кой е този господин?

— ФБР — отговори тя, все така, без да отделя поглед от Дийн.

— И би ли могъл някой да ми обясни кога това се превърна във федерален случай?

— Не се е превърнал — обяви тя. — И агент Дийн се готви да напусне мястото. Някой би ли могъл да му покаже пътя?

Двамата с Дийн се гледаха известно време. После той наклони леко глава, показвайки безмълвно, че отстъпва за този рунд.

— Сам мога да намеря пътя — заяви той. Обърна се и тръгна обратно към игрището за голф.

— Какво им става на тези хора от Бюрото? — възкликна Корсак. — Вечно се мислят за царе на положението. Какво прави тук ФБР?

Ризоли се взираше към дърветата, където Гейбриъл Дийн току-що бе изчезнал — сива фигура, която се беше смесила с падащия сумрак.

— Ще ми се да знаех.

Лейтенант Маркет пристигна на местопрестъплението половин час по-късно.

Присъствието на началството беше последното, което Джейн си пожелаваше. Не обичаше някой по-висшестоящ полицаи да наднича постоянно през рамото ѝ, докато работи. Но Маркет не се месеше и просто стоеше сред дърветата, преценявайки безмълвно ситуацията.

— Лейтенант — каза тя.

В отговор той кимна отривисто.

— Ризоли.

— Какво е това с Бюрото? Бяха изпратили тук агент, който очакваше да бъде приет с отворени обятия.

Лейтенант Маркет кимна.

— Молбата дойде чрез канцеларията на ВПК.

Значи това беше одобрено от върха — канцеларията на Върховния полицейски комисар.

Джейн наблюдаваше как членовете на експертния криминален отдел прибират оборудването си и се насочват обратно към своя ван. Макар да се намираха в границите на град Бостън, това тъмно ъгълче на резервата „Стоуни брук“ изглеждаше така изолирано, сякаш се намираше в дълбок лес. Вятърът въртеше листа във въздуха и носеше миризма на загнило. През дърветата Ризоли виждаше подскачането в мрака на светлината от фенерчето на Бари Фрост, който развързваше лентата, ограничаваща сцената на престъплението, отстранявайки всяка следа от дейността на полицията. От тази нощ започваше постоянното наблюдение на мястото, защото копнежът на извършителя към разложението може би щеше да го привлече отново към този усамотен парк, към тази мълчалива горичка.

— Значи нямам избор? — попита тя. — Трябва да си сътруднича с агент Дийн.

— Уверих ВПК, че ще го направим.

— Какъв е интересът на ФБР към този случай?

— Ти попита ли Дийн?

— Това е все едно да говориш с ей онова дърво. Не получаваш нищо в отговор. Тази работа не ме радва особено. Ние трябва да му даваме всичко, но той не трябва да ни казва каквото и да било.

— Може би не си подходила както трябва към него.

Гневът се устреми из кръвта ѝ като отрова, изстреляна със стреличка. Разбираше много добре какво означаваха думите му: „Такова ти е поведението, Ризоли. Винаги се държиш предизвикателно с мъжете“.

— Вие познавате ли агент Дийн? — попита тя.

— Не.

Смехът ѝ бе изпълнен със сарказъм.

— Имате късмет.

— Виж, ще разбера каквото мога. Просто се постарай да работиш с него, нали?

— Кой казва, че не опитвам?

— Телефонното обаждане го казва. Чух, че си го изгонила от местопрестъплението. Подобни отношения не могат да бъдат определени като изпълнени с желание за сътрудничество.

— Той постави под въпрос авторитета ми. Налага се да уточним този въпрос. Аз ли съм натоварена да отговарям за случая? Аз или някой друг?

Последва пауза.

— Ти си натоварена.

— Вярвам, че тази информация ще достигне и до агент Дийн.

— Ще се погрижа да достигне. — Маркет се обърна и се загледа към гората. — Значи вече разполагаме с два комплекта останки. И двата са женски, така ли?

— Ако се съди по размерите на скелета и дължината на косата, вторият изглежда също е женски. Не са останали почти никакви меки тъкани. Това е работа на хищниците, но не се вижда очевидна причина за смъртта.

— Сигурни ли сме, че няма още в региона?

— Кучетата за откриване на трупове не намериха повече.

Маркет въздъхна тежко.

— Слава богу.

Пейджърът й завибрира. Джейн погледна към колана си и позна номера, изписан на дигиталния му екран. Канцеларията на съдебния лекар.

— Също като миналото лято — прошепна лейтенантът, все така загледан в дърветата. — Хирургът отново се захвана сериозно да убива.

— От жегата е — отвърна Ризоли, докато вадеше мобилния си телефон. — Тя кара чудовищата да излязат навън.

Държа свободата в дланта си.

Тя е приела формата на мъничък бял петоъгълник, на едната страна на който е отпечатано MSD 97. „Декадрон“, четири милиграма. Толкова хубава форма за хапче, не просто още едно скучно дискче или торпедовидна капсулка като толкова много други лекарства. Раждането на такъв модел изисква въображение, своенравна искрица. Представям си отговарящите за маркетинга служители на „Мерк фармасютикълс“, насядали около конферентната маса, да се питат един друг: „Как можем да направим тази таблетка незабавно разпознаваема?“. И резултатът е това петоъгълно хапче в дланта ми, наподобяващо малък скъпоценен камък. Пазя го отдавна, крия го в една малка цепка на матрака, чакайки подходящия момент да се възползвам от магията му.

Чакайки знак.

Седя свит на койката в килията си, поставил книга върху коленете. Наблюдателната камера вижда само един ученолюбив затворник, четящ събраните съчинения на Уилям Шекспир. Тя не може да вижда през кориците на книгите. Не може да види какво държа в ръката си.

Долу, в подобната на кладенец дневна, по телевизията гърми реклама, а топката за пинг-понг почуква ритмично, подскачайки по масата за тенис. Поредната вълнуваща вечер в килии сектор В. След един час интеркомът ще обяви предстоящото изгасване на светлините и мъжете ще заизкачват стълбището, съпроводени от тракането на обувките си по металните стъпала. Всеки от тях ще влезе в килията си, като послушен плъх, бързащ да изпълни заповедта на своя господар. В командното помещение заповедта ще бъде написана на компютъра и всички килии ще се затворят едновременно, заключвайки плъховете за през нощта.

Свивам се напред, навеждам глава към книгата, сякаш буквите са прекалено дребни. Взирам се с яростна концентрация в „Дванайсета нощ“, Трето действие, Трета сцена: Улица. Антонио и Себастиан приближават...

Тук няма нищо за гледане, приятели. Само седнал на койката мъж, който чете. Мъж, който внезапно се закашля и инстинктивно поставя длан пред устата си. Камерата е сляпа за малката таблетка в ръката ми. Тя не вижда бързото движение на езика ми, нито залепналото за нея хапче, което след това изчезва в устата ми. Преглъщам таблетката без течност, нямам нужда от вода. Достатъчно е малка, за да мине лесно.

Представям си, че още преди да се е разтопила в стомаха ми, ще усетя мощта ѝ в кръвта си. „Декадрон“ е търговското име на дексаметазона, произвеждан от кората на надбъбречните жлези стероид с дълбоко въздействие върху всеки орган в човешкото тяло. Глюкокортикоиди като „Декадрон“ влияят на всичко — от кръвната захар до задържането на течности и синтеза на ДНК. Без тях тялото се сгромолясва. С тяхна помощ поддържахме кръвното си налягане и се справяме с шока от наранявания и инфекции. Те въздействат върху растежа на костите и плодовитостта, развитието на мускулите и имунитета.

Те променят състава на кръвта ни.

Когато най-сетне вратите на килиите се затварят и осветлението изгасва, лягам на койката, усещайки пулсирането на кръвта из тялото ми. Представям си как кръвните телца се търкалят из вените и артериите ми.

Наблюдавал съм безброй пъти кръвни клетки през микроскоп. Знам формата и функциите на всяка една от тях и ми е достатъчен само един поглед през лещите, за да определя дали дадена кръвна проба е нормална. Видя ли мострата, веднага определям процента на различните видове левкоцити — белите кръвни телца, които ни защитават от заразите. Изследването се нарича „Диференциално броене на белите кръвни телца“ и съм го правил милиарди пъти като лаборант.

Мисля за собствените си левкоцити, циркулиращи из вените ми. В този момент броят на белите ми кръвни телца се променя. Таблетката „Декадрон“, която глътнах преди два часа, вече се е

разтворила в стомаха ми и хормонът препуска из целия организъм, извършвайки магията си. Ако сега вземат кръв от вената ми, анализът ще разкрие изненадваща аномалия: изумително голям брой бели кръвни телца с мултилобуларни ядра и зърнист пунктир. Това са неутрофили, които автоматично се струпват, готови за действие, когато се изправят пред заплахата от зараза.

Учат студентите, че когато човек чуе тропот на копита, трябва да мисли за коне, а не за зебри. Но лекарят, който види броя на различните съставки на моята кръв, със сигурност ще си помисли за коне. Ще направи съвсем логично заключение. Няма да му мине през ума, че този път галопира зебра.

Ризоли си сложи престилка, шапка, ръкавици и хартиени терлици върху обувките в стаята за преобличане към комплекса за аутопсии. Не бе имала време да вземе душ след преживяването в резервата „Стоуни брук“ и в това доста хладно помещение потта ѝ замръзна като скреж по кожата. Не беше и вечеряла и леко ѝ се виеше свят от глад. За първи път в кариерата си помисли за момент дали да не си сложи малко ментолов спирт под носа, за да блокира миризмите от аутопсията, но не се поддаде на изкушението. Никога досега не беше прибегвала до подобно нещо, защото го смяташе за знак за слабост. Едно ченге от отдел „Убийства“ би трябвало да бъде в състояние да се справя с всеки аспект от работата си, дори и с най-неприятния, и макар някои от колегите ѝ да се криеха зад подобен ментолов щит, тя упорито се подлагаше на неприкритото въздействие на миризмите в залата за аутопсия.

Пое дълбоко въздух, последната глътка въздух, който не миришеше неприятно, и влезе в съседното помещение.

Беше очаквала да завари очакващите я д-р Айлс и Корсак, но не да види сред тях и Гейбриъл Дийн. Той стоеше на отсрещната страна на масата, хирургическа престилка покриваше костюма и вратовръзката му. Докато изтощението се виждаше ясно по лицето и уморено отпуснатите рамене на Корсак, агент Дийн не изглеждаше нито уморен, нито смазан от събитията на деня. Безупречният му вид се нарушаваше единствено от леката сянка, образувана от наболата му

през деня брада. Той я погледна с невъзмутимостта на човек, който знае, че има пълното право да бъде тук.

Под ярката светлина тялото изглеждаше в много по-лоша форма, отколкото ѝ се бе сторило само преди няколко часа. Телесните течности бяха продължили да изтичат от носа и устата, оставяйки кървави следи по лицето. Коремът беше толкова надут, сякаш собственичката му беше в напреднала бременност. Изпълнени с течност мехури издуваха кожата, отделяйки я от дермата на белези се като хартия слоеве. Тя се бе отделила напълно от цели участъци на торса и се бе набрала като набръчкан пергамент под гърдите.

Ризоли забеляза, че възглавничките на пръстите на ръцете бяха изцапани с мастило.

— Вече сте взели отпечатьци.

— Непосредствено преди да пристигнем тук — отвърна д-р Айлс, съсредоточена върху табличката с инструменти, която Йошима току-що бе докарал до масата.

Айлс се интересуваше повече от мъртвите, отколкото от живите и както обикновено, тя не усещаше вибриращото в стаята емоционално напрежение.

— Как бяха ръцете? Преди да вземете отпечатьците?

— Направихме външния оглед — обади се агент Дийн. — По кожата бе прокарана скоч лента за отделяне на влакна, бяха събрани изрезките от ноктите.

— А *вие* кога дойдохте тук, агент Дийн?

— Той беше пристигнал и преди мен — отговори Корсак. — Очевидно някои от нас се намират по-високо в хранителната верига.

Ако имаше за цел да подсили раздразнението ѝ, коментарът на Корсак определено го постигна. Под ноктите на жертвата често оставаха парченца от кожата, одраскана от нападателя. В стиснатия юмрук понякога оставаха косми или влакна. Изследването на дланите на жертвата беше изключително важна стъпка в аутопсията, и тя я беше пропуснала.

Но не и Дийн.

— Вече разполагаме със самоличността — каза Айлс. — Рентгеновите снимки на зъбите на Гейл Йегър са поставени на осветения екран.

Джейн се приближи до него и огледа внимателно закрепената там поредица малки изрезки от филм. Зъбите светеха като редица призрачни надгробни камъни на черния фон на филма.

— Миналата година стоматологът направил няколко коронки на мисис Йегър. Виждат се там. Златната коронка е двайсети номер на периферната поредица. Освен това на номера три, четиринайсет и двайсет и едно е имала сребърни амалгамени пломби.

— Съвпадат ли?

Д-р Айлс кимна.

— Няма съмнение, че това са останките на Гейл Йегър.

Ризоли се обърна отново към тялото на масата, погледът ѝ падна върху пръстена от синини около гърлото.

— Направихте ли рентгенова снимка на врата?

— Да. Има двустранни фрактури на щитовидния хрущял. Съвместимо с удушаване с ръце. — Айлс се обърна към Йошима, чиято безмълвна и призрачна експедитивност караше околните понякога да забравят за присъствието му в залата. — Нека заемем позицията за вземане на секрети от влагалището.

Ризоли възприе онова, което последва, като най-голямото унижение, на което могат да бъдат подложени останките на една жена. Беше по-лошо от отварянето на корема, по-лошо от ресекцията на сърцето и белите дробове. Йошима разположи отпуснатите бедра в позиция, наподобяваща жабешка поза, за да може да бъде направен огледът на малкия таз.

— Извинете, господин детектив? — обърна се Йошима към Корсак, който стоеше най-близо до лявото бедро на Гейл Йегър. — Бихте ли могли да държите този крак?

Корсак го изгледа ужасено.

— Аз ли?

— Просто придържайте коляното сгънато по този начин, за да можем да вземем секретите.

Полицаят посегна неохотно към бедрото на трупа, но се отдръпна рязко, тъй като слой кожа се обели и остана в гумената му ръкавица.

— Боже мили. О, боже!

— Кожата ще се плъзга, каквото и да правите. Бихте ли могли просто да държите крака разтворен?

Корсак изпусна рязко събрания в дробовете си въздух. Ризоли долови полъх на ментол, контрастиращ с вонята в помещението. Корсак поне не беше прекалено горделив, за да си сложи малко от ментоловия спирт под носа. С изкривено в гримаса лице той хвана бедрото и го изви встрани, разкривайки гениталиите на Гейл Йегър.

— Това ще направи секса наистина привлекателен от тук нататък — измърмори той.

Д-р Айлс насочи осветлението на масата за аутопсия към перинеума. Внимателно разтвори подутите срамни устни, за да открие входа на влагалището. Въпреки присъщия ѝ стоицизъм, на Джейн ѝ беше непоносимо да наблюдава това гротескно посегателство, и се обърна.

И срещна погледа на Гейбриъл Дийн.

До този момент той беше наблюдавал ставащото със спокойно безстрастие. В този миг обаче тя забеляза гняв в очите му. Това бе същият гняв, който сега тя изпитваше към мъжа, докарал Гейл Йегър до това крайно унижение. И сега, когато се спогледаха, обединени от общите си емоции, те временно забравиха за съперничеството си.

Д-р Айлс мушна тампона за вземане на секрети във влагалището, после го прокара върху микроскопско стъкло и го постави на една табличка. После повтори процедурата, този път с ректума, тъй като там също щяха да търсят евентуално присъствието на сперма. Щом попълни колекцията, и двата крака на Гейл Йегър отново легнаха на масата, Джейн изпита облекчение, сякаш най-лошото вече беше минало. Дори когато Айлс започна Y-образния разрез, който минаваше диагонално от дясното рамо към долния край на гръдната кост, Ризоли си помисли, че нищо не може да надмине унижението, на което вече беше подложена тази жертва.

Айлс се готвеше да направи подобен разрез от лявото рамо, когато Дийн каза:

— Какво ще стане с намазката от влагалището?

— Микроскопските стъкла ще отидат в криминалната лаборатория — отговори лекарката.

— Няма ли да направите мокра предварителна подготовка?

— Лабораторията може да идентифицира безпроблемно спермата и на сухо стъкло.

— Това е единствената ви възможност да изследвате прясната мостра.

Д-р Айлс спря, допряла върха на скалпела в кожата, и го изгледа озадачено. После се обърна към Йошима.

— Сложи няколко капки физиологичен разтвор на микроскопското стъкло и го пъхни под микроскопа. Ще хвърля един поглед само след секунда.

След това дойде ред на срязването на корема. Скалпелът на д-р Айлс се плъзна по подутия корем. Миризмата на разлагащи се органи изведнъж се оказа по-силна, отколкото Джейн бе в състояние да понесе. Тя се спусна към мивката и застана до нея, давейки се, изпълнена със съжаление заради глупавия опит да докаже твърдостта си. Питаше се дали агент Дийн я наблюдава сега и дали изпитва чувство на превъзходство. Не беше видяла над горната му устна да блести следа от ментолов спирт. Стоеше с гръб към масата и слушаше, вместо да наблюдава по-нататъшното развитие на аутопсията. Чуваше ритмично духащия през вентилационната система въздух, бълбукането на водата и тракането на металните инструменти.

Тогава чу изненадания глас на Йошима:

— Д-р Айлс?

— Да?

— Поставих стъклото под микроскопа и...

— Има ли сперма?

— Наистина трябва да видите това лично.

Тъй като гаденето ѝ попремина, Ризоли се върна край масата и видя как Айлс сваля ръкавиците си и сядва пред микроскопа. Йошима се въртеше покрай нея, докато тя се взираше през отвора на микроскопа.

— Виждате ли ги?

— Да — прошепна тя. Облегна се назад, видимо изумена. После се обърна към Джейн. — Тялото беше намерено към четиринайсет часа, нали?

— Горедолу.

— А сега е двайсет и един часа...

— Е, има ли сперма, или няма? — пресече ги Корсак.

— Да, има сперма — отговори Айлс. — И е с все още запазен мотилитет.

Корсак се намръщи.

— Което означава какво? Че се движи още?

— Да. Движи се.

В стаята се възцари мълчание. Значимостта на това откритие беше изумила всички.

— Колко време спермата запазва мотилитета си? — попита Ризоли.

— Зависи от средата.

— Колко време?

— След еякулацията сперматозоидите може да запазят мотилитета си един-два дни. Поне половината сперматозоиди под този микроскоп се движат. Явно е прясна. Еякулацията е станала преди не повече от един ден.

— А от колко време е мъртва жертвата? — попита Дийн.

— Като се има предвид нивото на калия в стъкловидното тяло, което извлякох преди около пет часа, тя е мъртва поне от шейсет часа.

Последва ново мълчание. Джейн видя по лицата на всички присъстващи, че са стигнали до един и същ извод. Погледна към Гейл Йегър, която сега лежеше с разтворен торс, с оголени органи. Притиснала длан към устата си, тя се извъртя към мивката. За първи път в кариерата си като полицаи на Ризоли ѝ прилоша.

— Той знаеше — каза Корсак. — Кучият син знаеше.

Стояха на паркинга зад сградата на съдебния лекар, огънчето на върха на цигарата му проблясваше в оранжево. След леденостудения въздух в залата за аутопсии беше почти приятно да се потопиш в парата на лятната нощ, да се отдалечиш от безмилостно ярките светлини и да се усамотиш в плаща на мрака. Джейн се чувстваше унижена заради проявената слабост, но най-вече, защото това се бе случило пред агент Дийн. Той поне бе достатъчно деликатен, за да не направи коментар във връзка със случилото се, и в погледа му не забеляза нито симпатия, нито осмиване, а просто безразличие.

— Дийн настоя да се направи този тест на спермата — продължаваше Корсак. — Както и да го нарече там...

— Мокра предварителна подготовка.

— Да, мокра каквото и да е. Айлс нямаше изобщо да я погледне в пресния ѝ вид. Щеше да я остави да изсъхне. И така, човекът от ФБР каза на лекарката какво да прави. Сякаш е знаел точно какво търси, точно какво ще намери. Откъде знаеше? И какво, по дяволите, прави ФБР в разследването на този случай?

— Ти разучи миналото на семейство Йегър. Какво има в него, което би могло да привлече ФБР?

— Абсолютно нищо.

— Да не са се замесили в нещо, в което не е трябвало?

— Ако те слуша, човек ще помисли, че семейство Йегър сами са причинили убийството си.

— Той е бил лекар. Да не би да става дума за разпространение на наркотици? Федерален свидетел?

— Той беше чист. Съпругата му беше чиста.

— Онзи довършващ удар с ножа... напомня екзекуция. Може би това е символизъм. Срязване на гърлото, за да бъде накаран да замълчи.

— Божичко, Ризоли. Обърна всичко на сто и осемдесет градуса. Първо говорим за извършител, който убива заради удоволствието. Сега затъна в конспирация.

— Опитвам се да разбера защо е замесен Дийн. ФБР никога не дава пет пари какво правим. Те не се месят в нашите работи, ние не се месим в техните, и така на всички им харесва. Не сме ги молили да ни помогнат за Хирургът. Техният отдел е прекалено зает с Холивуд, за да се занимава с нас. Какво тогава му е по-различно на този случай? Какво прави специални семейство Йегър?

— Не открийме нищо за тях — каза Корсак. — Никакви дългове, никакви финансови червени флагчета. Нито висящи дела. Никой, който би имал причина дори да ги стресне.

— Но на какво се дължи тогава този интерес на ФБР?

Корсак се замисли.

— Може би Йегърови имат приятели по високите етажи. Някой, който сега крещи за справедливост.

— Според теб Дийн не би ли ни го казал?

— Федералните никога не са обичали да казват каквото и да било — рече Корсак.

Джейн погледна назад към сградата. Беше почти полунощ и все още не бяха видели Мора Айлс да излиза. Когато Ризоли напускаше комплекса за извършване на аутопсии, Айлс диктуваше и ѝ бе махнала почти незабележимо с ръка за довиждане. Кралицата на мъртвите не обръщаше почти никакво внимание на живите.

А аз по-различна ли съм? Като си легна нощем, виждам лицата на убитите.

— Този случай е по-голям, не е свързан само с Йегърови — заключи Корсак. — Вече открихме останките и от втори труп.

— Мисля, че това освобождава Джоуи Валънтайн от подозренията — каза Джейн. — То обяснява как нашият извършител се е сдобил с онзи косъм от труп — от предишна жертва.

— Аз още не съм приключил с Джоуи. Още едно завъртане на отвертката.

— Нещо срещу него ли имаш?

— Търся. Търся.

— Ще ти трябва нещо повече от старо обвинение във воайорство.

— Но този Джоуи е сбъркан. Трябва да си сбъркан, за да ти прави удоволствие да слагаш червило на мъртви дами.

— Сбъркаността не е достатъчна. — Младата жена се взря в сградата, мислейки за Мора Айлс. — В някои отношения всички сме сбъркани.

— Да, но ние сме *нормални* сбъркани. Докато сбъркаността на Джоуи излиза извън рамките на *нормалното*.

Джейн се засмя. Този разговор бе достигнал абсурдни измерения, а тя бе прекалено изморена, за да се опитва да търси логика в казаното.

— Какво, по дяволите, казах? — попита Корсак.

Тя тръгна към колата си.

— Чувствам се уморена. Имам нужда да се прибера и да поспя.

— Ще дойдеш ли за костния доктор?

— Ще дойда.

Утре следобед към Айлс щеше да се присъедини криминален антрополог, за да огледат заедно трупа на втората жена, от която бе останал почти само скелетът. Макар да нямаше желание да посещава отново тази къща на ужаса, Ризоли нямаше как да избегне това задължение. Приблужи се до колата си и я отключи.

— Хей, Ризоли? — извика Корсак.

— Да?

— Вечеряла ли си? Искаш ли да хапнем по един бургер или нещо от този род?

Това беше една от поканите, които всяко ченге може да отправи към свой колега. Хамбургер, бира, няколко часа за сваляне на напрежението от изпълнен със стрес ден. Нищо необичайно или своенравно, но я накара да се почувства некомфортно, защото усети самотата, отчаянието зад нея. А и не искаше да бъде привлечена към лепкавата мрежа на нуждите на този човек.

— Може би някой друг път — отвърна тя.

— Да. Добре — каза той. — Друг път.

И като ѝ махна, Корсак се обърна и тръгна към своя автомобил.

* * *

Когато се прибра, намери съобщение от брат си Франки на телефонния секретар. Докато преглеждаше пощата, изслуша бумтящия му глас и си представи наперената му стойка и предизвикателното изражение на побойник.

— Хей, Джейни, там ли си? — Дълга пауза. — А, по дяволите. Виж, забравих напълно за рождения ден на мама утре. Какво ще кажеш да ѝ вземем заедно подаръка? Сложи и моето име върху него. Ще ти пратя чека по пощата. Ти само ми кажи колко пари ти дължа, става ли? Бай. А, и как я караш?

Джейн захвърли пощата върху масата и измърмори:

— Да, Франки. Както ми плати за последния подарък.

Така или иначе сега беше прекалено късно. Подаръкът вече беше доставен — кутия с хавлии за баня в прасковен цвят, избродирани с инициалите на Анджеа. *Тази година цялата заслуга се отдава на Джейни. Да видим какво ще промени това.* Франки беше от хората, които винаги и за всичко имат извинения, но до едно с цената на златото, поне що се отнасяше до майка им. Той беше сержант и работеше с новобранци в Камп Пендълтън и Анджеа се притесняваше за него, вманиачена по темата за безопасността му, сякаш всеки ден се оказваше под вражески огън. Дори на глас бе

изричала тревогата си, че може би няма достатъчно за ядене. „Да бе, мамо, разбира се, умира от глад човекът. Американският военноморски корпус ще остави стокилограмовото ти момче да умре от глад.“ Всъщност Джейн не беше яла нищо от обяд. А смущаващото връщане на храната в мивката на залата за аутопсии бе изпразнило стомаха ѝ и от малкото, което бе останало в него, и сега тя чувстваше вълчи глад.

Нападна кухненския шкаф и намери в него съкровището на мързеливата жена: риба-тон, която изяде направо от консервената кутия, заедно с шепа солени крекери. Все още гладна, извади консерва с нарязани праскови и омете и тях, като облиза гладно сироп от вилицата си, загледана в картата на Бостън на отсрещната стена.

Резерватът „Стоуни брук“ представляваше голямо зелено петно, оградено от предградия — Западен Роксбъри и Кларъндън Хилс на север, Дедъм и Ридвил на юг. През летните дни резерватът привличаше голям брой семейства и любители на джогинга и пикниците. Кой щеше да обърне внимание на самотния мъж, движещ се с колата си по „Енекинг паркуей“? Кой щеше да си направи труда да го наблюдава, докато спира на едно от местата за паркиране на служебни автомобили и се визира към гората? Паркът в предградията е неустойимо изкушение за уморените от асфалта и бетона, от клаксоните и навалицата. Сред хората, търсещи прохладата на дърветата и тревата, се бе промъкнал човек, дошъл със съвсем друга цел. Хищник, търсещ къде да изхвърли плячката си. Ризоли виждаше гъстите дървета, килима от паднали листа през неговите очи. Това бе свят, където насекомите и горските животни щяха да му съдействат в акта на отървяване от останките на жертвите.

Джейн остави вилицата си и тя издрънча стряскащо силно в масата.

Взе пакетчето с цветните кабарчета от полицата с книги. Забоде червено кабарче на улицата в Нютън, където бе живяла Гейл Йегър, а второто червено кабарче постави в резервата „Стоуни брук“, където бе открито тялото ѝ. Добави второ кабарче в „Стоуни брук“, този път — синьо, като символ на останките на неизвестната жена. После седна и се взря в географията на света на извършителя.

По време на убийствата на Хирургът се беше научила да изучава картата на града така, както един хищник изучава ловния си участък. В крайна сметка тя също беше ловец и за да хване плячката си, трябваше

да разбере вселената, която обитаваше, улиците, по които ходеше, кварталите, които посещаваше. Знаеше, че хората хищници ловуват най-често в познати за тях райони. И те като всички останали имаха зони на комфорт, привични за всекидневието дейности. Затова, докато се взираше в кабарчетата по картата, Ризоли си даваше много добре сметка, че вижда нещо повече от разположението на сцените на престъпление и местата на изхвърляне на телата; тя виждаше в действителност неговата сфера на активност.

Нютън беше скъпо място за живеене, предградие за елита. Резерватът „Стоуни брук“ се намираше на три мили югоизточно, в предградие, което съвсем не беше толкова луксозно като Нютън. Дали извършителят беше обитател на един от тези квартали и преследваше плячката, която се изпречваше на пътя му от дома до работата? Трябваше да е на мястото си там, да не буди подозрения като аутсайдер. Ако живееше в Нютън, трябва да бе „бяла якичка“. И жертвите му бяха „бели якички“. Мрежата от бостънски улици се размаза пред уморените ѝ очи, но тя не се предаде и не отиде да си легне; седеше с полузамъглено съзнание, в състояние отвъд изтощението, докато в главата ѝ плуваха хиляди подробности. Мислеше си за прясната сперма в разлагащия се труп. Мислеше за безименните останки, от които бе останал само скелетът. За морскосините влакна от килимче за автомобил. За убиеца, който ръсеше след себе си косми от косите на предишните си жертви. За парализиращия с ток пистолет, ловджийския нож и сгънатите нощници.

И за Гейбриъл Дийн. Каква беше ролята на ФБР във всичко това?

Джейн отпусна глава в дланите си с чувството, че ще експлодира от цялата тази информация. Беше пожелала да бъде водещ детектив, дори го беше изисквала, но сега тежестта на това разследване я смазваше. Беше прекалено уморена, за да мисли, и прекалено напрегната, за да спи. Запита се дали така изглежда психическото сгромолясване, но веднага потисна безжалостно тази мисъл. Джейн Ризоли никога нямаше да си позволи да се превърне в дотолкова безгръбначно същество, че да получи нервно разстройство. През своята кариера бе преследвала извършител по покривите на къщите, бе разбивала врати с ритник, беше се изправила пред собствената си смърт в една тъмна изба.

Беше убила човек.

Но никога досега не се беше чувствала толкова близко до пълното сгромолясване.

Затворническата сестра не е мила, когато завързва с резки движения турникета около дясната ми ръка. Той ми прищипва кожата и скубе косъмчетата, но това не я интересува; аз съм просто поредният симулант, който я е вдигнал от леглото и е нарушил обикновено безпроблемно преминаващата ѝ смяна в затворническата клиника. Тя е на средна възраст или поне така изглежда, с подпухнали очи и прекалено старателно оскубани вежди, дъхът ѝ мирише на сън и цигари. Но е жена и аз се взирам във врата ѝ с отпусната и увиснала кожа, когато се надвесва над ръката ми, търсейки подходяща вена. Мисля за това, което се намира под брашнено бялата ѝ кожа. Сънната артерия, в която пулсира яркочервена кръв, и зад нея — югуларната вена, подута от потъмната река от венозна кръв. Интимно съм запознат с анатомията на женската шия и сега изучавам нейната шия, колкото и непривлекателна да е.

Антекубиталната ми вена изпъква и сестрата изсумтява доволно. Отваря напоен със спирт тампон и го прокаква по кожата ми. Прави го немарливо, без капчица загриженост, нещо съвсем различно от това, което човек очаква от един професионалист в областта на здравето — жест, изпълнен с рутина и с нищо повече.

— Ще усетиш боцване — съобщава тя.

Не трепвам, докато иглата пробощда вената ми. Сестрата намери вената безпогрешно и кръвта потича в епруетката. Работил съм с кръвта на безброй хора, но никога — със собствената си кръв, затова впервам в нея заинтригувания си поглед; прави ми впечатление, че е богата и тъмна, с цвят на черни черешки.

Епруетката е почти пълна. Тя я отделя от иглата и прикрепва към нея втора епруетка. Тази е с тъмновиолетов връх, за пълно диференциално броене. Когато и тя се напълва, сестрата измъква иглата от вената ми, развързва турникета и притиска памучен тампон върху дупчицата в кожата ми.

— Дръж го — заповядва тя.

Безпомощно издрънчавам с белезниците на лявата си китка, хваната за рамката на клиничното легло.

— Не мога — отговарям кротко аз.

— О, Боже, помогни ми — въздъхва тя.

Никаква симпатия, само раздразнение. Някои презират слабите и тя е една от тях. Ако ѝ бъде дадена абсолютна власт и уязвимо същество, тя лесно би могла да се превърне в същия тип чудовище като онези, които мъчели евреи в концентрационните лагери. Жестокостта е под самата повърхност, дегизирана под бялата униформа и баджа с инициали „Р. Н.“.

Тя поглежда към надзирателя.

— Дръж го — казва тя.

Той се поколебава, после притиска пръстите си около памучето, така че да го натисне към кожата ми. Неохотата, с която ме докосва, не се дължи на страх от насилие от моя страна; винаги съм се държал добре и учтиво, затворник-образец; затова никой от надзирателите не се страхува от мен. Не, кръвта ми го прави нервен. Той гледа почервявяващия памук и си представя как към пръстите му полазват всевъзможни микробни ужасии. Обзема го видимо облекчение, когато сестрата разкъсва една превръзка и закрепва с нея памучето до раничката. Надзирателят се приближава веднага до мивката, за да си измие ръцете със сапун и вода. Едва се сдържам да не се изсмея на ужаса му от нещо толкова същностно като кръвта. Продължавам да лежа неподвижно върху леглото, сгънал краката в коленете, със затворени очи, като от време на време изскимтявам жално.

Сестрата излиза от стаята с епруветките с моята кръв, а надзирателят, с грижливо измити ръце, сяда на един стол, за да чака.

И да чака.

Струва ми се, че прекарвам часове в това студено и стерилно помещение. От сестрата няма ни вест, ни кост; тя като че ли ни е изоставила, забравила е за нас. Надзирателят се раздвижва на стола си, чудейки се какво може да я е задържало толкова дълго.

Аз обаче знам.

Апаратурата вече е приключила анализа на кръвта ми и тя държи резултатите в ръка. Цифрите я притесняват. Подозренията, че затворникът симулира, се изпаряват; в изписаните резултати тя

вижда доказателствата, че в тялото ми се вихри опасна инфекция. Че оплакванията ми за болки в корема очевидно не са измислица. Макар да бе прегледала корема ми, да бе натиснала мускулите и да бе чула охкането ми при докосването, тя не беше повярвала на тези симптоми. Прекалено дълго бе работила като сестра в затвора и опитът ѝ беше дал достатъчно основание да се отнася скептично към физическите оплаквания на затворниците. В нейните очи ние всички сме манипулатори и мошеници и самите ни симптоми са резултат от нуждата ни за наркотици.

Но лабораторният тест е обективен. Кръвта влиза в машината и оттам излизат цифри. Тя не може да пренебрегне тревожно високия брой на белите кръвни телца. Затова сега несъмнено говори по телефона, за да се консултира с лекаря:

— Тук имам един затворник със силни болки в корема. Чревни звуци се чуват, но коремът му е чувствителен в десния долен квадрант. Това, което ме притеснява, всъщност, е броят на левкоцитите...

Вратата се отваря и чувам скърцането на обувките на сестрата по балатума. Този път, когато се обръща към мен, в тона ѝ не долавям и следа от предишното саркастично отношение. Сега тя се държи учтиво, дори с уважение. Знае, че има работа със сериозно болен човек и че ще я държат отговорна, ако с мен се случи нещо. Внезапно вече не съм презрян обект, а бомба със закъснител, която може да съсипе кариерата ѝ. А тя вече бе отлагала прекалено дълго.

— Ще те преместим в болницата — обявява тя и поглежда към охраната. — Налага се да бъде преместен незабавно.

— „Шатък“? — пита той, имайки предвид затворническото отделение на болницата „Лемуел Шатък“ в Бостън.

— Не, прекалено е далече. Той не може да чака толкова дълго. Уредих да бъде закаран в болницата във Фичбърг.

Доловил напрежението в гласа ѝ, надзирателят ме поглежда притеснено.

— Какво му е? — пита той.

— Може да е спукан апендикс. Подготвила съм документите и се обадох в спешното отделение на болницата във Фичбърг. Ще трябва да го закараме с линейка.

— О, по дяволите. Тогава ще трябва да тръгна с него. Колко ще трае това?

— Вероятно ще го приемат. Мисля, че се нуждае от оперативна намеса.

Надзирателят поглежда часовника си. Мисли за края на смяната и дали някой ще отиде навреме, за да го освободи от болницата. Не мисли за мен, а за детайлите от своя график, от своя живот. За него съм просто усложнение.

Сестрата сгъва няколко листа и ги пъха в плик. Подава го на надзирателя.

— Това е за спешното отделение. Погрижи се лекарят да ги получи на всяка цена.

— Трябва да стане с линейка?

— Да.

— Така сигурността се превръща в проблем.

Сестрата ме поглежда. Белезниците на китката ми са все така хванати за леглото. Лежа абсолютно неподвижно, със свити колене — класическата поза на пациент, страдащ от мъчителен перитонит.

— Аз не бих се притеснявала толкова за сигурността. Този тук е доста зле, за да може да създаде неприятности.

— Некрофилията — каза д-р Лорън Цукер, — или „любовта към мъртвите“, винаги е била една от тъмните тайни на човешкия род. Думата има гръцки произход, но доказателства за практикуването ѝ могат да се намерят от времето на фараоните. По онова време, когато умираше красива или високопоставена жена, винаги я държаха поне три дни, преди да я предадат в ръцете на онези, които ще я балсамират. Целта е била тялото ѝ да бъде предпазено от сексуално малтретиране от мъжете, натоварени със задачата да я подготвят за погребението. Доказателства за сексуално малтретиране на мъртви съществуват от началото на човешката история. Казват, че цар Ирод правил секс със съпругата си в продължение на седем години след нейната смърт.

Ризоли огледа конферентната зала и остана поразена от това колко позната ѝ се стори сцената: уморени детективи и пръснати по масата папки и снимки от местопрестъплението. Тихият глас на психолога Лорън Цукер ги примамваше да надникнат в кошмарното съзнание на един хищник. А студът... помнеше най-вече студа на това помещение, как бе проникнал до костите и вкочанил дланите ѝ. Много от лицата бяха същите: детективите Джери Слийпър и Дарън Кроу, и партньорът ѝ Бари Фрост. Ченгетата, с които бе работила по разследването на Хирургът преди една година.

Друго лято, друго чудовище.

Но този път от екипа липсваше едно лице. Детектив Томас Мур не беше сред тях и тя усещаше липсата му, усещаше липсата на спокойната му увереност, на хладнокръвието и здравия му разум. Макар да бяха развалили отношенията си по време на разследването на Хирургът, впоследствие бяха възстановили приятелството си и сега отсъствието му беше като зееща дупка в екипа им.

На мястото на Мур, седнал на същия стол, който обикновено заемаше Томас, сега седеше човек, на когото нямаше доверие: Гейбриъл Дийн. Всеки, който влезеше в тази стая, щеше да забележи веднага, че Дийн е аутсайдерът сред събраните ченгета. Като се

започне с добре скроения костюм и се свърши с военната му стойка, всичко го отличаваше от останалите и всички си даваха сметка за онова, което ги разделяше. Никой не говореше с Дийн; той беше мълчаливият наблюдател, човекът от Бюрото, чиято роля оставаше мистерия за всички.

Д-р Цукер продължаваше:

— Сексът с труп е нещо, за което на повечето от нас дори не им се мисли. Но той се споменава многократно в литературата, в историята и в някои от криминалните случаи. Девет процента от жертвите на серийни убийци биват насилвани сексуално след смъртта. И Джефри Дамър, и Хенри Ли Лукас, и Тед Бънди, всички са признали, че са правили подобно нещо. — Погледът му падна върху снимката на Гейл Йегър от аутопсията. — Така че наличието на живи сперматозоиди в тази жертва съвсем не е толкова изненадващо.

Дарън Кроу се намеси:

— А казваха, че това го правят само лудите. Така ми обясни веднъж специалистът по изготвяне на профили на ФБР. Че тези хора са побъркани и си говорят сами.

— Да, някога се смяташе, че това е признак за сериозно психически увреден убиец — отвърна Цукер. — Някой, който се мъкне в полусвяст. И наистина една част от тези извършители са психичноболни, попадащи в категорията на дезорганизираните убийци — нито нормални, нито разумни. Те контролират толкова слабо своите импулси, че оставят всевъзможни доказателства след себе си. Косми, сперма, отпечатъци от пръсти. Лесни са за хващане, защото не знаят за инструментариума и лабораториите по криминология или не им пука за тях.

— А какво ще кажеш за този?

— Този извършител не страда от сериозни ментални увреждания, водещи до загуба на реална представа за света. Това е съвсем различно същество. — Цукер отвори папката със снимките от дома на семейство Йегър и ги нареди на масата. После погледна към Джейн. — Детектив Ризоли, вие сте били на местопрестъплението.

Тя кимна.

— Този извършител е действал методично. Пристигнал е оборудван с инструментите за убийството. Действал е чисто и експедитивно. Не е оставил почти никакви следи.

— Имало е сперма — отбеляза Кроу.

— Но не на място, където би имало вероятност да я търсим. Като нищо можехме да я пропуснем. Всъщност едва не го и направихме.

— А цялостното ти впечатление? — попита Цукер.

— Организиран е. Интелигентен. — Джейн направи пауза. И добави: — Също като Хирургът.

Срещна погледа на Цукер. Този човек винаги я беше карал да се чувства неловко и беззащитна пред замисления му поглед. Но Уорън Хойт несъмнено беше в умовете на всички. Не можеше да е единствената, която имаше усещането, че някогашният кошмар се повтаря.

— Съгласен съм с вас — заяви Цукер. — Този убиец е организиран. Целта му не е само незабавно да удовлетвори импулсите си. Поведението му показва, че има определена цел, а именно — да притежава пълен контрол над женско тяло, в този случай — жертвата Гейл Йегър. Този извършител иска да я притежава, да я използва дори след смъртта ѝ. Като я насилва пред съпруга, той постановява правото си на притежание. По този начин заема доминираща позиция и над двамата.

Взе снимката от аутопсията.

— Интересното е, че тя не е осакатена или рязана по някакъв начин. Като се изключат естествените промени, характерни за ранния стадий на разлагане, трупът изглежда в добро състояние.

Погледна към Ризоли за потвърждение.

— Нямаше отворени рани — каза тя. — Причината за смъртта е удушаване.

— Кое е най-интимният начин да убиеш някого.

— Интимен ли?

— Помислете какво означава да удушиш някого с ръце. Колко лично е. Близкият контакт. Кожа до кожа. Твоите ръце в нейната плът. Притискаш гърлото ѝ, усещайки как животът я напуска.

Джейн го изгледа с погнуса.

— Божичко!

— Ето така мисли *той*. Така чувства *той*. Това е вселената, която обитава, и ние трябва да разберем как изглежда тази вселена. — Цукер посочи към снимката на Гейл Йегър. — Той е воден от непреодолимо желание да обладава тялото ѝ, да го притежава, мъртво или живо. Този

човек се привързва към трупа и продължава да го мачка. Да го малтретира сексуално.

— Защо тогава ще го изхвърля? — попита Слийпър. — Защо да не си го задържи седем години? Както направил цар Ирод със своята съпруга.

— Практични причини? — рече психологът. — Може би живее в жилищен блок, където миризмата на разлагащото се тяло несъмнено ще привлече нечие внимание. Три дни е горе-долу най-дългият период, през който някой би пазил труп.

Кроу се изсмя.

— Опитай с три секунди.

— В такъв случай от думите ти излиза, че е чувствал привързаност към това тяло почти като любовник — обади се Ризоли.

Цукер кимна.

— Несъмнено не му е било лесно просто да я изхвърли там. В „Стоуни брук“.

— Да, не му е било лесно. Все едно любовникът да те изостави.

Джейн си представи онова място в гората. Дърветата, пъстрата сянка. Толкова далече от жегата и шума на града.

— Това не е просто място за изхвърляне — каза тя. — Може би е осветен терен, гробище.

Всички я погледнаха.

— Кажете го пак? — обади се Кроу.

— Детектив Ризоли засегна точно това, което се готвех да обясня — рече Цукер. — Онова място, в резервата, не е просто място за изхвърляне на използвани трупове. Запитайте се защо не ги е заровил? Защо ги е оставил така увеличавайки опасността евентуално да бъдат открити?

— Защото ги посещава — промълви Джейн.

Психологът кимна.

— Това са неговите любовници. Неговият харем. Той се връща отново и отново, за да ги види, да ги докосне. Може би дори да ги прегърне. Затова от него е изпаднал онзи косъм от труп. Когато има вземане-даване с телата, по дрехите му полепват космите им. — Цукер я погледна. — Онзи косъм от мъртвец отговаря ли на косата на намерения там втори труп?

Джейн кимна.

— С детектив Корсак започнахме от предположението, че този извършител е отнесъл косъма от работното си място. Сега, когато знаем откъде е косъмът, има ли смисъл да продължаваме да преследваме гледната точка за погребалния дом?

— Да — отговори психологът. — И ще ви кажа защо. Труповите привличат некрофилите. За тях е удоволствие да ги мият, да ги обличат. Да ги гримират. Напълно възможно е да опитат да получат достъп до това занимание, избирайки да работят в свързаната със смъртта индустрия. Например като помощник на полагащия последните грижи за тялото преди погребението или гримьор в морга. Имайте предвид, че неидентифицираните останки може изобщо да не са на жертва на убийство. Един от най-известните некрофили е бил страдащ от психоза мъж на име Ед Гейн, който започнал с набези из гробищата. Изравял женски тела и ги носел вкъщи. Едва по-късно прибягнал към убийството като средство за снабдяване с трупове.

— О, боже! — измърмори Фрост. — Става все по-хубаво.

— Това е един аспект от широкия спектър на човешкото поведение. Некрофилите ни се струват болни и извратени. Но те винаги са били сред нас — странна част от човечеството, подтиквана от странни мании. Особени апетити. Да, някои от тях страдат от явна психоза. Но други са абсолютно нормални във всяко отношение.

Уорън Хойт също беше абсолютно нормален.

Този път заговори Гейбриъл Дийн. През цялата среща до този момент не беше произнесъл нито дума и Ризоли почти се стресна, като чу дълбокия му баритон.

— Казахте, че този извършител може би се връща в гората, за да посещава харема си.

— Да — отговори Цукер. — Поради това наблюдението на „Стоуни брук“ би трябвало да продължи неограничено време.

— И какво ще стане, като открие, че харемът му е изчезнал?

Психологът направи пауза.

— Няма да го приеме добре.

При тези думи по гръбнака на Джейн преминаха ледени тръпки. *Те са негови любовници. Как би реагирал един мъж, като му откраднат любовницата?*

— Ще обезумее — продължи Цукер. — Ще се вбеси, че някой е взел негова собственост. И ще побърза да замести онова, което е

изгубил. А то ще го накара да излезе отново на лов. — Погледна към Ризоли. — Трябва да запазите това скрито от медиите, колкото може по-дълго. Наблюдението е може би най-добрата ви възможност да го хванете. Защото той ще се върне в онази гора, но само ако мисли, че е в безопасност. Само ако вярва, че харемът е още там, че го чака.

Вратата на конферентната зала се отвори.

Всички се обърнаха и видяха как лейтенант Маркет надникна в стаята.

— Детектив Ризоли? — каза той. — Трябва да говоря с вас.

— Веднага ли?

— Ако нямате нищо против. Нека отидем в моя кабинет.

Съдейки по израженията на присъстващите, на всички им беше минала една и съща мисъл: викаха я да ѝ трият сол на главата. И Джейн нямаше представа защо. Изчерви се, стана от мястото си и излезе от стаята.

Маркет млъчеше, докато вървяха към отдел „Убийства“. Влязоха в кабинета му и той затвори вратата след себе си. През стъклената стена виждаше детективите, които я наблюдаваха от бюрата си. Маркет се приближи до прозореца и пусна щорите.

— Защо не седнеш, Ризоли?

— Добре съм така. Искam само да разбера какво става.

— Моля. — Гласът му прозвуча по-тихо, дори нежно. — Седни.

Почувства се неловко, защото за него не беше привично да бъде толкова внимателен. Двамата с Маркет така и не успяха да си допаднат. Отдел „Убийства“ все още беше мъжки клуб и Джейн знаеше, че донякъде той я възприема като нежелана нашественица. Отпусна се на един стол, усещайки как сърцето ѝ започва да блъска като чук в гърдите.

Лейтенантът помълча, сякаш опитвайки се да намери подходящите думи.

— Искam да ти го кажа, преди да са чули другите. Защото мисля, че ти ще го приемеш най-тежко. Сигурен съм, че това е временна ситуация и ще бъде разрешена след дни, ако не и часове.

— Каква ситуация?

— Тази сутрин, към пет часа, Уорън Хойт е избягал от затвора.

Сега си обясни настояването му да седне; беше очаквал, че тази новина ще я накара да грохне.

Но не беше познал. Тя стоеше абсолютно неподвижно, с дълбоко потиснати емоции, всеки нерв бе станал безчувствен. Когато заговори, гласът ѝ прозвуча толкова тайнствено спокоен, че тя самата едва го разпозна.

— Как е станало? — попита Джейн.

— При преместване поради здравословни причини. Снощи е бил приет в болницата във Фичбърг за спешна апендектомия. Не знаем как точно е станало. Но в операционната зала... — Маркет направи пауза. — Не са останали живи свидетели.

— Колко са мъртвите? — попита тя.

Гласът ѝ бе все така равен. Все така като че ли на някой непознат.

— Трима. Една сестра и анестезиологът, които го подготвяли за операцията. Плюс надзирателя, който го придружил до болницата.

— „Суза-Барановски“ е заведение от шеста степен.

— Да.

— И са го пуснали да отиде в цивилна болница?

— Ако ставаше дума за рутинно приемане, щяха да го транспортират до затворническото отделение на „Шатък“. Но при спешна медицинска ситуация политиката е затворниците да се закарват в най-близкото болнично заведение. И в случая най-близкото е било във Фичбърг.

— Кой е решил, че случаят е спешен?

— Сестрата на затвора. Тя прегледала Хойт и се консултирала с лекаря на затвора. И двамата стигнали до извода, че той се нуждае от спешно внимание.

— Въз основа на какви факти?

В гласа ѝ започнаха да се промъкват остри нотки, първата индикация за появата на емоции.

— Имало е симптоми. Болки в корема...

— Той е учил медицина. Знаел е точно какво да им каже.

— Резултатите от лабораторните изследвания също не били нормални.

— Какви изследвания?

— Нещо, свързано с увеличения брой бели кръвни телца.

— Разбрали ли са с кого си имат работа? Имали ли са поне някаква представа?

— Не можеш да подправиш кръвно изследване.

— Той може. Работил е в болница. Знае как да манипулира лабораторни изследвания.

— Детектив...

— За бога, та той беше точно шибан кръвен лаборант!

Остротата на гласа ѝ я стресна. Гледаше събеседника си, шокирана от своето избухване. И от емоциите, които най-накрая забушуваха в нея. Ярост. Безпомощност.

И страх. През всички тези месеци го беше потискала, защото знаеше, че е необяснимо да се страхува от Уорън Хойт. Той се намираше на място, откъдето нямаше как да стигне до нея, откъдето не можеше да ѝ навреди. Кошмарите бяха просто последствие от шока, ехо от ужаса, който се надяваше с времето да утихне. Но сега страхът беше съвсем логичен и я държеше здраво в зъбите си.

Джейн скочи рязко на крака и понечи да излезе.

— Детектив Ризоли!

Тя спря на прага.

— Къде отивате?

— Мисля, че знаете къде трябва да отида.

— Случаят е под контрола на полицията на Фичбърг и щатската полиция.

— Така ли мислите? За тях той е просто поредният избягал негодник. И очакват той да допусне същите грешки, които правят всички останали. Но той няма да ги допусне. Ще се промъкне през мрежата им.

— Подценяваш ги.

— Те подценяват Хойт. Нямаат представа с какво си имат работа — заяви тя.

Но аз имам. И то много добра представа.

Навън паркингът беше нажежен до бяло от безмилостното слънце, а духащият откъм улицата вятър беше тежък и душен. Когато влезе в колата си, ризата ѝ беше вече мокра от пот. „На Хойт тази горещина щеше да му допадне“, помисли си тя. Той се чувстваше най-добре в горещо време, така както гущерът се чувства най-добре на напечения като от пещ пясък в пустинята. И като всяко влечуго знаеше как пъргаво да се изплъзне от опасността.

Няма да го намерят.

Докато караше към Фичбърг, Ризоли мислеше за Хирургът, изгубен отново в света. Представяше си го как ходи из градските улици, като хищник, озовал се отново сред плячката. Не беше сигурна дали ще има силата да се изправи пак срещу него. Дали, след като го беше победила веднъж, не беше използвала отпуснатата ѝ за целия ѝ живот квота от храброст. Не се смяташе за страхливка; никога не беше бягала от предизвикателствата и винаги се беше втурвала с главата напред във всяка свада. Но се разтреперваше само при мисълта, че може да се наложи да се изправи отново срещу Уорън Хойт.

Веднъж се спречках с него и това едва не ми коства живота. Не знам дали бих могла да го направя пак. Дали ще мога да победея чудовището, за да го върна в клетката.

Никой не контролираше наоколо. Ризоли спря в болничния коридор, оглеждайки се за униформен полицаи, но видя само няколко сестри; две от тях се бяха прегърнали за утеха, другите се бяха скупчили заедно и разговаряха приглушено, с посивели от шок лица.

Джейн се приведе и се мушна под увисналата жълта лента, мина безпрепятствено през двойната врата, която се отвори автоматично, за да я пропусне в приемната част на операционната зала. Видя петната и кървавите отпечатыци от стъпки по пода. Екипът за събиране на доказателствен материал вече прибираше нещата си. Тази сцена на престъплението не можеше да бъде запазена в този си вид; всички очакваха мястото да се освободи, за да го почистят и пуснат отново в употреба.

Но въпреки това, въпреки че мнозина бяха идвали преди пристигането на полицията, Ризоли пак беше в състояние да прочете какво се бе случило в това помещение, защото беше написано с кръв по стените. Видя засъхналите дъги от бликащата кръв от пулсиращата артерия на жертвата. Тя беше изрисувала синусоидна крива по стената и опръскала голямата дъска, на която се записваше дневният график на операциите; на нея отбелязваха номера на операционната зала, имената на пациентите, имената на хирурзите и оперативните процедури. Беше пропаднал графикът за цял един ден. Какво ли бе станало с пациентите, чиято операция бе внезапно отменена, защото хирургическото отделение неочаквано се бе превърнало в

местопрестъпление. Какви ли можеха да бъдат последствията от една отложена холецистектомия^[1], например... или както там се казваше. Пълният график обясняваше защо сцената на престъплението беше обработена толкова бързо. Нуждите на живите трябваше да бъдат посрещнати. Не можеха да затворят дълго най-натовареното хирургическо отделение на град Фичбърг.

Дъгите от пръскаща кръв продължаваха от другата страна на дъската с графика, покрай ъгъла и по другата стена. Тук пиковите бяха по-малки, тъй като систоличното налягане беше намаляло и пулсациите започваха да падат надолу, плъзгайки се все по-близо до пода. Свършваха в малко езерце близо до бюрото за приемане на пациенти.

Телефонът. Този, който е умрял тук, се е опитал да стигне до телефона.

След бюрото за приемане на пациентите започваше широк коридор с мивки от двете страни, минаващ покрай отделните операционни зали. Мъжки гласове и пукането на радиостанция я привлякоха към отворената врата. Мина покрай редица от мивки, покрай човек от екипа за събиране на доказателствен материал, който почти не я погледна. Никой не оспори правото ѝ да бъде тук, дори когато влезе в операционна зала № 4 и спря, ужасена от доказателството за клането. Макар жертвите да ги нямаше, кръвта им беше навсякъде: по стените, шкафчетата и плотовете, както и разнесена по пода от всички, идвали тук след убиеца.

— Госпожо? Госпожо?

Двама мъже в цивилно облекло стояха край шкафа с инструменти и я гледаха намръщено. По-високият тръгна към нея, хартиените терлици върху обувките му залепваха на всяка крачка за окървавения под. Беше на около трийсет и пет години и се държеше наперено и с чувство на превъзходство като всички мъже с добре развита мускулатура. „Компенсация за бързо уголемяващото се чело за сметка на оплешивяващата коса“ — помисли си тя.

Преди да бе успял да зададе очевидния си въпрос, тя извади полицейската си значка.

— Джейн Ризоли. „Убийства“. Бостънска полиция.

— Какво прави тук Бостън?

— Съжалявам. Не знам името ви — отговори тя.

— Сержант Канъди. Сектор „Бегълци“.

От щатската полиция на Масачузетс. Понечи да се ръкува с него, но в този момент забеляза, че той е с латексови ръкавици. А и очевидно нямаше намерение да проявява подобна любезност към нея.

— Можем ли да ви помогнем? — попита Канъди.

— Може би аз мога да ви помогна.

Това предложение явно не го очарова особено.

— Как?

Младата жена погледна към многобройните пресъхнали кървави ручейчета по стената.

— Човекът, който е направил това... Уорън Хойт...

— Какво за него?

— Познавам го много добре.

Сега и по-ниският мъж се присъедини към тях. Имаше бледо лице и достойни за Дъмбо уши, но, макар очевидно също да беше полицай, като че ли не страдаше от чувство за териториално разделение като Канъди.

— Хей, аз те познавам. Ризоли. Ти го тикна зад решетките.

— Работих с екипа.

— Не, ти го заклеци в Лития. — За разлика от своя колега той не носеше ръкавици и се ръкува с нея. — Детектив Арлън. Фичбъргска полиция. Дошла си чак дотук само заради това?

— Веднага щом чух. — Отново погледна към стените. — Давате си сметка с кого си имате работа, нали?

Канъди я прекъсна:

— Държим нещата под контрол.

— Запознати ли сте с историята му?

— Знаем какво е направил тук.

— Но *него* познавате ли?

— Разполагаме с документацията от „Суза-Барановски“.

— Надзирателите там явно не са имали представа с кого си имат работа. Иначе това нямаше да се случи.

— Винаги съм успявал да върна нарушителите зад решетките — заяви Канъди. — Всички допускат едни и същи грешки.

— Не и този.

— Липсва едва от шест часа.

— Шест часа? — Джейн поклати глава. — Смятай, че вече сте го изгубили.

Канъди се наежи.

— Претърсваме квартала. Проверяваме превозните средства. Медиите са вдигнати на крак и снимката му се показва по всички местни телевизионни канали. Както казах, положението е под контрол.

Вместо да отговори, тя насочи вниманието си отново към кървавите ленти по стените.

— Кой е умрял тук? — промълви Ризоли.

— Анестезиологът и операционната сестра — отговори Арлън. — Анестезиологът лежеше тук, в този край на масата. Сестрата беше намерена там, до вратата.

— Не са ли извикали? Не са ли предупредили надзирателя?

— Би било трудно да издадат какъвто и да било звук. И двете жени са били с прерязан ларинкс.

Джейн се приближи до горната страна на масата и погледна стойката, от която висеше найлонов плик с някакъв разтвор; пластмасовата тръбичка, излизаща от нея, се бе проточила към локвата вода на пода. Под масата се виждаше счупена стъклена спринцовка.

— Били са го включили към системата — отбеляза тя.

— Направили са го още в спешното отделение — обясни Арлън. — Докарали го веднага, след като хирургът на долния етаж го прегледал. Диагнозата е била спукан апендикс.

— Защо хирургът не е дошъл с него? Къде е бил?

— Преглеждал друг пациент в спешното. Дошъл вероятно десетпетнайсет минути след това, което се е случило. Минал през двойната врата, видял мъртвия надзирател, проснат в приемната част, и се спуснал право към телефона. Практически целият персонал на спешното отделение нахлул, но за никоя от жертвите не можело да се направи нищо.

Джейн погледна към пода и видя преплетените отпечатьци от твърде много обувки, следи от прекалено голям хаос, за да може да се направи някакъв извод за събитията.

— Защо надзирателят не е бил тук, вътре, за да наблюдава затворника? — попита тя.

— Предполага се, че операционната зала е стерилна зона. Не се допуска влизане с дрехи от улицата. Вероятно са му казали да чака

пред залата.

— Но нали политиката на затворническите заведения е обитателите им да бъдат с белезници през цялото време, докато са извън сградата на затвора?

— Да.

— Дори в операционната зала, дори под упойка. Кракът или ръката на Хойт е трябвало да бъдат закрепени с белезници за операционната маса.

— Така е, трябвало е.

— Намерихте ли белезниците?

Арлън и Канъди се спогледаха.

— Те лежаха на пода, под масата — отговори Канъди.

— Значи все пак е бил с белезници.

— До известно време, да...

— Защо са ги махнали?

— Може би поради медицински съображения? — предположи Арлън. — За да го включат към друга система? За да го преместят в друго положение?

Ризоли поклати глава.

— Тогава щеше да се наложи да извикат надзирателя, за да отключи белезниците. А надзирателят нямаше да излезе от залата, оставяйки там затворника си без белезници.

— В такъв случай той трябва да е проявил безразличие — отсъди Канъди. — Всички в спешното отделение са останали с впечатление, че Хойт е много зле и че е измъчван от прекалено силни болки, за да предприеме каквото и да било. Очевидно не са очаквали...

— Божичко — прошепна младата жена. — Не е изгубил уменията си.

Погледна към количката на анестезиолога и видя, че едно от чекмеджетата беше отворено. Вътре, под яркото осветление на операционната зала, проблясваха шишенца с тиопентал. Упойващо вещество. „Готвели са се да го приспят — помисли си тя. — Той лежи на масата, с включена към вената на ръката система. Охка, с изкривено от болка лице. Те нямат представа какво ще се случи; вниманието им е погълнато от работата. Сестрата обмисля кои инструменти да извади, от какво ще има нужда лекарят. Анестезиологът пресмята дозите на лекарствата, следейки пулса на сърцето на пациента в монитора. Може

би вижда ускоряване на пулса и решава, че това е резултат от болката. Не си дава сметка, че той се готви да атакува. Да убива.“

И тогава... какво се е случило тогава?

Джейн погледна към табличката с инструменти до масата. Беше празна.

— Скалпел ли е използвал? — попита тя.

— Не намерихме оръжието.

— Това е любимият му инструмент. Винаги е използвал скалпел... — Космите на тила ѝ настръхнаха от внезапно възникналата в ума ѝ мисъл. Тя погледна към Арлън. — Възможно ли е да е все още в тази сграда?

— Не е в сградата — намеси се Канъди.

— Преди се е маскирал като лекар. Знае как да се смесва с медицинския персонал. Претърсихте ли тази болница?

— Не е нужно да го правим.

— И как разбрахте, че не е тук?

— Имаме доказателство, че е напуснал сградата. Видеозапис.

Пулсът ѝ се ускори.

— Хванали сте го на охранителните камери?

Канъди кимна.

— Предполагам ще искаш да го видиш лично.

[1] Лапароскопска холецистектомия е вид операция, добила популярност като безкръвна, при която през малки отвори от 10 и 5 милиметра се отстранява жлъчният мехур. — Бел.ред. ↑

8

— Много е чудновато това, което прави — каза Арлън. — Гледахме няколко пъти записа, но така и не разбрахме.

Бяха слезли на долния етаж, в конферентната зала на болницата.

В ъгъла имаше въртящо се шкафче с телевизор и видео. Арлън остави Канъди да включи апаратурата и да се заеме с дистанционното. Контролът над дистанционното беше алфа-мъжка роля и Канъди изпитваше необходимост да играе тази роля. Арлън беше достатъчно уверен, за да не се нуждае от нея.

Канъди пхна лентата с думите:

— Добре, нека видим дали бостънската полиция ще успее да разбере.

Това беше равносилно на хвърляне на ръкавица. Натисна бутона за възпроизвеждане на записа.

На екрана се появи затворена врата в края на някакъв коридор.

— Това е поставена на тавана камера в коридор на първия етаж — поясни Арлън. — Вратата, която виждаш, води директно навън, към паркинга за персонала, на изток от сградата. Това е един от четирите изхода. Времето на записа е в долния край.

— Пет и десет — прочете Джейн.

— Според дневника на спешното отделение, затворникът е бил преместен в операционната зала на горния етаж към четири и четирийсет и пет, следователно това се случва двайсет и пет минути по-късно. Сега гледай. Става някъде към пет и единайсет.

На екрана секундите следваха една след друга. И тогава, в пет часа, единайсет минути и тринайсет секунди внезапно се появи някаква фигура и се насочи със спокойна крачка към изхода. Беше с гръб към камерата и те видяха ниско подстригана кафява коса над якичката на бяла лабораторна престилка. Беше с хирургически панталони и хартиени терлици върху обувките. Измина дялящото го от вратата разстояние и натисна дръжката, когато внезапно спря.

— Гледай това — обади се Арлън.

Ризоли се приведе напред, с пресъхнало гърло, без да отделя очи от лицето на Уорън Хойт. Стори й се, че той я гледа право в очите. Тръгна към камерата и тя забеляза, че носеше нещо под лявата си мишница. Някакъв вързоп. Продължи да върви, докато застана директно под камерата.

— Ето чудноватата част — поясни Арлън.

Все така загледан в камерата, Хойт вдигна дясната си ръка, с дланта напред, сякаш се готвеше да се закълне пред съда, че ще говори само истината. С лявата ръка посочи към отворената си длан. И се усмихна.

— Какво, по дяволите, значи всичко това? — възкликна Канъди.

Джейн не отговори. Мълчаливо проследи с поглед Хойт, който се обърна, мина през изхода и изчезна зад вратата.

— Пусни го пак — промълви едва чуто тя.

— Имаш ли представа какво означават тези движения с ръцете?

— Пусни го пак.

Канъди се намръщи и натисна бутона за превъртане, а после — за възпроизвеждане.

Хойт отново тръгна към вратата. Обърна се. Върна се към камерата, вперил поглед в тези, които го наблюдаваха сега.

Младата жена седеше, напрегнала всяко мускулче на тялото си, с препускащ пулс, в очакване на следващия му жест. Жестът, чието значение вече беше разбрала.

Хойт вдигна длан.

— Спри го! — каза тя. — Точно тук!

Канъди натисна „пауза“.

Хойт стоеше замръзнал на екрана, с усмивка на лице, сочейки с левия показалец разтворената си дясна длан. Тази картина я зашемети.

Арлън беше този, който наруши проточилото се мълчание.

— Какво означава това? Знаеш ли?

Тя преглътна.

— Да.

— Е, какво? — сопна се Канъди.

Джейн разтвори дланите, които до този момент бе държала на скута си, стиснати в юмруци. И на двете се виждаха белезите, оставени от Хойт преди една година — дебели възли, образували се върху двете дупки, разкъсани от скалпелите му.

Двамата полицаи се взряха в белезите ѝ.

— Хойт ли ти ги направи? — попита Арлън.

Тя кимна.

— Ето това има предвид. Затова вдигна длан. — Погледна към телевизора, където Хойт продължаваше да се усмихва, отворил дланта си пред камерата. — Това е малка шега, само между нас двамата. Неговият начин да каже „Здрасти“. Хирургът говори на мен.

— Трябва доста да си му вгорчила живота — отсъди Канъди. Махна с дистанционното към екрана. — Виж това. Все едно казва: „Сега да те видим“.

— Или „Ще се видим“ — додаде тихо Арлън.

Думите му я смразиха. *Да, знам, че ще те видя. Не знам само кога и къде.*

Канъди натисна бутона за възпроизвеждане и лентата продължи да се върти. Видяха как Хойт свали ръка и се обърна отново към изхода. Джейн се съсредоточи върху вързопа под мишницата му.

— Спри пак — каза тя.

Канъди натисна „пауза“.

Тя се приведе напред и докосна екрана.

— Какво носи според вас? Прилича на навита хавлия.

— Така е — отвърна Канъди.

— И защо му е?

— Не му трябва хавлията. А онова, което е вътре.

Младата жена се намръщи, сетила се за празната табличка край масата, която бе видяла преди малко в операционната зала.

Погледна към Арлън и каза:

— Инструменти. Взел е хирургически инструменти.

Арлън кимна.

— От залата липсва комплект за лапаротомия.

— Лапаротомия ли? Какво е това?

— Медицинският термин за срязване на корема — отговори Канъди.

На екрана Хойт излезе през изхода и сега виждаха само празен коридор, затворена врата. Канъди изключи телевизора и се обърна към нея.

— Както изглежда, вашият човек няма търпение да се залови отново за работа.

Пропяването на мобилния й телефон я накара да трепне. Усещаше бесните удари на сърцето си, докато вадеше телефона. Двамата мъже я гледаха, затова се изправи и се обърна към прозореца, преди да отговори.

Беше Гейбриъл Дийн.

— Знаеш ли, че имаме среща с криминалния антрополог в три часа? — започна той.

Ризоли погледна часовника си.

— Ще бъда там навреме — отвърна тя.

— Къде си?

— Виж, ще бъда там, разбра ли?

И затвори. Пое дълбоко въздух, загледана през прозореца. „Няма да издържа — помисли си тя. — Чудовищата ми въздействат прекалено силно...“

— Детектив Ризоли? — обади се Канъди.

Обърна се към него.

— Съжалявам. Трябва да се връщам в Бостън. Ще ми се обадите ли веднага, щом научите нещо за Хойт?

Той кимна. Усмихна се.

— Няма да мине много време преди да научим нещо, предполагам.

Последният човек, с когото имаше желание да разговаря, беше Дийн, но щом влезе в паркинга на сградата на съдебните лекари, видя именно него да слиза от автомобила си. Бързо паркира и изключи двигателя, като мислеше, че ако просто изчака няколко минути, той ще влезе пръв в сградата и така ще избегне ненужния разговор с него. За нещастие той вече я беше забелязал и стоеше на паркинга, за да я изчака, като неизбежна пречка. Нямаше друг избор, освен да се примири с компанията му.

Джейн излезе под безмилостните лъчи на слънцето и тръгна към агента на ФБР с походка на човек, който няма време за губене.

— Ти така и не се върна на срещата тази сутрин — отбеляза той.

— Маркет ме извика в офиса си.

— Той ми каза за случилото се.

Младата жена спря и го погледна.

— Какво ти каза?

— Че един от старите ти извършители е навън.

— Точно така.

— И че това те е разтърсило.

— Маркет и това ли ти каза?

— Не. Но тъй като не се върна на срещата, предположих, че си разстроена.

— Други въпроси се нуждаеха от моето внимание.

Тръгна към сградата на съдебните лекари.

— Вие ръководите този случай, детектив Ризоли — извика след нея той.

Джейн спря и се обърна, за да го погледне.

— Защо чувстваш нужда да ми го припомниш?

Той тръгна бавно към нея, докато се приближи толкова, че придоби заплашителен вид. Може би точно това бе и неговото намерение. Сега стояха лице срещу лице и въпреки че никога нямаше да отстъпи, Ризоли не успя да предотврати изчервяването си под втренчения му поглед. Не само физическото му превъзходство я накара да се почувства заплашена; дори по-силен ефект оказа внезапното осъзнаване на факта, че този мъж беше привлекателен, една наистина перверзна реакция в светлината на гнева ѝ. Опита се да потисне привличането, но то вече бе забило ноктите си в нея и тя не успя да се отърси.

— Този случай ще изисква пълното ни внимание — заяви Дийн.

— Виж, разбирам, че си разстроена заради бягството на Уорън Хойт. Това е достатъчно, за да разтърси всяко ченге. Достатъчно, за да го извади от равновесие...

— Почти не ме познаваш. Не се опитвай да ми бъдеш психоаналитик.

— Просто се питам дали се чувстваш достатъчно фокусирана, за да ръководиш това разследване. Или ще се намесят други проблеми.

Ризоли успя да удържи гнева си. И да попита съвсем спокойно:

— Знаеш ли колко души е убил Хойт тази сутрин? Трима, агент Дийн. Един мъж и две жени. Прерязал им е гърлата и си е тръгнал, просто така. По начина, по който винаги успява да го направи. — Вдигна ръце и той се взря в белезите ѝ. — Това е споменът, който ми остави миналата година, току преди да ми пререже гърлото, както

смяташе да направи. — Отпусна длани и се засмя. — Така че, напълно си прав. Действително имам проблеми с него.

— Но също така имаш работа за вършене. Тук и сега.

— И я върша.

— Вниманието ти е отвлечено от Хойт. Позволяваш му да ти застане на пътя.

— Единственият проблем, който продължава да ми се изпречва на пътя, си *ти*. Дори не знам какво правиш тук.

— Сътрудничество между отделните агенции. Не е ли такава линията на партията?

— Само аз съм тази, която сътрудничи. Ти какво ми даваш в замяна?

— А ти какво очакваш?

— Би могъл да започнеш, като обясниш защо се намесва Бюрото. Никога досега не се е появявало в някой от случаите, по които съм работила. Какво прави по-различни семейство Йегър? Какво знаеш за тях, което аз не знам?

— Знам за тях толкова, колкото и ти — отговори той.

Истина ли беше това? Ризоли нямаше представа. Не можеше да разбере този човек. А сега сексуалното привличане бе увеличило още повече объркването й, бе объркало хубавичко цялата разменена помежду им информация.

Дийн погледна часовника си.

— Минава три. Чакат ни.

Тръгна към сградата, но тя не го последва веднага. Остана за миг сама наред паркинга, разтърсена от реакцията си към Дийн. Най-после пое въздух и влезе в моргата, събирайки сили за поредната среща с мъртвите.

Тази среща поне не й преобърна стомаха. Непреодолимата воня на гниене, която я бе накарала да повърне по време на аутопсията на Гейл Йегър, липсваше почти напълно при вторите открити останки. Въпреки това Корсак бе взел обичайните предпазни мерки и тя усети отново миризмата на ментол под носа му. По костите бяха останали само няколко изсушени и приличащи на кожа парчета съединителна тъкан и макар миризмата определено да не беше приятна, поне не я изпрати отново към мивката. Беше твърдо решена да не позволи снощната излагаща я сцена да се повтори, особено сега, когато

Гейбриъл Дийн стоеше точно срещу нея, и можеше да вижда всяко трепване на лицето ѝ. Запази стоическо изражение, докато д-р Айлс и криминалният антрополог, д-р Карлос Пепе, разпечатваха кутията, извадиха внимателно скелета и го разположиха върху застланата с чаршаф маса на моргата.

Приведеният като гном шейсетгодишен д-р Пепе се вълнуваше като дете, докато вадеше съдържанието от кутията и се взираше във всяка кост така, сякаш виждаше чисто злато. Докато Ризоли виждаше само колекция от изцапани с пръст кости, лишени от характерни особености като клонки от дърво, д-р Пепе виждаше лъчеви кости, лакътни кости и ключици. Той ги разпозна експедитивно и ги подреди в анатомична позиция. Разделените ребра и гръдна кост издрънчаха върху покритата с чаршаф маса от неръждаема стомана. Прешлените, два от които бяха съединени по хирургически път, образуваха нещо като верига, спускаща се надолу в средната част на масата до кухия пръстен на малкия таз, оформен като мъртвешка царска корона. Костите на ръцете образуваха копиевидни крайници, завършващи със струпване на нещо като кални камъчета; това всъщност бяха костиците, придаващи невероятната сръчност на човешките длани. Веднага се забелязваше доказателството за някаква стара травма: стоманени хирургически игли в лявата бедрена кост. Най-горе на масата д-р Пепе постави черепа и отделената долна челюст. Златни зъби блестяха през засъхналата пръст. Сега вече всички кости бяха по местата си.

Но кутията все още не беше празна.

Той я преобърна, за да изсипе върху застланата с кърпа табличка онова, което бе останало вътре. Посипаха се пръст, листа и кичури сплъстена кафява коса. Антропологът насочи осветлението към подноса и започна да рови из пръстта с пинцета. След секунди намери това, което търсеше: малко черно топче, с формата на голямо зърно ориз.

— Какавиди — обяви той. — Често ги бъркат с изпражнения на плъхове.

— Точно това щях да си помисля и аз — каза Корсак. — Ако от плъхове.

— Тук има доста такива. Просто трябва да знаеш какво търсиш. — Д-р Пепе извади още няколко такива черни зрънца и ги струпа

отстрани. — Bug Calliphoridae.

— Какво? — попита Корсак.

— Муха-месарка — обади се Гейбриъл Дийн.

Д-р Пепе кимна.

— Това са обвивките, в които се развиват ларвите на месарката. Те са като пашкули. Нещо като външен скелет за ларвите в третия стадий на развитие. Излизат от тях като зрели мухи. — Насочи лупата към топчиците. — Всички са се излюпили.

— Как така са се излюпили? — попита Ризоли.

— Празни са, което означава, че мухите са се излюпили.

— Колко продължава времето за развитие на Calliphoridae в този регион? — поинтересува се Дийн.

— По това време на годината е около трийсет и пет дни. Но виждаш ли, че тези две какавиди са с различен цвят и степен на износване? Всичките са от един и същ вид, но тази обвивка е била изложена по-дълго на влиянието на стихииите.

— Две различни поколения — обади се Айлс.

— Така предполагам. Ще ми бъде интересно да чуя какво може да каже по въпроса ентомологът^[1].

— Ако за съзряването на всяко поколение са нужни трийсет и пет дни — произнесе Джейн, — това означава ли, че става дума за седемдесет дни? Толкова време ли е лежала там тази жертва?

Д-р Пепе погледна към костите на масата.

— Онова, което виждам тук, не противоречи на вероятността от смъртта да са изминали два летни месеца.

— Не можете ли да бъдете по-конкретен по този въпрос?

— Не и със скелетни останки. Този индивид може да е лежал в гората два месеца. Или шест месеца.

Ризоли видя как Корсак завъртя очи към тавана, тъй като не беше особено впечатлен от техния специалист по костите.

Но д-р Пепе тепърва започваше. Сега премести фокуса си към останките върху масата.

— Един индивид, от женски пол — заяви той, оглеждайки костите. — По-скоро дребна — не много по-висока от метър петдесет и три сантиметра. Заздравелите фрактури са очевидни. Имаме стара феморална фрактура, третирана с хирургически винт.

— Прилича на Щайнманова игла — обади се Айлс. После посочи лумбалната част на гръбнака. — И ѝ е направено свързване по оперативен път на прешлени L-2 и L-3.

— Множество травми? — осведоми се Ризоли.

— Тази жертва е преживяла голямо травматично събитие.

Д-р Пепе продължи инвентаризацията си.

— Две леви ребра липсват, както и... — Зарови се в колекцията от дребни костици на дланта. — ... три карпални кости и повечето фаланги от лявата длан. Някой хищник си е направил закуска, бих казал.

— Сандвич с длан — обади се Корсак.

Никой не се засмя.

— Всички дълги кости са налице. Както и прешлените... — Направи пауза и се намръщи, вперил поглед в костите на врата. — Липсва хиоидната.

— Не можахме да я намерим — обясни Айлс.

— Пресяхте ли пръстта?

— Да. Лично се върнах на мястото, за да я потърся.

— Може да е откъсната от хищник — заключи д-р Пепе. Взе скапула — една от подобните на лопатки кости зад рамото. — Виждате ли тези дупчици с формата на V? Това е дело на кучешки зъби на хищник? — Вдигна поглед. — Главата отделена от тялото ли беше открита?

— Лежеше на един-два метра от торса — отвърна Ризоли.

Пепе кимна.

— Типично за кучетата. За тях главата е като голяма топка. Играчка. Те я търкалят насам-натам, но не могат да забият зъбите си в нея така, както в крайник или в гърло.

— Чакай — прекъсна го Корсак. — За домашни или диви говорим?

— Всички кучета, и диви, и домашни, се държат по подобен начин. Дори койотите и вълците обичат да играят с топка, също като кучетата. Тъй като тези останки са открити в парк в предградията, заобиколен от жилищни сгради, домашни кучета със сигурност са посещавали въпросната гора. И като представители на кучетата, техният инстинкт също ще ги кара да проявяват интерес към всякакви останки. И захвапват всяко нещо от този род, до което успеят да се

доберат. Краищата на сакралната кост. Ребрата и върховете на илиачните кости. И, разбира се, ще откъснат всяка все още останала мека тъкан.

Корсак погледна ужасен.

— Съпругата ми има малък шотландски териер. Никога повече няма да му позволя да ме ближе по лицето.

Пепе посегна към черепа и погледна шеговито към д-р Айлс.

— Е, хайде да поиграем на въпроси и отговори, д-р Айлс. Какво ще кажете за това?

— *Въпроси и отговори ли?* — учуди се Корсак.

— Много популярно е в медицинските училища — обясни Айлс.
— За да му провериш знанията. На място.

— Нещо, което съм убеден, че сте използвали много спрямо студентите си по патология — каза Пепе.

— И то най-безмилостно — потвърди лекарката. — Те се свиваха всеки път, когато погледнех към тях. Знаеха, че се задава тежък въпрос.

— А сега ще те изпитам аз — заяви антропологът, с развеселена нотка в гласа. — Кажи ни нещо за този индивид.

Тя се концентрира върху останките.

— Резците, формата на небцето и дължината на черепа съответстват на бялата раса. Черепът е по-скоро дребен, с минимални супраорбитални ръбове. После идва ред на малкия таз. Формата на вътрешните извивки, надпубисния ъгъл. Това е жена от бялата раса.

— А възрастта?

— Вижда се непълно епифизеално срастване на илиачните върхове. Няма артритни промени по гръбнака. Млада жена.

— Подкрепям. — Д-р Пепе взе мандибулата. — Три златни коронки — отбеляза той. — И много амалгамени пломби. Направихте ли рентгенови снимки?

— Йошима ги направи тази сутрин. Поставени са на осветения екран — отвърна Айлс.

Пепе се приближи към тях.

— Имала е два умъртвени зъба. — Посочи филма на долната челюст. — Каналите са запълнени като че ли с гутаперча. И вижте това. Виждате ли как корените на номер седем до десет и двайсет и две до двайсет и седем са къси и тъпи? Имало е ортодонтска намеса.

— Не го бях забелязала — каза Айлс.

Пепе се усмихна.

— Радвам се, че е останало нещо, на което мога да те науча, д-р Айлс. Започваш да ме караш да се чувствам излишен.

— Значи говорим за човек с достатъчно средства, за да си плаща цялата тази работа по зъбите — намеси се агент Дийн.

— При това доста скъпа работа — доуточни Пепе.

Ризоли се сети за Гейл Йегър и абсолютно правите ѝ зъби. Дълго след като сърцето бе престанало да бие, дълго след като плътта се бе разложила, състоянието на зъбите продължаваше да отличава богатите от бедните. Тези, които едвам успяваха да си платят наема, щяха да пренебрегнат болката в кътника, непривлекателната ухапка. Характеристиките на тази жертва започваха да звучат плашещо познато.

Млада жена. Бяла. Заможна.

Пепе остави мандибулата и насочи вниманието си към торса. Известно време изучава сплескания гръден кош и гръдна кост. Взе едно ребро, изви го към гръдната кост и се взря в ъгъла, образуван от двете кости.

— *Pectus excavatum* — обяви той.

За първи път Айлс изглеждаше поразена.

— Не го бях забелязала.

— А как са тибиите?

Тя се премести веднага към другия край на масата и взе една от дългите кости. Вгледа се в нея, смръщвайки все повече чело. После взе съответстващата ѝ кост от другия крайник и я постави до първата.

— Двустранно *genu varum*^[2] — каза тя, звучейки доста смутено. — Може би от петнайсет градуса. Не знам как съм го пропуснала.

— Фокусирали си се върху фрактурата. Тази хирургическа игла направо се набива в очите. А и това състояние вече не се среща често. Нужен е някой по-стар като мен, за да го разпознае.

— Това не е извинение. — Айлс помълча, местейки сърдития си поглед от костите на крака към костите на гръдния кош. — Няма логика. Не съответства на работата по зъбите. Сякаш става дума за два различни индивида.

— Имате ли нещо против да обясните за какво си говорите — прекъсна я Корсак. — Какво няма логика?

— Този индивид страда от състояние, известно като *genu varum* — отговори д-р Айлс. — Криви крака. Пиццалите са извити на около петнайсет градуса спрямо правата линия. Това е около два пъти повече от нормалното изкривяване на тибията.

— Защо тогава е цялото това вълнение? Много хора имат криви крака.

— Работата е там, че не са само кривите крака — отвърна Айлс. — Проблем има и в гръдния кош. Вижте ъгъла, който образуват ребрата с гръдната кост. Тя има *pectus excavatum* или фуниевиден гръден кош. Анормалното формиране на кости и хрущяли става причина за хлътването на стернума — гръдната кост. Ако е сериозно, хлътването може да причини задъхване, сърдечни проблеми. В този случай не е било голямо и вероятно не е предизвиквало появата на симптоми. Състоянието е било предимно козметично.

— И това се дължи на аномалното костно формиране? — уточни Ризоли.

— Да. Дефект в костния метаболизъм.

— За какъв тип болест говорим?

Айлс се поколеба и погледна към д-р Пепе.

— Ръстът ѝ е нисък.

— Какво ще покаже таблицата на Trotter-Gleiser?

Айлс извади шивашки сантиметър, наложи го върху бедрената кост и тибията.

— Предполагам около метър и петдесет и пет. Плюс-минус пет сантиметра.

— Значи имаме *pectus excavatum*. Двустранно *genu varum*. Нисък ръст. — Той кимна. — Всичко това силно навежда към един извод.

Айлс погледна към Ризоли.

— Имала е рахит като дете.

Тази дума, *рахит*, звучеше почти старомодно. Джейн я свързваше с босоноги деца в порутени коптори, плачещи бебета и мръсотията на бедността. Друга ера, оцветена в тъмнокафяво. Рахит не беше подходяща дума за жена с три златни коронки и разкрасявани от ортодонт зъби.

Това противоречие направи впечатление и на Гейбриъл Дийн.

— Мислех, че рахитът се причинява от недохранване — обади се той.

— Да — съгласи се Айлс. — Липса на витамин D. Повечето деца получават достатъчно витамин D от млякото или слънчевата светлина. Но ако е недохранено и го държат на затворено, детето ще получи дефицит от този витамин. А това се отразява върху метаболизма на калция и развитието на костите. — Лекарката направи пауза. — Всъщност никога досега не съм виждала случай на рахит.

— Ела някой ден на разкопки с мен — предложи д-р Пепе. — Ще ти покажа колкото искаш случаи от миналия век. Скандинавия, Северна Русия...

— Но днес? В САЩ? — попита Дийн.

Пепе поклати глава.

— Доста необичайно. Съдейки по костните деформации и дребния ръст бих предположил, че този индивид е живял в бедност. Поне в юношеските години.

— Това не съответства на работата по зъбите.

— Така е. Затова д-р Айлс каза, че сякаш имаме работа с два отделни индивида.

„Детето и възрастният“ — помисли си Ризоли. Спомни си своето детство в Ревийър, семейството си, натъпкано в задушната къщичка, която бе взело под наем, толкова малка, че бе невъзможно да има някакво уединение, поради което се бе налагало да пропълзва в тайното си местенце под стъпалата пред главния вход. Спомни си краткия период, когато баща ѝ бе останал без работа, уплашения шепот в спалнята на родителите ѝ, вечерята от консервирана царевица и картофи. Лошият период не бе продължил дълго; преди да бе минала година баща ѝ се бе върнал на работа и на масата отново се бе появило месо. Но допирът с бедността оставя своите следи, ако не по тялото, определено в съзнанието; и трите деца на семейство Ризоли бяха избрали кариера, носеща ако не впечатляващи, то поне стабилни доходи — Джейн в полицията, Франки във военноморските сили, а Майки — в Американските пощенски служби. Стремещът и на тримата беше да избягат от несигурността на своето детство. Погледна към скелета на масата и каза:

— От мизерията до богатството. Става и така.

— Като в роман от Дикенс — обади се Дийн.

— О, да — съгласи се Корсак. — Хлапето, което наричаха Малкия Тим.

Д-р Айлс кимна.

— Малкият Тим страдаше от рахит.

— Но после живя щастливо сто години, защото старият Скрудж вероятно му остави маса пари — допълни Корсак.

„Ти обаче не живя щастливо сто години след това“ — помисли си Ризоли, загледана в останките. Това не беше вече просто навяващ тъга набор от кости, а жена, чийто живот започваше да приема някаква форма в ума на Джейн. Виждаше детето с криви крачета и хлътнали гърди, което расте като закърняло цвете в неблагоприятната почва на бедността. Видя как това дете преминава в юношеството, носейки блузи с различни копчета, с изтърган до прозрачно плат. Имало ли е дори тогава нещо различно, нещо специално в това момиче? Решителност в очите, вдигната брадичка, говореща, че е предназначено да води по-хубав живот от този, сред който се е родило?

Защото жената, в която се превръща, живее в друг свят, където парите купуват прави зъби и златни коронки. Късметът, упоритият труд или може би вниманието на подходящия мъж я бе издигнало до нивото на по-комфортни обстоятелства. Но бедността от детството бе запечатана и досега в костите ѝ, в изкривените крака и хлътналия гръден кош.

Виждаха се доказателства и за болка, за катастрофално събитие, строшило левия крак и гръбнака, в резултат на което два от прешлените ѝ бяха съединени по хирургичен път, а едно стоманено острие бе забито завинаги в бедрената ѝ кост.

— Ако се съди по обемната работа по зъбите и предполагаемия ѝ социално-икономически статус, липсата на тази жена не може да е останала незабелязана — каза д-р Айлс. — Тя е мъртва поне от два месеца. Много е вероятно да фигурира в НКИЦ.

— Да, заедно с още сто хиляди човека — отсъди Корсак.

Националният криминално-информационен център на ФБР поддържаше файл за всеки липсващ човек и данните от него можеха да бъдат сверени с неидентифицираните останки, за да се направи списък за възможните съответствия.

— Няма ли нещо местно? — попита Пепе. — Няма ли отворени случаи на липсващи хора, които биха могли да съответстват?

Ризоли поклати глава.

— Не и в щата Масачузетс.

Колкото и да беше изтощена, тази нощ не можа да заспи. Стана веднъж, за да провери ключалките на вратата и на прозореца, водещ към пожарната стълба. Един час по-късно чу някакъв шум и ѝ се стори, че Уорън Хойт върви по коридора към спалнята ѝ, със скалпел в ръка. Грабна оръжието си от нощното шкафче и клекна в мрака, готова за стрелба. Мокра от пот, с насочен към вратата на стаята пистолет, тя зачака появата на сянката на прага.

Не видя нищо, не чу нищо, освен барабаненето на своето сърце и пулсациите на музиката от една минаваща по улицата кола.

Най-накрая се промъкна в коридора и включи осветлението.

Нямаше никой.

Влезе в дневната, включи още една лампа. С един бърз поглед се увери, че веригата на вратата си е на мястото, че прозорецът към пожарната стълба е здраво заключен. Стоя дълго така, взирайки се в стаята, която изглеждаше по същия начин, по който я беше оставила, и си мислеше: „Побърквам се“.

Отпусна се тежко на дивана, остави пистолета и обхвана глава в дланите си; искаше ѝ се да може да изстиска всички мисли за Уорън Хойт от ума си. Но той си оставаше все така там, като тумор, който не може да бъде изрязан, разпространяващ метастазите си във всеки буден миг от живота ѝ. В леглото не беше мислила за Гейл Йегър или за безименната жена, чиито кости бяха изследвали днес. Не беше мислила и за Човека от самолета, чиято папка стоеше върху бюрото ѝ в службата и я гледаше с безмълвен упрек, задето го пренебрегваше. Толкова имена и доклади изискваха вниманието ѝ, но докато бе лежала и се бе взирала в мрака, бе виждала единствено лицето на Уорън Хойт.

Телефонът звънна. Джейн се изправи рязко, сърцето заблъска в гърдите ѝ. Наложи се да поеме няколко пъти въздух, за да се успокои достатъчно, че да вдигне слушалката.

— Ризоли? — прозвуча гласът на Томас Мур.

Определено не беше очаквала да чуе него и, заварена така неподготвена, изведнъж я обзе непреодолим копнеж. Само преди една година двамата с Мур бяха работили заедно като партньори при разследването на Хирургът. Макар взаимоотношенията им никога да не бяха прехвърляли рамките на колегиалните отношения, двамата си

вярваха достатъчно, за да поверят живота си в ръцете на другия и в известен смисъл тази близост бе също толкова дълбока, колкото и интимността, създавана в брака. Сега, като чу гласа му, тя усети с особена острота колко ѝ липсваше този човек. И доколко женитбата му с Катрин продължаваше да ѝ причинява болка.

— Хей, Мур — отговори неспринудено тя, без да разкрива нито една от тези емоции. — Колко е часът там?

— Почти пет. Съжалявам, че ти се обаждам в този час. Не искам Катрин да чуе.

— Няма нищо. Все още съм будна.

Настъпи пауза.

— И на теб ти е трудно да спиш.

Това не беше въпрос, а твърдение. Той знаеше, че един и същ призрак преследва и двамата.

— Маркет ти се е обадил? — попита Джейн.

— Да. Надявах се, че вече...

— Няма нищо. Минаха почти двайсет и четири часа, но досега никой нищо не е виждал.

— Значи следата изстина.

— Първо на първо следа изобщо не е имало. Той убива трима души в операционната зала, превръща се в невидим човек и излиза от болницата. Фичбъргската и щатската полиция пресяха целия квартал, поставиха барикади по пътищата. Снимката му се излъчва по всички вечерни новини. Нищо.

— Има едно място, което ще го привлече. Един човек...

— Твоята сграда вече е под наблюдение. Достатъчно е Хойт да се приближи и ще го хванем.

Последва дълго мълчание. Най-накрая Мур промълви:

— Не мога да я върна вкъщи. Ще я задържа тук, където знам, че е в безопасност.

Ризоли чу страх в гласа му, не за него самия, а за съпругата му, и се запита, клъвната от завистта, какво ли е да те обичат толкова дълбоко.

— Катрин знае ли, че той е навън? — попита тя.

— Да. Трябваше да ѝ кажа.

— Как го прие?

— По-добре от мен. Най-малкото опитва се да ме успокои.

— Тя вече се е изправяла пред най-лошото, Мур. На два пъти го е побеждавала. Доказала е, че е по-силна от него.

— *Мисли*, че е по-силна от него. Така става, когато положението стане опасно.

— Е, сега има теб.

А аз имам само себе си. Както е било винаги и вероятно както ще бъде винаги.

Той явно бе дочул умората в гласа ѝ, защото добави:

— Случилото се трябва да е истински ад и за теб.

— Аз съм добре.

— В такъв случай се справяш по-добре от мен.

Джейн се засмя, остър и рязък звук, в който нямаше нищо друго, освен външна показност.

— Като че ли имам време да се притеснявам заради Хойт. Затънала съм до шия в работа. Открихме бунище за трупове в резервата „Стоуни брук“.

— Колко са жертвите?

— Две жени, плюс един мъж, когото убил при отвлечането. И този също е ужасен, Мур. Разбираш колко е ужасен, когато Цукер му даде прякор. Този е „Властващия“.

— Защо Властващия?

— Защото явно това търси. Власт. Доминиране. Абсолютен контрол над съпруга. Чудовищата и техните болни ритуали.

— Това прилича на повторение на миналото лято.

Само дете този път те няма, за да ми пазиш гърба. Сега имаш други приоритети.

— Някакъв напредък? — попита Томас.

— Бавен. Намесени са много инстанции, много играчи. Участва нютънската полиция и, чуй добре това — шибаното Бюро.

— Какво?

— Да. Някакъв техен агент на име Гейбриъл Дийн. Казва, че е *съветник*, но се е набъркал до лактите в случая. Това случвало ли ти се е някога досега?

— Никога. — Той замълча. — Нещо не е наред, Ризоли.

— Знам.

— Какво казва Маркет?

— Проснал се е по гръб и се прави на умрял, защото от ВПК наредили да си сътрудничим.

— Каква е историята на Дийн?

— Не си отваря устата. Нали разбираш, от хората „ако ти кажа, ще трябва да те убия“. — Замълча, припомняйки си погледа на Дийн, пронизителните му като парчета синьо стъкло очи. Да, можеше да си го представи как натиска спусъка, без да трепне. — Във всеки случай — додаде тя, — точно в момента Уорън Хойт не е главната ми грижа.

— Но за мен е — заяви Мур.

— Ако има нещо ново, ще го научиш първо от мен.

Затвори телефона и в настъпилата тишина напереността, която я бе обзела, докато разговаряше с Мур, мигновено се стопи. Беше останала отново насаме със страховете си, в апартамент със здраво залостена врата и прозорци и в компанията само на един пистолет.

„Може би ти си най-добрият ми приятел“ — рече си Джейн. Взе оръжието и се върна с него в спалнята.

[1] Ентомология — дял от науката, който изучава насекомите. — Бел.ред. ↑

[2] О-образно изкривяване на краката в коленете. — Бел.прев. ↑

9

— Агент Дийн дойде да ме види тази сутрин — започна лейтенант Маркет. — Има някои опасения за теб.

— Чувствата ни са взаимни — увери го Ризоли.

— Не поставя под въпрос твоите умения. Мисли, че си чудесно ченге.

— Но?

— Пита се дали си подходящият детектив за ръководител на този случай.

Без да каже нищо, тя стоеше, гледайки спокойно към бюрото на своя събеседник; вече се беше досетила за какво ще бъде тази среща. Беше влязла с твърдото намерение да държи в стоманени клещи емоциите си, да не му даде възможност да види това, което очакваше: знак, че вече бе потънала до шията, че наистина имаше нужда да бъде сменена с друг.

Когато заговори, гласът ѝ прозвуча спокойно и разумно:

— Какво го тревожи?

— Че си разсеяна. Че имаш нерешени проблеми, свързани с Уорън Хойт. Че не си се възстановила напълно от разследването на Хирургът.

— Какво има предвид под *не съм се възстановила*? — попита младата жена.

Макар вече да знаеше какво бе имал предвид.

Маркет се поколеба.

— Боже, Ризоли. Не е лесно да се изрече. Знаеш, че не е.

— Просто бих искала да го кажеш.

— Мисли, че си нестабилна, разбра ли?

— А вие какво мислите, господин лейтенант?

— Мисля, че ти се събра доста. Мисля, че бягството на Хойт те срази.

— Мислите ли, че съм нестабилна?

— Д-р Цукер също изрази известни притеснения. Миналата есен ти така и не отиде на консултация.

— Не ми беше наредено.

— Това ли е единственият начин да направиш нещо? Трябва да ти бъде наредено?

— Не чувствах, че имам нужда от подобна консултация.

— Цукер смята, че все още не си се освободила от Хирургът. Че виждаш Уорън Хойт под всяко камъче. Как можеш да ръководиш това разследване, ако все още преживяваш предишното?

— Искане ми се да го чуя от вас, лейтенант. Вие мислите ли, че съм нестабилна?

Маркет въздъхна.

— Не знам. Но щом агент Дийн идва тук и излага своите притеснения, не трябва да ги оставям без внимание.

— Не смятам, че агент Дийн е напълно надежден източник.

Маркет направи пауза. Приведе се напред, смръщил чело.

— Това е сериозно обвинение.

— Не по-сериозно от обвинението, което той отправя към мен.

— Имаш ли нещо, с което да го подкрепиш?

— Тази сутрин се обадох в бостънския офис на ФБР.

— И?

— Те не знаят нищо за агент Гейбриъл Дийн.

Маркет се облегна на стола си и известно време я гледа, без да каже нищо.

— Дошъл е тук право от Вашингтон — продължи Джейн. — Бостънският офис няма нищо общо с това. Не би трябвало да става така. Ако ги помолим за криминален профил, молбата винаги минава през техния координатор на съответната област. Този път обаче не се минава през координатора на нашата област. Изпращат го директно от Вашингтон. Искане да знам първо защо ФБР се бърка в мое разследване? И какво общо има Вашингтон?

Маркет все още мълчеше.

Ризоли продължаваше да настоява, чувството ѝ на безсилие нарастваше, самоконтролът ѝ започваше да се пропуква.

— Каза ми, че заповедта за сътрудничество дошла чрез полицейския комисар.

— Да, от него дойде.

— Кой от ФБР се е обърнал към ВПК? С коя част от Бюрото имаме вземане-даване?

Маркет поклати глава.

— Не беше Бюрото.

— Какво?

— Молбата не дойде от ФБР. Разговарях с ВПК миналата седмица, в деня, преди да се появи Дийн. Зададох им същия въпрос.

— И?

— Обещах да пазя тази информация като конфиденциална. Очаквам същото от теб. — И едва след като тя кимна в знак на съгласие, лейтенантът продължи: — Молбата дойде от канцеларията на сенатор Конуей.

Джейн го изгледа объркана.

— Какво общо има с това пък нашият сенатор?

— Не знам.

— ВПК не ти ли каза?

— Нищо чудно и те да не знаят. Но това не е молба, на която биха отказали, не и щом идва от Конуей. А той пък не иска да му сваляме звезди. Просто сътрудничество между институциите. Така или иначе го правим постоянно.

Младата жена се приведе напред и изрече тихо:

— Нещо не е наред, лейтенант. И ти го знаеш. Дийн не е откровен с нас.

— Не съм те повикал, за да говорим за Дийн. Говорим за теб.

— Но се опираш върху неговите думи. Нима сега ФБР дава заповеди на бостънската полиция?

Това изглежда го изненада. Изправи рязко гръб и я изгледа. Беше улучила най-чувствителния нерв. *Бюрото срещу Нас. Наистина ли ти ръководиш?*

— Добре — каза той. — Разговаряхме. Ти чу каквото имах да кажа. Това е достатъчно за мен.

— И за мен.

Джейн се изправи.

— Но ще те наблюдавам, Ризоли.

Тя кимна.

— Все едно не си го правил винаги?

— Открих няколко интересни влакна — каза Ерин Волчко. — Вzeti са от кожата на Гейл Йегър с помощта на скор лeнтa.

— Още морскосин килим? — попита Ризоли.

— Не. Честно казано, не съм сигурна от какво са.

Ерин не признаваше често, че е объркана. Само това бе достатъчно да събуди интереса на Джейн към стъклото под микроскопа. През лещата видя самотна тъмна нишка.

— Гледаме синтетична нишка, чийто цвят бих определила като мръснозелен. Базирайки се на отразяващите му индекси, това е старият ни познайник, найлонът на „Дюпон“, тип шест, шест.

— Също като морскосините влакна за килим.

— Да. Найлон шест, шест е много популярен заради здравината и еластичността си. Може да бъде открит в най-различни материи.

— Каза, че това влакно било взето от кожата на Гейл Йегър?

— Тези влакна бяха открити по ханша, гърдите и едното й рамо.

Джейн се намръщи.

— Чаршаф? Нещо, с което е увил тялото й?

— Да, но не е чаршаф. Найлонът не е подходящ за подобна употреба поради ниската степен на поглъщане на влагата. А тези нишки специално се произвеждат от изключително тънки влакна, 30 дение, десет влакънца за едно влакно. А така полученото влакно е по-тънко от човешки косъм. Крайният продукт от този тип влакна е стегнат. Може би дори защитаващ от природните стихии.

— Палатка? Мушама?

— Възможно е. Точно такава материя би използвал някой за увиване на тяло.

В съзнанието си Ризоли видя странна картина. На нея различни видове мушами висяха в „Уол Март“, придружени от етикет с препоръчаната от производителя употреба: „Превъзходно за лагериране сред природата, защита от лошо време и увиване на мъртви тела“.

— Ако се разбира само, че е мушама, добиваме съвсем обща представа за една доста разпространена материя — рече тя.

— Хайде, детектив Ризоли. Щях ли да те влача дотук, за да хвърлиш поглед на едно влакно от доста разпространена материя?

— А не е ли?

— Всъщност е много интересно.

— Какво ѝ е интересното на найлоновата мушама?

Ерин взе някаква папка от лабораторния плот и извади оттам компютърна графика, на която линия очертаваше силует с назъбени върхове.

— Направих ДОИС анализ на тези влакна. Ето какво се получи.

— ДОИС?

— Дифузно-отражателна инфрачервена спектроскопия. Използва инфрачервена микроспектроскопия за изследване на отделни влакна. Влакното се облъчва с инфрачервени лъчи и ние разчитаме отразения от него светлинен спектър. Тази графика показва инфрачервените характеристики на самото влакно. Тя просто потвърждава, че е найлон шест, шест, както вече ти казах.

— Нищо изненадващо.

— Засега — отвърна Ерин с потайна усмивчица на устните. Извади втора графика от папката и я постави до първата. — Тук виждаме резултатите от инфрачервената микроспектроскопия на съвсем същото влакно. Забелязваш ли нещо?

Джейн започна да мести поглед от едната към другата графика.

— Различни са.

— Да, точно така.

— Но ако са на едно и също влакно, графиките би трябвало да бъдат еднакви.

— За втората графика промених плоскостта на картината. Тази ДОИС е от *повърхността*, а не от сърцевината на влакното.

— Значи сърцевината и повърхността са различни.

— Точно така.

— Две различни влакна, сплетени заедно?

— Не. Влакното е едно. Но повърхността на материята е била обработена. Точно това улови втората ДОИС — химикалите по повърхността. Прекарах го през хроматографа и излезе, че обработката е на базата на силикона. След като влакната са били изтъкани и боядисани, готовата материя е била натъркана със силикон.

— Защо?

— Не съм сигурна. За да стане водонепроницаема? Да не се къса лесно? Процесът трябва да е скъп. Мисля, че тази материя е имала специално предназначение. Просто не знам какво е то.

Ризоли се облегна назад на стола си.

— Намери тази материя — обяви тя, — и ние ще намерим нашия извършител.

— Да. За разлика от разпространения син килим, тази материя е уникална.

Хавлиите с монограмите бяха поставени върху масичката за кафе, така че всички гости на партито да видят буквите АР, инициалите на името Анджела Ризоли, избродирани с богати завъртулки. Джейн беше избрала да бъдат в любимия цвят на майка ѝ, прасковения, и беше платила допълнително за луксозното опаковане с панделки в кайсиев цвят и букетче копринени цветя. Бяха доставени специално от „Федерал експрес“, защото майка ѝ асоциираше камионите им в червено, бяло и синьо с щастливите събития и приятните изненади във вид на пакети.

А празненството по случай петдесет и деветия рожден ден на Анджела Ризоли трябваше да бъде квалифицирано като щастливо събитие. Рождения дни бяха съпроводени с голямо вълнение за семейство Ризоли. Всеки декември, когато купеше календар за новата година, първото, което правеше Анджела, беше да прелисти календара и да отбележи рождения дни на членовете на семейството. Да забравиш специалния ден на любим човек беше сериозно нарушение. Да забравиш рождения ден на майка си беше непростим грях и Джейн правеше всичко възможно, за да не позволи този ден да се изплъзне незабелязано измежду останалите дни. Тя бе купила сладоледа и окачила украсата, тя бе изплатила поканите на десетината съседи, които се бяха събрали в дневната на семейство Ризоли. Сега тя разрязваше тортата и подаваше хартиените чинийки на гостите. Беше изпълнила дълга си както винаги, но тази година партито се бе провалило. Заради Франки.

— Нещо не е наред — заяви Анджела. Седеше на дивана, заобиколена от съпруга си и по-малкия си син, Майкъл, и гледаше безрадостно към подаръците, подредени върху масичката ѝ за кафе — достатъчно масло за вана и пудра да я поддържат приятно ухаеща поне още едно десетилетие. — Може би е болен. Може да е станала някаква злополука и още никой да не ми се е обадил.

— Мамо, Франки е добре — обади се Джейн.

— Да — подкрепи я Майкъл. — Може да са го изпратили на... как го наричахте? Когато играят военни игри?

— На маневри — отвърна Джейн.

— Да, на някакви маневри. Или дори извън страната. На място, за което не трябва да казва на никого, където не може да използва телефон.

— Той е сержант, който работи с новобранци, Майк. Не е Рамбо.

— Дори Рамбо изпраща картичка за рождения ден на майка си — сопна се Франк старши.

Във внезапно настъпилата тишина всички поканени побързаха да се направят на разсеяни и да отхапят от тортата си. И през следващите няколко секунди всички дъвчеха с яростна концентрация.

Тишината наруши смело Грейси Кармински, която живееше в съседния апартамент.

— Тази торта е *толкова* хубава, Анджела! Кой я изпече?

— Аз самата — отвърна Анджела. — Представяш ли си само, да трябва да си правя сама тортата за рождения ден. Но такива са нещата в това семейство.

Джейн се изчерви, сякаш ѝ бяха ударили плесница. За всичко това бе виновен Франки. Анджела беше ядосана на него, но, както винаги, си го изкарваше на Джейн.

— Предложих да донеса тортата, мамо — каза спокойно тя.

Майка ѝ сви рамене.

— От сладкарницата.

— Нямам време да правя торта.

Това бе истината, но не трябваше да я изрича. Разбра го в мига, в който думите излязоха от устата ѝ. Видя как брат ѝ Майк се сви на дивана. Видя как баща ѝ почервения и се подготви за предстоящото.

— Нямаше време — каза Анджела.

Джейн се засмя отчаяно.

— И без това тортите ми никога не се получават.

— Нямаше време — повтори Анджела.

— Мамо, искаш ли сладолед? Какво ще кажеш за...

— Тъй като си *толкова заета*, мисля, че би трябвало да падна на колене и да ти *благодаря*, че все пак успя да дойдеш на *рождения ден* на единствената си майка.

Джейн не отговори, просто стоеше почервеняла като рак, опитвайки се да не се разплаче. Гостите се отдадоха отново на яростно ядене на торта; никой не смееше да погледне към някой друг.

Телефонът иззвъня. Всички замръзнаха. Най-сетне Франк старши отговори. И каза:

— Майка ти е тук, до мен.

И подаде портативния телефон на съпругата си.

Божичко, Франки, защо се забави толкова? С въздишка на облекчение младата жена започна да събира използваните хартиени чинийки и пластмасови вилници.

— Какъв подарък? — попита майка ѝ. — Не съм го получила.

Джейн трепна. О, не, Франки. Не се опитвай да стоварваш вината върху мен.

Но още докато си поемаше дъх, гневът се изпари като по магия от гласа на Анджеела.

— О, Франки, разбирам, скъпи. Да, разбирам. Военноморските сили, карат те да работиш толкова много, нали?

Джейн тръгна към кухнята, клатейки глава, когато майка ѝ извика:

— Той иска да говори с теб.

— Кой, с мен?

— Така казва.

Джейн взе телефона.

— Здравей, Франки.

— Какво, по дяволите, Джейни? — приветства я в отговор брат ѝ.

— Моля?

— Знаеш за какво говоря.

Тя излезе от стаята веднага и отнесе телефона в кухнята, като побърза да затвори вратата след себе си.

— Помолих те за една шибана услуга — продължи той.

— За подаръка ли говориш?

— Обаждам се да я поздравя за рождения ден и тя ми се святка.

— Можеше да се очаква.

— Обзалагам се, че това ти се струва *толкова* готино, а? Да ме изложиш пред нея.

— Ти сам се изложи. Но и, както изглежда, пак успя да се измъкнеш като невестулка.

— А точно това хич не ти харесва, нали?

— Честно казано, не ми пука изобщо, Франки. Това е между теб и мама.

— Да, но ти си винаги там, промъкваш се зад гърба ми. Правиш всичко, само и само да ме представиш в лоша светлина. Не можа дори да добавиш шибаното ми име към шибания си подарък.

— *Моят* подарък вече беше изпратен.

— И предполагам щеше да ти струва *много усилия* да вземеш нещо дребно и от мое име?

— Да, точно така. Не съм тук, за да ти бърша задника. Работя по осемнайсет часа на ден.

— О, да бе, не чувам друго от теб. „Бедничката аз, работя толкова много, че ми остава време да спя само по петнайсет минути нощем.“

— Освен това не ми плати за последния подарък.

— Разбира се, че ти платих.

— Не, не ми плати.

И досега ми е неприятно, че мама продължава да говори за „хубавата лампа, която ми подари Франки“.

— Значи всичко е заради парите, така ли? — попита той.

Пейджърът ѝ изписка, коланът ѝ завибрира. Погледна номера.

— Не ми пука за парите. Не ми харесва как продължаваш да се измъкваш. Дори не се опитваш, но, кой знае как, заслугата винаги се отдава на теб.

— Пак ли влизаме в ролята на „бедничката аз“?

— Затварям, Франки.

— Дай ми пак мама.

— Първо трябва да отговоря на съобщението по пейджъра си. Обади се пак след минута.

— Какво, по дяволите? Няма да въртя отново междуградски...

Джейн затвори. Постоя няколко секунди, за да поохлади малко гнева си, после набра изписания върху екранчето на пейджъра номер.

Отговори Дарън Кроу.

Нямаше настроение да говори с още един неприятен мъж, затова заяви рязко:

— Ризоли. Номерът ти се появи на пейджъра ми.

— Божичко, защо не опиташ малко Midol?

— Искаше да ми кажеш какво става ли?

— Да, имаме код десет петдесет и четири. „Бийкън хил“. Със Слийпър отидохме там преди около половин час.

Джейн чу смях в дневната на майка си и погледна към затворената врата. Помисли си за сцената, която щеше да се разиграе, ако си тръгне по време на празненството в чест на рождения ден на Анджела.

— Ще искаш да го видиш — додаде Кроу.

— Защо?

— Ще ти стане ясно, като дойдеш тук.

Застанала на площадката пред главния вход, Ризоли долови миризмата на смърт, идваща през отворената врата, и спря; не ѝ се искаше да направи първата си крачка вътре в къщата. Да види онова, което вече знаеше, че я чака вътре. Предпочиташе да си даде една-две минути, за да се подготви за изпитанието, но Дарън Кроу, който бе отворил вратата, за да я посрещне, вече стоеше пред нея и я наблюдаваше, и тя нямаше друг избор, освен да сложи ръкавици и хартиени терлици върху обувките си и да се заеме с това, което трябваше да се направи.

— Фрост пристигна ли вече? — попита тя, докато поставяше ръкавиците.

— Дойде преди двацет минути. Вътре е.

— Щях да пристигна по-скоро, но трябваше да шофирам от Ревийър.

— Какво има в Ревийър?

— Парти по случай рождения ден на мама.

Той се засмя.

— По всичко личеше, че там си си прекарала *наистина* чудесно.

— Не питай.

Обу втория хартиен терлик и се изправи, вече с напълно делово изражение. Мъже като Кроу уважаваха само силата и сила беше единственото, което щеше да му позволи да види. Щом влязоха вътре, усети, че погледът му е върху нея, че ще наблюдава реакциите ѝ към това, пред което щеше да се озове. Изпитваше я, постоянно я изпитваше в очакване на момента, в който щеше да се провали. Знаеше, че рано или късно това щеше да стане.

Кроу затвори входната врата и внезапно тя се почувства клаустрофобично без достъпа на свеж въздух. Миризмата на смърт се засили, дробовете ѝ се изпълниха с отровата ѝ. Но не позволи на нито една от тези емоции да се прояви навън, докато оглеждаше вестибюла, обръщайки внимание на високите три метра и половина тавани,

античния стенен часовник... който не тиктакаше. Винаги бе смятала „Бийкън хил“ за квартала мечта на Бостън, в който щеше да се пресели, ако спечелеше от лотарията или, нещо дори още по-невероятно — ако се омъжеше за подходящия мъж. А това щеше да се квалифицира като домът мечта. Приликите с местопрестъплението в къщата на семейство Йегър вече започваха да я изнервят. Прекрасен дом в прекрасен квартал. И миризмата на касапница във въздуха.

— Алармената система беше изключена — каза Кроу.

— Извадена от строя?

— Не. Жертвите просто не я бяха включили. Може би не са знаели как да работят с нея, тъй като това не е тяхната къща.

— А чия е?

Кроу разлисти бележника си и прочете:

— Собственик е Кристофър Харм, шейсет и две годишен. Пенсioniран търговец на акции. Член е на борда на Бостънския симфоничен оркестър. Прекарва лятото във Франция. Предлага на семейство Гент да използва дома му, докато са на турне в Бостън.

— Какво имаш предвид — на турне?

— И двамата са музиканти. Долетели са преди една седмица от Чикаго. Карена Гент е пианистка. Съпругът ѝ Александър бил челист. Тази вечер трябвало да бъде последното им изпълнение в „Симфъни хол“.

От вниманието на Джейн не убягна фактът, че Кроу бе използвал за мъжа минало време, а за жената — сегашно.

Медицинските им терлици шумоляха по дървения под, докато вървяха по коридора, към носещите се от тази посока гласове. Щом влезе в дневната, Ризоли не видя тялото веднага, защото застаналите с гръб към нея Слийпър и Фрост го закриваха. Но видя вече станалата ѝ позната история на ужаса, изписана по стените: дъги от бликаща артериална кръв. Трябва да си бе поела рязко въздух, защото Фрост и Слийпър се обърнаха едновременно към нея. Отстъпиха встрани и тя видя д-р Айлс, коленичила край жертвата.

Александър Гент седеше облегнат на стената, като тъжна марионетка, с клюмнала назад глава, разкриваща зейналата рана там, където е било гърлото му. „Толкова млад — беше първата ѝ шокирана реакция, докато се взираше в смущаващо безгрижното му лице, в отвореното синьо око. — Толкова е млад.“

— Една служителка на „Симфъни хол“, Ивлин Петракас, пристигнала към шест часа да ги вземе за вечерния концерт — продължаваше Кроу. — Никой не дошъл да отвори. Открила, че вратата не е заключена, затова влязла да види какво става.

— Той е по долнище на пижама — отбеляза Джейн.

— В състояние на rigor mortis е — каза д-р Айлс и се изправи. — И е налице значително изстиване. Ще бъде по-конкретна, когато получа резултатите от калия в стъкловидното тяло. Но засега преценявам, че смъртта е настъпила преди шестнайсет до двайсет часа. Което прави... — Погледна часовника си. — Някъде между един и пет часа сутринта.

— Леглото не е оправено — намеси се Слийпър. — Последният път, когато някой е видял двойката, е било вчера вечерта. Тръгнали си от „Симфъни хол“ към единайсет и мис Петракас ги оставила тук.

„Жертвите са спели“ — помисли си Ризоли, загледана в долнището от пижамата на Александър Гент. Спели са и не са усетили, че някой е влязъл в къщата им. Че се приближава към спалнята.

— В кухнята има един отворен прозорец, водещ към малко дворче отзад — обясни Слийпър. — Открихме няколко следи от обувки в цветната леха, но не са с еднаква големина. Някои от тях може да са на градинаря. Или дори на жертвите.

Джейн сведе поглед към скоч лентата около глезените на Алекс Гент.

— А мисис Гент? — попита тя.

Макар вече да знаеше отговора.

— Изчезнала — отвърна Слийпър.

Погледът ѝ описваше все по-широки кръгове около трупа, но не видя счупена чаша, парчета от порцелан. „Нещо не е както трябва“ — помисли си тя.

— Детектив Ризоли?

Обърна се и видя в коридора един от работещите на местопрестъплението техници.

— Патрулът казва, че отвън имало някакъв човек, твърди, че ви познавал. Вдига голяма врява, настоява да го пуснат вътре. Искате ли да видите кой е?

— Знам кой е — отвърна тя. — Ще го вкарам.

Корсак пушеше цигара, докато крачеше напред-назад по тротоара, толкова вбесен от унижението, че са го принизили до статуса на цивилен страничен зяпач, че димът сякаш излизаше и от ушите му. Щом я зърна, веднага хвърли угарката и я смачка настървено, като да беше противно насекомо.

— Искате да ме изолирате ли, какво? — започна той.

— Слушай, съжалявам. Часовият не е получил съобщението.

— Проклет новобранец. Не прояви никакво уважение.

— Не е знаел, разбра ли? Вината е моя. — Повдигна полицейската лента и той се шмугна под нея. — Искам да видиш това.

Изчака край входната врата, докато Корсак си сложи хартиени терлици и латексови ръкавици. Той залитна, опитвайки се да запази равновесие на един крак. Джейн го улови и с изненада усети миризмата на алкохол в дъха му. Беше му се обадила от колата си; беше го заварила вкъщи във вечер, когато не беше дежурен. Сега съжаляваше, че го беше известила. Беше вече ядосан и войнствено настроен, но не можеше да му откаже достъп, без да предизвика шумна публична сцена. Надяваше се само, че е достатъчно трезв, за да не изложи и двамата.

— Добре — изпухтя той. — Покажи с какво разполагаме.

Той се взря, без да прави коментари, в трупа на Александър Гент, отпуснат в локва кръв. Ризата му се бе подгънала, дишането му, както обикновено, напомняше ковашки мях. Забеляза погледите, които Кроу и Слийпър хвърлят към тях, и внезапно се ядоса на Корсак, че се появява в това състояние. Беше му се обадила, защото беше първият детектив, влязъл там, където бе убит Йегър, и искаше да знае какво е впечатлението му от тази сцена. Вместо това сега трябваше да се справя и с едно пияно ченге, чието присъствие я караше да се чувства унижена.

— Би могъл да е нашият човек — заяви Корсак.

Кроу изсумтя.

— Не думай, Шерлок.

Корсак обърна кървясалия си поглед към него.

— Ти от онези гении ли си, а? От всезнайковците.

— Не е нужно да си гениален, за да видиш с какво разполагаме.

— И с какво, според теб, разполагаме?

— Повторение. Нощно нахлуване в дома. Изненадана в леглото двойка. Отвлечена съпруга. Съпруг с прерязано гърло. Всичко се повтаря.

— Къде тогава е чашата за чай?

Макар да бе пийнал, от погледа му не бе убягнал детайлът, който бе смутил и Ризоли.

— Няма чаша — отвърна Кроу.

Корсак гледаше празния скут на жертвата.

— Разположил е жертвата в същата поза. Сложил го е да седне, облегнат на стената, за да наблюдава шоуто, като последния път. Но е пропуснал предупредителната система. Чашата за чай. Но ако насилва съпругата, как тогава следи съпруга?

— Гент е мършав мъж. Не представлява кой знае каква заплаха. Освен това целият е овързан. Как би могъл да стане и да защити съпругата си?

— Има промяна; само това казвам.

Кроу сви рамене и се обърна.

— Значи е пренаписал сценария.

— Хубавото момче просто знае всичко, нали така?

В стаята се възцари тишина. Дори д-р Айлс, която обикновено беше готова с един или друг ироничен коментар, не каза нищо, а само наблюдаваше с леко развеселено изражение.

Кроу се обърна, насочи подобния си на лазерен лъч поглед към Корсак. Но думите му бяха отправени към Ризоли:

— Детектив, има ли причина този човек да преминава линията, ограничаваща достъпа на външни лица до местопрестъплението?

Джейн хвана Корсак за ръката. Беше отпусната и потна, усети киселата миризма на потта му.

— Още не сме видели спалнята. Хайде.

— Да — изсмя се Кроу. — Не искам да пропуснете спалнята.

Корсак се дръпна рязко и направи нестабилна крачка към Кроу.

— Аз работя върху този извършител много преди теб, негоднико.

— Хайде, Корсак — обади се Джейн.

— ... проследявайки всяка шибана улика, която се появи. Аз трябваше да бъда извикан пръв тук, защото вече го познавам. Мога да го подуша.

— О. Това ли е миризмата, която долавям? — възкликна Кроу.

— *Хайде* — настоя Ризоли.

Боеше се от гнева, който можеше да избухне, ако се изпуснеше. Гняв срещу Корсак и Кроу едновременно заради глупавото им твърдоглавие...

Бари Фрост се намеси, успявайки елегантно да разсее напрежението. Инстинктът на Джейн беше обикновено първо да скочи и с двата крака във всеки спор, докато на Фрост беше да бъде миротворец. Това беше проклятието да бъдеш средното дете, беше признал веднъж той, детето, което знае, че в противен случай юмруците на всички страни ще се стоварят върху лицето му. Той дори не се опита да успокои Корсак, а вместо това каза на Ризоли:

— Трябва да видиш какво намерихме в спалнята. То свързва тези два случая.

И тръгна към друг коридор, казвайки с безстрастната си походка: „Ако искате да отидете там, където е екшънът, последвайте ме“.

Миг по-късно Корсак направи точно това.

Щом се озоваха в спалнята, тримата се взряха в изпомачканите чаршафи, в отметнатите завивки. И в еднаквите дири, оставени в килима.

— Измъкнати от леглото — обяви Фрост. — Като семейство Йегър.

Александър Гент обаче беше по-дребен и далече не толкова мускулист колкото д-р Йегър и на извършителя му е било несравнимо по-лесно да го пренесе из коридора и да го разположи до стената. Много по-лесно да го сграбчи за косата и да му оголи гърлото.

— На скрина е — каза Фрост.

Това беше сиво-синьо боди, номер 4, грижливо сгънато и опръскано с кръв. Нещо, което една млада жена би носила, за да привлече любимия си, за да възбуди съпруга си. Карена Гент със сигурност никога не си бе представяла театъра на насилието, в който тази дреха щеше да служи едновременно като костюм и като театрален реквизит. До нея лежаха два плика с билети на авиолиния „Делта“. Ризоли погледна вътре и видя маршрута, който беше предвиден от агенцията, използваща таланта на семейство Гент.

— Трябвало е да излетят утре — каза тя. — Следващата им спирка е била Мемфис.

— Много лошо — отвърна Корсак. — Сега никога няма да видят Грейсланд.

Щом излязоха от къщата, седнаха в колата на Корсак, чиито прозорци бяха отворени, а той пушеше цигара. Детективът вдишваше дълбоко, после изпускаше удовлетворена въздишка, докато димът вършеше отровната си магия в белите му дробове. Изглеждаше по-спокоен, по-съсредоточен, отколкото при пристигането си преди три часа. Никотинът бе изострил ума му. Или действието на алкохола най-сетне беше преминало.

— Имаш ли някакви съмнения, че това е нашият човек? — попита той.

— Не.

— Краймскоупът не откри сперма.

— Може би този път е действал по-чисто.

— Или пък не я е изнасилвал — предположи Корсак. — И заради това не е имал нужда от чаша за чай.

Тъй като ѝ беше неприятно да вдишва дима от цигарата му, Джейн обърна лице към отворения прозорец и махна няколко пъти с ръка, за да прочисти въздуха.

— Убийството не се развива по точно определен сценарий — отвърна тя. — Всяка жертва реагира различно. Това е пиеса с двама герои, Корсак. Убиецът и жертвата. Всеки един от тях може да повлияе върху крайния изход. Д-р Йегър е бил доста по-едър от Алекс Гент. Може би нашият извършител не е бил толкова сигурен в контрола си над Йегър и затова е използвал порцелановия съд за предупредителен сигнал. Но не е чувствал нужда да направи същото с Гент.

— Не знам. — Детективът перна пепелта от цигарата си през прозореца. — Използването на тази чаша е наистина чудовищно странно. Част от почерка му. Нещо, което не би пропуснал.

— Всичко останало е съвсем същото — отбеляза Ризоли. — Заможна двойка. Мъжът е завързан и сложен да седне. Жената е изчезнала.

Двамата замълчаха, вероятно загрижени от една и съща мисъл: *Жената. Какво бе направил с Карена Гент?*

Джейн вече знаеше отговора. Въпреки че образът на Карена скоро щеше да се появи по телевизионните екрани в града с молба за помощ от страна на обществеността, въпреки че Бостънската полиция

щеше да положи усилие да проследи всяка дадена по телефона информация за всяка зърната тъмнокоса жена, Ризоли знаеше какъв щеше да бъде изходът. Усещаше го, като студен камък в стомаха си. Карена Гент беше мъртва.

— Тялото на Гейл Йегър е било изхвърлено около два дни след отвличането ѝ — отбеляза Корсак. — Вече са минали... колко? Около двайсет часа откакто двойката е била нападната.

— Резерватът „Стоуни брук“ — промълви неговата събеседница. — Там ще я занесе. Ще подсиля наблюдаващия местността екип. — Погледна към детектива. — Виждаш ли начин, по който Джоуи Вальнтайн би могъл да изиграе някаква роля в това?

— Работя по въпроса. Той най-после ми даде кръв за изследване. Ще му бъде направен ДНК профил.

— Не прилича на виновен човек. Все още ли го наблюдаваш?

— Наблюдавах го. Докато не подаде оплакване, че го тормозя.

— А ти тормозеше ли го?

Корсак се изсмя, димът излезе като залп от дробовете му.

— Всеки зрял мъж, който се занимава с пудрене на мъртви дами, ще писка като момиче, каквото и да направя.

— И как точно пищят момчетата? — възкликна раздразнено тя. — Горещо-долу като момчетата ли?

— О, боже. Хайде сега не започвай с феминистки поучения. Стига ми, че дъщеря ми не пропуска случай да го направи. Но като остане без пари, идва да търси помощта на онзи гаден шовинист, татко си. — Внезапно изправи гръбнак. — Хей. Гледай кой се появи.

Черен „Линкълн“ бе спрял на мястото за паркиране от другата страна на улицата. Ризоли видя как от него излиза Гейбриъл Дийн; стройната му атлетична фигура сякаш бе слязла от страниците на „Джентълмен'с куотърли“^[1]. Той постоя така, загледал в червената тухлена фасада на къщата. После се приближи до охраняващия периметър патрул и му показа значката си.

Часовият го пусна да мине от другата страна на лентата.

— Това ми идва малко в повече — заяви Корсак. — Направо ме вкисва. Същото това ченге ме накара да стоя отвън, докато ти дойде да ме вземеш. Сякаш съм някой от пъновете по улицата. Докато на Дийн му бе достатъчно само да размаха вълшебната си значка и да каже

„шибан федерален агент“ и всичко му беше позволено. Защо, по дяволите, го пуснаха?

— Може би защото си е направил труда да си пъхне ризата в панталона.

— Да бе, сякаш един хубав костюм щеше да оправи нещата за мен. Всичко е в поведението. Погледни го само. Ще речеш, че целият свят е негов.

Джейн гледаше как Дийн балансира грациозно на един крак, докато слага хартиен терлик на другия. Пъхна дългите си длани в ръкавиците като хирург, който се готви да оперира. Да, всичко идваше от поведението. Корсак беше като вечно ядосан боксьор, който очакваше светът да го срита по задника. И, естествено, светът така му отвърщаше.

— Кой го извика тук? — попита Корсак.

— Не съм аз.

— И той просто се появява така, случайно?

— Винаги така става. Някой го държи в течение. Но не човек от моя екип. Информацията идва от по-високо.

Младата жена се загледа отново във входната врата. Дийн бе минал през нея и тя си го представи как оглежда кървавите петна в дневната. Как ги разчита, сякаш бяха доклад от проведени практически занимания, без да ги свързва с човешкия им произход.

— Знаеш ли, мислих върху това — обади се Корсак. — Дийн се появи на сцената едва три дни след нападението на Йегърови. Видяхме го за първи път в резервата „Стоуни брук“, когато откриха тялото на мисис Йегър. Нали?

— Да.

— Какво тогава го е забавило толкова? Онзи ден обмисляхме вероятността това да е било екзекуция. Някакви неприятности, в които са се замесили Йегърови. Ако вече са били на екрана на радара на федералните — да речем, наблюдавани или разследвани — ФБР щеше да се появи в мига, в който е бил убит Йегър. Но те изчакаха три дни, преди да излязат на сцената. Какво ги е привлякло в крайна сметка? Какво ги е заинтригувало?

Джейн го погледна.

— Пусна ли VICAP^[2] доклад?

— Да. Отне ми цял час, докато го завърша. Сто осемдесет и девет въпроса. Чудновати въпроси като: „Отхапана ли е част от тялото? Какви обекти в кои отвори бяха пъхнати?“. Сега ще трябва да попълня допълнителен доклад за мисис Йегър.

— Помоли ли да направят профил според данните, когато предаде попълнения формуляр?

— Не. Не виждах никакъв смисъл някой от изготвящите профили на ФБР да ми каже това, което вече знам. Просто изпълних гражданския си дълг и изпратих формуляра на VICAP.

VICAP беше базата данни на ФБР за свързаните с насилие престъпления. Попълването на въпросната база данни изискваше сътрудничеството на често измъчените полицаи, които, при вида на дългия въпросник на VICAP, понякога не си правеха труда да го попълват.

— Кога изпрати доклада?

— Веднага след аутопсията на д-р Йегър.

— И тогава се появи Дийн. Ден по-късно.

— Това ли мислиш, че е? — попита Корсак. — Че това го е привлякло?

— Може би твоят доклад е задействал алармата.

— И кое ще им е привлякло вниманието?

— Не знам. — Джейн погледна към входната врата, през която беше изчезнал Дийн. — И е от ясно по-ясно, че той няма да ни каже.

[1] Модно списание. — Бел.прев. ↑

[2] Violent Criminals Apprehension Program. — Бел.прев. ↑

Джейн Ризоли не беше „симфоничен“ тип момиче. Допирът ѝ с музиката се изчерпваше с колекцията ѝ лесни за слушане компактдискове и двете години, през които бе свирила на тромпет в духовия оркестър на прогимназията — едно от двете момичета, които бяха избрали този инструмент. Беше я привлякъл, защото издаваше най-силния, най-медния звук от всички, а не като пискливите кларинети и флейти, на които свиреха другите момичета. Не, Ризоли искаше да бъде чута и затова седеше рамо до рамо с момчетата от групата на тромпетите. Харесваше ѝ, когато нотите излизаха с такава мощна тяга.

За нещастие нотите твърде често бяха фалшиви.

След като баща ѝ започна да я гони в задния двор, когато се упражняваше, а после кварталните кучета започнаха да вият в знак на протест, Джейн се отказа завинаги от тромпета. Дори тя трябваше да признае, че голият ентузиазъм и силните дробове не са достатъчни, за да заместят обезкуражителната липса на талант.

Оттогава музиката не значеше за нея почти нищо повече от белия шум в асансьорите и думкащите басы на преминаващите коли. Беше влизала в „Симфъни хол“ на ъгъла на „Хънтингтън“ и „Мас авеню“ само два пъти в живота си, и двата пъти като гимназистка, когато от училище ги бяха водили да чуят репетиция на Бостънския симфоничен оркестър. През 1990 година към „Симфъни хол“ бе добавено крилото „Коен“ и Ризоли никога не беше посещавала тази част от симфоничната зала. Когато двамата с Фрост влязоха в новото крило, тя се изненада от модерния му вид — нямаше нищо общо с тъмната скърцаща сграда, която помнеше.

Показаха значките си на възрастния охранител, който поизправи малко повече от обичайното превития си гръбнак, когато видя двамата служители от отдел „Убийства“.

— Във връзка със семейство Гент ли? — попита той.

— Да, сър — отговори Ризоли.

— Ужасно. Просто ужасно. Видях ги миналата седмица, непосредствено след пристигането им в града. Отбиха се, за да огледат залата. — Поклати глава. — Сториха ми се толкова мила млада двойка.

— Бяхте ли дежурен през нощта на тяхното изпълнение?

— Не, госпожо. Работя тук само денем. Трябва да си тръгвам в пет, за да взема съпругата си от дома за дневен надзор. Тя се нуждае от двайсет и четири часов надзор, затова. Забравя да изключи *фурната*...

— Внезапно се изчерви и спря. — Но, предполагам, не сте дошли просто да си уплътните времето. С Ивлин ли дойдохте да се видите?

— Да. Къде се намира канцеларията й?

— Тя не е там. Преди няколко минути я видях да влиза в концертната зала.

— Репетиция ли има?

— Не, госпожо. Това е спокойният ни сезон. През лятото оркестърът е в Тангълуд. По това време на годината може да чуете само някой и друг гостуващ изпълнител.

— Значи можем да влезем в залата?

— Госпожо, вие носите значка. Ако питате мен, може да влезете навсякъде.

Не забелязаха веднага Ивлин Петракас. В първия момент, след като се озоваха в полутъмната зала, Ризоли успя да различи само море от празни столове, гледащи към осветената от прожектори сцена. Привлечени от светлината, двамата тръгнаха между редиците, дървеният под пукаше като гредите на стар кораб. Бяха стигнали сцената, когато прозвуча тих глас:

— С какво мога да ви помогна?

Премигвайки срещу блясъка, Джейн се обърна към притъмнялата задна част на залата.

— Мис Петракас?

— Да?

— Аз съм детектив Ризоли. Това е детектив Фрост. Може ли да поговорим?

— Аз съм тук. На задния ред.

Ивлин не се изправи, остана на мястото си, сякаш искаше да се скрие от светлината. Кимна безизразно на двамата полицаи, докато заемаха местата до нея.

— Вече разговарях с един полицаи. Снощи — обясни Ивлин.

— С детектив Слийпър ли?

— Да. Мисля, че така се казваше. По-възрастен, доста мил човек. Знам, че от мен се очакваше да остана и да разговарям с други детективи, но трябваше да тръгвам. Просто не можех да остана повече в онази къща... — Погледна към сцената, сякаш омагьосана от изпълнение, което само тя бе в състояние да види. Дори в полумрака Ризоли успя да различи красиво лице на може би четирийсетгодишна жена с преждевременно появили се сребърни нишки в тъмните коси. — Имам отговорности тук — додаде Ивлин. — Възстановяването на стойността на закупените билети. После започнаха да идват представители на пресата. Трябваше да се върна, за да се разправам с тях. — Засмя се уморено. — Все се налага да гася някакви пожари. Такава ми е работата.

— Каква точно ви е работата тук, мис Петракас? — попита Фрост.

— Официалната ми титла ли? — Тя сви рамене. — Програмен координатор на гостуващите изпълнители. А това означава, че опитвам да се грижа да бъдат щастливи и здрави, докато са в Бостън. Изумително е колко безпомощни са някои от тях. Те прекарват живота си в репетиционни зали и студиа. Реалният свят е загадка за тях. Затова им препоръчвам къде да отседнат. Уреждам да ги вземат от летището. Грижа се винаги да имат пълна с плодове фруктиера в стаята. Да им осигуря удобствата, от които се нуждаят. Държа ги за ръцете.

— Кога се запознахте със семейство Гент? — попита Ризоли.

— В деня след пристигането им в града. Отидох да ги взема от къщата. Не можеха да вземат такси, защото калъфът от челото на Алекс не се побира във всеки автомобил. Но аз имам ван, чиято задна седалка се сваля.

— Вие ли ги возехте из града, докато бяха тук?

— Само напред-назад между къщата и „Симфъни хол“.

Джейн погледна към бележничето си.

— Разбрах, че къщата в „Бийкън хил“ е собственост на член на борда на симфоничния оркестър. Някой си Кристофър Харм. Той често ли кани музиканти да отседат в дома му?

— През лятото, докато е в Европа. Там е несравнимо по-хубаво, отколкото в хотелска стая. Мистър Харм има доверие в класическите музиканти. Знае, че ще се грижат добре за къщата му.

— Някои от гостите в дома на мистър Харм оплаквали ли са се някога от проблеми там?

— Проблеми ли?

— Свързани с хора, които правят опит да влязат в имота. Или да проникнат с взлом в къщата. Нещо, каквото и да е, което да ги е накарало да се почувстват некомфортно.

Ивлин поклати глава.

— Това е „Бийкън хил“, детектив. Човек не може да мечтае за по-хубав квартал. Знам, че на Алекс и Карена там много им хареса.

— Кога ги видяхте за последен път?

Ивлин преглътна. И произнесе тъжно:

— Снощи. Когато открих Алекс...

— Имах предвид, когато е бил още жив, мис Петракас.

— О! — Ивлин се засмя смутено. — Разбира се, че това сте имали предвид. Съжалявам, просто не мисля. Толкова ми е трудно да се концентрирам. — Поклати глава. — Не знам защо изобщо си направих труда да дойда на работа днес. Някак си ми се стори, че трябва да го направя.

— Та кога ги видяхте за последен път? — припомни Ризоли.

Този път Ивлин отговори с по-сигурен глас.

— По-предишната вечер. След изпълнението им, когато ги закарах обратно в „Бийкън хил“. Беше някъде около единайсет.

— Пред входа на къщата ли ги оставихте? Или влязохте вътре с тях?

— Оставих ги точно пред къщата.

— А видяхте ли ги да влизат вътре?

— Да.

— Значи те не ви поканиха вътре.

— Мисля, че бяха доста изморени. И се чувстваха малко депресирани.

— Защо?

— След цялото очакване да свирят в Бостън публиката не беше особено много. А ние си мислим, че сме градът на музиката. Ако това, което успяха да привлекат тук, беше най-доброто, на какво можеха да се надяват тогава в Детройт или Мемфис? — Ивлин се загледа с нещастен вид в сцената. — Ние сме динозаври, детектив. Карена го каза, в колата. В днешно време кой цени класическата музика?

Повечето млади хора биха предпочели да гледат забавно-развлекателни музикални записи. Хората си дупчат лицата с нещо като метални кабарчета. Интересуват се само от секс, блясък и глупави костюми. И защо трябва онзи певец, как му беше името, да се плези? Какво общо има това с музиката?

— Абсолютно нищо — съгласи се Фрост, който веднага прояви интерес към темата. — Знаете ли, мис Петракас, ние със съпругата ми водихме същия разговор онзи ден. Алис обича класическа музика. Наистина я обича. Всеки сезон без изключение ходим на симфонични концерти.

Ивлин му се усмихна тъжно.

— В такъв случай, страхувам се, вие също сте динозавър.

Когато станаха да си вървят, Джейн забеляза лъскава програма на мястото пред себе си. Посегна да я вземе.

— Семейство Гент тук ли са? — попита тя.

— Обърнете на пета страница — отвърна нейната събеседница. — Точно там. Това са рекламните им снимки.

От снимката я гледаха двама влюбени.

Карена, слаба и елегантна в черна рокля с голи рамене, се взираше в усмихнатите очи на съпруга си. Лицето ѝ светеше, косата ѝ беше тъмна като на испанка. Александър я гледаше с момчешка усмивка, с паднал почти до едното око непослушен кичур светла коса.

— Бяха красиви, нали? — произнесе едва чуто Ивлин. — Странно е, знаете ли. Така и не ми се удаде възможност да седна и да поговоря истински с тях. Но познавах изпълненията им. Слушах техни записи. Гледах ги като свиреха тук, на тази сцена. Можеш да разбереш много за един човек само като слушаш музиката му. И онова, което ми направи най-силно впечатление, беше колко нежно свиреха. Мисля, че това е думата, която бих използвала, за да ги опиша. Бяха толкова нежни хора.

Ризоли погледна към сцената и си представи Александър и Карена в нощта на последното им изпълнение. Черната ѝ коса блестеше под сценичното осветление, неговото чело лъщеше. И тяхната музика, като гласовете на двама влюбени, които пеят един за друг.

— В нощта на изпълнението им — обади се Фрост. — Казахте, че посещаемостта ги разочаровала.

— Да.

— Колко беше публиката?

— Мисля, че продадохме около четиристотин и петдесет билета.

„Четиристотин и петдесет чифта очи — помисли си Джейн, — фокусирани върху сцената, където една влюбена двойка се къпе в светлина. Какви ли емоции е вдъхнало семейство Гент в своите слушатели? Какво удоволствие бяха усетили те от добре изпълнената музика? И радост от възможността да наблюдават двама влюбени млади хора? Или в сърцето на някой от седящите се бяха пробудили други, по-тъмни емоции? Глад. Завист. Горчивината да поискаш това, което е притежание на друг мъж.“

Погледна отново надолу, към снимката на семейство Гент.

Нейната красота ли ти привлече окото? Или фактът, че са били влюбени?

Пиеше кафе без захар и сметана и се взираше в мъртвите, които се трупаха върху бюрото ѝ. Ричард и Гейл Йегър, Дамата с рахита. Александър Гент. И човекът от самолета, който, макар вече да не се смяташе за жертва на убийство, продължаваше да ѝ тежи на съзнанието. Мъртвите винаги го правеха. Непрекъсваща поредица от трупове, всеки от които изискваше вниманието ѝ, всеки от които имаше да разкаже своята история на ужаса, ако тя започнеше да копае достатъчно дълбоко, за да открие оголените кости на историите им. Беше ровила толкова дълго, че всички мъртви, които бе познавала някога, започваха да се сливат като скелети, натъпкани в общ гроб.

Когато лабораторията за ДНК ѝ изпрати съобщение по пейджъра по обяд, тя изпита облекчение, че ще избяга, поне за момента, от обвиняващата купчина папки. Стана от бюрото си и тръгна по коридора към южното крило.

ДНК лабораторията беше на номер S 253, а криминалистът, който ѝ бе изпратил съобщението по пейджъра, бе Уолтър де Грут, русокос холандец с бледо лице. Обикновено трепваше, когато я видеше, защото Джейн идваше почти винаги, за да го увещава или приласкава да ускори изготвянето на един или друг ДНК-профил. Днес обаче, щом я видя, се усмихна до уши.

— Проявих автордиограмата — обяви той. — Виси ей там.

Авторадиограма беше рентгенов филм, показващ рисунъка на фрагментите ДНК. Де Грут взе филма от въженцето, на което се сушеше, и го закрепил на един от осветените екрани. Появиха се вертикални редички от тъмни петънца.

— Това, което виждате тук, е профилът VNTR — обясни той. — Или, казано другояче, „променливи броеве тандемни повторения“. Извлякох ДНК от различните източници, които ми дадохте, и изолирах фрагментите с материала, който трябва да сравняваме. Това всъщност не са гени, а редици от ДНК-веригата, които се повтарят без ясна цел. Те са добри маркери за идентифициране.

— И какво представляват тези различни пътечки?

— Първите две, като започнем отляво, са контролните. Номер едно е стандартна ДНК-стълбица; тя ни помага да преценим относителното положение за отделните мостри. Втората поредица е стандартен клетъчен контур, отново използван като контрола. Линии три, четири и пет са доказателствени и са с известен произход.

— И какъв е той?

— Третата линия е на заподозрян Джоуи Валънтайн. Четвъртата е на д-р Йегър. Петата е на мисис Йегър.

Погледът на Ризоли се задържа на петата линия. Опитва се да се съсредоточи върху идеята, че това е част от схемата, създала Гейл Йегър. Че едно уникално човешко същество, от точния нюанс на русите си коси до звука на смеха, може да бъде сведено до тази поредица от тъмни петънца. Не виждаше нищо човешко в тази авторадиограма, нищо от жената, която бе обичала съпруга си и скърбила за майка си. *Това ли е всичко, което сме? Огърлица от химически вещества? Къде в тази двойна спирала се намира душата?*

Ризоли премести поглед към последните две редички.

— А какви са последните две? — попита тя.

— Тези са неидентифицираните. Шестата линия е от петното от сперма на килима на Йегъррови. Седмата линия е от прясната сперма, взета от влагищния отвор на Гейл Йегър.

— Последните две сякаш са еднакви.

— Точно така. Идентичните мостри ДНК са от един и същ мъж. И, както виждате, те не са нито на д-р Йегър, нито на мистър Валънтайн. Това мигновено елиминира мистър Валънтайн като източник на спермата.

Ризоли се взря в двете неидентифицирани поредици. Генетичният отпечатък на едно чудовище.

— Това е вашият извършител — обяви Де Грут.

— Обади ли се в CODIS^[1]? Може би има шанс да успеем да ги уговорим да придвижат малко по-бързо проучването на данните?

CODIS беше националната ДНК база данни. Там се съхраняваха генетичните профили на хиляди осъдени закононарушители, както и неидентифицирани профили от различни местопрестъпления в страната.

— Това всъщност е причината да ви изпратя съобщението по пейджъра. Изпратих им ДНК-веригата от килима миналата седмица.

Джейн въздъхна.

— Което означава, че ще получим някаква информация от тях след една година.

— Не. Агент Дийн току-що ми се обади. ДНК на вашия извършител не е в CODIS.

Младата жена го погледна изненадано.

— Агент Дийн ли ти даде информацията?

— Трябва да е размахал камшика пред тях или нещо от този род. Откакто съм тук никога не се е случвало да видя толкова бърза обработка от CODIS.

— Ти получи ли потвърждение за това директно от CODIS?

Де Грут се намръщи.

— Ами, не. Предположих, че агент Дийн знае...

— Моля те, обади им се. Искam потвърждение.

— Значи съществува известно, тъй... известно съмнение във връзка с благонадеждността на агент Дийн?

— Нека просто да заложим на сигурното, съгласен ли си? — Ризоли погледна отново към рентгеновия филм на осветения екран. — Ако е вярно, че нашият човек не е в CODIS...

— Значи имате нов играч, детектив. Или някой, който е успял да остане невидим за системата.

* * *

Ризоли наблюдаваше с чувство на безсилие веригата от петънца. „Разполагаме с неговата ДНК — помисли си тя. — Разполагаме с генетичния му профил. Но въпреки това не знаем името му.“

Ризоли пхна диск в CD-плейъра и се отпусна на дивана, докато бършеше мократа си коса с хавлията. От високоговорителя богатите звуци на пеещото виолончело се разляха като разтопен шоколад. Макар да не беше любителка на класическата музика, беше купила компактдиск с ранни записи на Алекс Гент от магазина за подаръци в „Симфъни хол“. След като се налагаше да се запознае с всеки аспект на смъртта му, трябваше да научи нещичко и за живота му. А той в голяма степен бе свързан с музиката.

Лъкът на Гент се плъзгаше по струните на виолончелото, мелодията на Сюита №1 в сол мажор от Бах се надигаше и утихваше като вълнение на океан. Записът бе направен, когато Алекс е бил само на осемнайсет години. Докато бе седял в студиото, топлата плът на пръстите му беше натискала струните и държала здраво лъка. Сега същите тези пръсти лежах бели и вкочанени в хладилника на моргата, музиката им бе замлъкнала. Тази сутрин бе присъствала на неговата аутопсия и дългите му тънки пръсти й бяха направили впечатление, беше си представила как летят нагоре-надолу по грифа на челото. Фактът, че човешките ръце можеха да се съединят с обикновеното дърво и струни и да произведат такива богати звуци, бе истинско чудо.

Взе обложката на диска и се загледа в снимката му, направена, когато е бил още момче. Очите му бяха сведени, лявата ръка бе обгърнала инструмента, прегръщайки извивките му така, както един ден щеше да прегръща съпругата си Карена. Ризоли бе потърсила запис на двамата, но се оказа, че всичките им съвместно издадени дискове в магазина са продадени. Беше останал само този ранен запис на Александър. Самотното виолончело, зовящо своята партньорка. И къде ли беше сега неговата партньорка? Жива и измъчена, изправена пред финалния ужас на преживяването на смъртта? Или вече беше отвъд болката и в ранния стадий на разлагането?

Телефонът извъня. Джейн намали звука и вдигна слушалката.

— Там ли си? — прозвуча гласът на Корсак.

— Прибрах се, за да си взема душ.

— Звънях преди няколко минути. Не вдигна.

— Значи не съм чула. Какво става?

— Точно това искам да разбера.

— Ако излезе нещо, ти ще го научиш пръв.

— Да. Така, както ми се обади поне веднъж днес. Трябваше да науча за резултатите от ДНК на Джоуи Вальнтайн от момчето от лабораторията.

— Нямах възможност да ти кажа. Тичала съм цял ден като луда.

— Не забравяй, аз съм този, който те вкара пръв в това.

— Не съм забравила.

— Знаеш ли, вече стават петдесет часа, откакто я е отвел.

„И Карена Гент вероятно е мъртва от два дни“ — помисли си Ризоли. Но смъртта нямаше да спре убиеца ѝ. Той щеше да задоволи апетита си. Щеше да вижда в трупа ѝ само обект на своите желания. Някой, когото може да контролира. Тя не му се съпротивлява. Тя е студена, пасивна плът, отстъпваща пред всички унижения. Тя е съвършената любовница.

Дискът продължаваше да пее нежно, виолончелото на Александър тъчеше траурната си магия. Джейн знаеше накъде бие това, знаеше какво иска Корсак. И не знаеше как да му откаже. Стана от дивана и изключи уредбата. Но звуците на челото като че ли продължиха да звучат дори в настъпилата тишина.

— Ако е като последния път, той ще я изхвърли тази нощ — продължи полицаят.

— Ще бъдем готови за него.

— И така, аз част ли съм от екипа?

— Вече изкарахме отряда за наблюдението.

— Но аз не съм там. Още едно топло тяло можеше да ви бъде от полза.

— Вече сме разпределили позициите. Виж, ще ти се обадя веднага щом...

— По-добре заеби тази глупост с обаждането, а? Не мисля да стоя до телефона като някоя проклета дама без кавалер. Аз познавам този извършител преди теб, преди когото и да било. Ти как би се чувствала, ако някой ти вземе партньора наред танца? Ако те изолира от хващането на толкова дълго преследваната плячка? Помисли за това.

Беше помислила. И разбираше гнева, който бушуваше сега в него. Разбираше го по-добре от всеки друг, защото подобно нещо вече

се бе случвало с нея самата. Отстраняването от започнатия случай, наблюдаването с горчивина отстрани как други предявяват претенции за нейната победа.

Ризоли погледна часовника си.

— Тръгвам веднага. Ако искаш да се присъединиш към нас, ще трябва да се срещнем там.

— Коя е наблюдателната ти позиция?

— Паркингът от другата страна на улицата, откъм „Смит плейграунд“. Може да се срещнем на игрището за голф.

— Ще бъда там.

[1] Combined DNA Index System. — Бел.ред. ↑

В два часа през нощта въздухът над резервата „Стоуни брук“ беше задушен и гъст като супа. Ризоли и Корсак седяха в паркираната ѝ кола, съвсем близо до гъсталака. От това място виждаха всички автомобили, влизащи в „Стоуни брук“ от изток. Допълнителни наблюдателни коли бяха разположени от страната на „Енекинг паркуей“, главния път, минаващ през резервата. Всяко превозно средство, което спреше на някое от местата за паркиране върху гола, отъпкана земя, можеше бързо да бъде оградено от всички страни от приближаващи се коли. Никой автомобил не беше в състояние да избяга от този капан.

Джейн се потеше под сакото. Свали стъклото на прозореца и вдиша миризмата на гниеци листа и влажна пръст. Горски миризми.

— Хей, пускаш вътре комарите — възпротиви се колегата ѝ.

— Имам нужда от чист въздух. Тук мирише на цигари.

— Запалил съм само една. Аз лично не усещам никаква миризма.

— Пушачите никога не я усещат.

Той я погледна.

— Божичко, цял ден ми се сопваш. Имаш някакъв проблем с мен, може би трябва да поговорим за това.

Ризоли гледаше през прозореца, към пътя, потънал в тъмнина и самота.

— Не е свързано с теб — промълви тя.

— А с кого тогава?

Тъй като младата жена не отговори, той изпъшка разбиращо.

— Ох, отново Дийн. Какво е направил пък сега?

— Преди няколко дни се оплакал от мен на Маркет.

— Какво му казал?

— Че не съм подходящият човек за този случай. Че може би имам нужда да се консултирам с психотерапевт във връзка с *нерешени проблеми*.

— Хирургът ли е имал предвид?

— Ти какво мислиш?

— Голямо говедо е.

— А днес научих, че получил незабавно обратна връзка от CODIS. Това не се е случвало никога преди. Но е достатъчно Дийн да щракне с пръсти и всички подскочат. Много ми се иска да знам какво прави тук.

— Е, такова е положението с онези от ФБР. Казват, че информацията е сила, нали? Затова я крият от нас, защото за тях това е игра на могъщество. Ние с теб сме само някакви пионки за мистър Джеймс Шибания Бонд.

— Смесваш нещата с ЦРУ.

— ЦРУ, ФБР. — Корсак сви рамене. — Всички тези буквени агенции са луди на тема секретност.

Радиото изпука.

— Наблюдател Три. Виждаме кола, последен модел седан, движещ се на юг по „Енекинг паркуей“.

Джейн напрегна мускули в очакване да чуе информацията от следващия екип.

Този път прозвуча гласът на Фрост, който седеше в следващия автомобил.

— Наблюдател Две. Виждаме го. Продължава да се движи на юг. Като че ли не мисли да забавя.

Секунди по-късно чува доклада на трета наблюдателна единица:

— Наблюдател Пет. Току-що мина по кръстовището с „Болд ноб роуд“. Насочва се да излиза от парка.

Не е нашият човек. Дори в този ранен утринен час по „Енекинг паркуей“ не липсваше движение. Загубиха представа за броя на превозните средства, които минаха през резервата. Прекалено многото фалшиви тревоги, подчертаващи дългите интервали на бездействие и скука, стопиха всичкият им адреналин, и младата жена започна да потъва бързо във вцепенение, причинено от нуждата от сън.

Тя се облегна назад с разочарована въздишка. През предното стъкло виждаше черната гора, осветявана само понякога от прелитаща светулка.

— Хайде, кучи сине — промърмори тя. — Ела при мама...

— Искаш ли кафе? — попита Корсак.

— Благодаря.

Той напълни една чашка от термоса си и ѝ я подаде. Кафето беше силно и горчиво, и ужасно безвкусно, но все пак го изпи.

— Тази вечер го направих особено силно — обясни детективът. — Сложих два пъти повече кафе от обичайното. Космите на гърдите ти настръхват, като го изпиеш.

— Може би точно от това се нуждая.

— Мисля, че пия достатъчно от това кафе. Защо само част от тези косми не вземат да мигрират нагоре към главата ми.

Джейн се взираше навън, където мракът криеше гниещите листа и тършуващите за плячка животни. Животни със зъби. Спомни си нахапаните останки на Дамата с рахита и си представи еноти, дъвчещи ребра, и кучета, търкалящи черепи като футболни топки.

— Дори не мога вече да говоря за Хойт — призна тя. — Не мога да спомена за него, без събеседникът ми да не ме *изглежда* състрадателно. Вчера се опитах да посоча паралелите между Хирургът и новия ни човек, и можех да видя как Дийн си мисли: „Хирургът все така не ѝ излиза от ума“. Смята, че съм вманиачена на тази тема. — Младата жена въздъхна. — Може пък наистина да съм. Може би винаги ще бъде така. Може би на всяко местопрестъпление ще виждам неговия почерк. Всеки извършител ще има неговото лице.

И двамата погледнаха към радиото, от което прозвуча гласът на диспечера:

— Имаме молба за оглеждане на района на гробище „Феървю“. Има ли екип наблизо?

Никой не отговори.

Диспечерът повтори молбата:

— Обадох се с молба да огледаме гробище „Феървю“. Възможно е неразрешено влизане. Екип Дванайсет, все още ли сте в района му?

— Екип Дванайсет. Намираме се на улица „Ривър“ 45. Това е код едно. Не сме в състояние да реагираме.

— Разбрано. Екип Петнайсет? Какво е вашето местонахождение?

— Екип Петнайсет. Западен Роксбъри. Онези хора не се успокояват. Предполагаме, че няма да стигнем до „Феървю“ за по-малко от половин час.

— Някакъв екип? — повтори диспечерът, обхождайки радиовълните с надеждата да открие набираща се в близост патрулна

кола.

В една топла съботна нощ рутинната проверка на гробище не беше сред приоритетните обаждания. Мъртвите не могат да бъдат смутени от потърсилите покрай тях усамотение двойки или отдалите се на вандализма юноши. Вниманието на ченгето е отдадено преди всичко на живите.

Мълчанието бе нарушено от член на наглеждащия екип на Ризоли.

— Тъъ, това е наблюдател Пет. Разположени сме на „Енекинг паркуей“. Гробището „Феървью“ е на една крачка разстояние...

Джейн грабна микрофона и натисна бутона за връзка.

— Наблюдател Пет, говори наблюдател Едно — пресече го тя. — Не изоставяй позицията си. Разбрано?

— Разполагаме с пет наблюдаващи коли...

— Гробището *не* е наш приоритет.

— Наблюдател Едно — каза диспечерът. — В момента всички единици са по задачи. Има ли възможност да пуснете една от вашите?

— Никаква. Искам екипът ми да запази сегашната позиция. Разбра ли, наблюдател Пет?

— Диспечер, не можем да отговорим на това обаждане за проверка на район.

Джейн изпусна задържания в дробовете си въздух. Нищо чудно на сутринта да получат оплаквания заради това, но нямаше намерение да пусне нито една от колите от екипа за наблюдение, не и заради някакво тривиално обаждане.

— Не че сме потънали до гуша в работа — обади се Корсак.

— Когато се случи, всичко ще се развие бързо. Няма да позволя каквото и да било да провали изхода.

— По повод на онова, за което разговаряхме преди малко? Че си била вманиачена?

— Не започвай сега.

— Не, няма да го правя. Ще ми отхапеш главата.

Отвори вратата.

— Къде отиваш?

— Да пусна една вода. Нужно ли ми е разрешение?

— Просто попитах.

— Няма нищо чудно. Това кафе прогори дупка в чугуна.

Детективът излезе от автомобила и тръгна към дърветата, като ходом сваляше ципа. Не си направи труда да се скрие зад някое дърво, а започна да уринира оттам, към храстите. Ризоли нямаше необходимост да гледа това, затова извърна поглед. Във всеки клас имаше по някое неприятно хлапе и в случая това бе Корсак, момчето, което открито си стисваше носа и се секнеше и по чиято риза всеки можеше да разбере какво е обядвало. Хлапето, допира на чиито влажни и меки ръце избягваш на всяка цена, за да не прихванеш въшките му. Джейн изпитваше едновременно погнуса и съжаление към него. Погледна към кафето, което ѝ беше налял, и изхвърли през прозореца онова, което беше останало. Гласът от радиото я стресна.

— Една кола се движи източно по „Дедъм паркуей“. Прилича на такси.

— Такси в три сутринта? — удиви се Ризоли.

— Така се вижда.

— Къде отива?

— Току-що зави на север по „Енекинг“.

— Наблюдател Две? — обърна се младата жена към следващата единица по маршрута.

— Наблюдател Две — отговори Фрост. — Да, виждаме го. Току-що мина покрай нас... — Замълча. И след това, с внезапно напрежение, продължи: — Забавя...

— Какво прави?

— Натиска спирачки. Изглежда ще спре...

— Местоположение? — прекъсна го Ризоли.

— Паркингът без никаква настилка. Току-що спря на него!

Това е той.

— Корсак, положението се напече! — изсъска тя през прозореца.

Докато нагласяше личната си апаратура за комуникация и наместваше слушалките, всеки нерв в тялото ѝ запя от възбуда.

Корсак вдигна ципа на панталоните си и се втурна обратно към колата.

— Какво? Какво?

— Някаква кола току-що спряла край „Енекинг“... Наблюдател Две, какво прави той?

— Просто седи там. С изгасени светлини.

Джейн се приведе напред, притискайки слушалките към ушите си. Секундите се точеха, радиостанцията мълчеше, всички очакваха следващия ход на заподозрения.

Проверява района. Иска да се увери, че е безопасно да действа.

— Твой ред е, Ризоли — обади се Фрост. — Ще го стащваме ли?

Тя се колебаеше, претегляйки възможностите си. Страхуваше се да не захлопне вратичката на капана прекалено рано.

— Чакай — додаде Фрост. — Запали отново фаровете. А, по дяволите, дава на заден. Промени си намерението.

— Забеляза ли ви? Фрост, забеляза ли ви?

— Не знам! Върна се на заден на „Енекинг“. Продължава на север...

— Изплашихме го! — В тази частица от секундата единственото възможно решение изкрystalизира съвсем ясно в ума ѝ. Всички единици, *действайте, действайте, действайте! Заклежете го веднага!*

Включи двигателя на колата, даде на първа. Гумите изсвириха, издълбавайки следи в меката пръст и падналите листа, клони шибаха предното стъкло. Чу превключването на висока скорост на автомобилите на хората от своя екип и воя на няколко сирени.

— Наблюдател Три. Вече заграждаме „Енекинг“ откъм север...

— Наблюдател Две. Преследваме...

— Колата приближава! Удря спирачки...

— Оградете го! Оградете го!

— Не го пресрещайте, докато сте сами! — нареди Ризоли. — Чакайте подкрепление!

— Разбрано. Колата спря. Задържахме позицията.

Когато Джейн наби спирачките и спря сред свирене на гуми, „Енекинг паркуей“ бе ярко осветен от пулсиращите сини лампи на полицейските автомобили. Те я ослепиха временно, докато слизаше от колата си. Приливът на адреналин бе превъзбудил всички и тя го чуваше в повишените, трескави нотки на гласовете им, усещаше пускащото искри напрежение на мъжете, намиращи се на прага на насилието.

Фрост отвори рязко вратата на заподозрения и към главата му бяха насочени половин дузина оръжия. Таксиметровият шофьор

седеше ослепен и дезориентиран, сините светлини пулсираха по лицето му.

— Излез от колата — нареди Фрост.

— Какво... какво съм *направил*?

— *Излез от колата!*

През тази удавена в адреналин нощ дори Бари Фрост се бе превърнал в нещо, вдъхващо страх.

Шофьорът се измъкна бавно от таксито, вдигнал високо ръце. В мига, в който стъпи на земята, го извъртяха и блъснаха с лице към багажника на таксито.

— Какво съм направил? — извика той, докато Фрост го претърсваше.

— Кажи си името! — намеси се Ризоли.

— Не знам за какво е всичко това...

— *Името ти!*

— Виленски. — Шофьорът изхлипа. — Върнън Виленски...

— Проверявам — каза Фрост и зачете информацията от личната карта на таксиметровия шофьор. — Върнън Виленски, бял, мъжки пол, роден 1955 година.

— Отговаря на разрешителното на таксито — отвърна Корсак, който се бе вмъкнал донякъде в таксито, за да провери документите, закрепени за сенника.

Джейн вдигна поглед, присвила очи заради светлината на приближаващите фарове. Дори в три часа сутринта движението по паркинга не спираше и сега, след като полицията бе блокирала улицата, скоро пристигащите и от двете посоки коли щяха да започнат да обръщат.

Фокусира се отново върху шофьора. Стисна го за ризата и го изви така, че да застане с лице към нея, а после насочи светлината на фенерчето си към очите му. Видя мъж на средна възраст, с оредяла руса коса, тънката му кожа изглеждаше жълтеникава на острата светлина от фенерчето. Това не можеше да бъде лицето на техния извършител. Беше се вглеждала в очите на злото повече пъти, отколкото й се искаше да си спомни, и носеше в паметта си всички лица на чудовища, които бе срещнала в работата си. Този уплашен мъж определено не принадлежеше към въпросната галерия от образи.

— Какво правите тук, мистър Виленски? — попита тя.

— Просто... просто дойдох по повикване.

— Какво повикване?

— Някакъв човек, обадил се за такси. Казал, че останал без бензин на „Енекинг паркуей“...

— Къде е той?

— Не знам! Спрях, където каза, че ще чака, но го нямаше. Моля ви, това е грешка. Обадете се на моята диспечерка! Тя ще потвърди думите ми!

— Корсак, отвори багажника — каза Ризоли.

Още докато вървеше към задницата на таксито, я изпълниха неприятни предчувствия. Вдигна капака на багажника и насочи към него фенерчето си. Цели пет секунди се взира в празния багажник, усещайки как образуващата се в стомаха ѝ топка нараства с всеки следващ миг. Сложи ръкавици. Лицето ѝ пламна, отчаянието натежа като камък върху гърдите ѝ, докато повдигаше сивото килимче от дъното на багажника. Видя резервна гума, няколко инструмента. Задърпа килимчето, за да го отдели докрай, съсредоточила целия си гняв върху отлепването на всеки квадратен сантиметър от него, в оголването на всяко тъмно ъгълче, което може би криеше. Беше като полудяла, беше се вкопчила отчаяно в парченцата, които разчиташе да я спасят. Когато не бе в състояние да отдели нито сантиметър повече от килимчето и разкри голия метал на багажника, Джейн просто продължи да се вглежда в празното пространство, отказвайки да приеме това, което се виждаше ясно. Неоспоримото доказателство, че беше провалила акцията.

Номер. Това е бил добре скроен номер, с цел да ни отвлече вниманието. Но от какво?

Отговорът дойде с главозамайваща скорост. От всички радиостанции прозвуча:

— Десет петдесет и четири, десет петдесет и четири, гробище „Феървю“. Всички единици, десет петдесет и четири, гробище „Феървю“.

Срещна погледа на Фрост; в този миг и двамата бяха осъзнали ужасната истина. Десет петдесет и четири. Убийство.

— Остани при таксито! — нареди му тя и хукна към колата си.

От безредно струпаните превозни средства нейният автомобил беше спрял така, че можеше да се измъкне най-лесно, да обърне най-

бързо. Докато се наместваше зад волана и превърташе ключа, Джейн проклинаше глупостта си.

— Хей! Хей! — извика Корсак.

Той тичаше покрай колата и удряше по вратата.

Тя спря, колкото да му даде възможност да се вмъкне вътре и да затвори вратата си. После натисна педала на газта, така че скоростта го накара да залепи гръб в облегалката.

— Какво, по дяволите, там ли смяташе да ме оставиш? — извика той.

— Сложи си колана.

— Аз не съм просто товар за пренасяне.

— *Сложи си колана!*

Той придърпа колана над рамото си и го закопча. Въпреки гласовете от радиостанцията чуваше тежкото дишане и свиренето на дробовете му.

— Наблюдател Едно, реагира на десет петдесет и четири — обърна се тя към диспечера.

— Вашето местонахождение?

— „Енекинг паркуей“, току-що минахме кръстовището с „Търтъл понд“. Вероятно ще бъдем там след по-малко от минута.

— Ще бъдете първи на мястото.

— Ситуация?

— Няма повече информация. Предполага се десет петдесет и осем.

Въоръжен и, предполага се, опасен.

Кракът на Ризоли като че ли беше залепнал върху педала на газта. Улицата към гробище „Феървю“ изскочи толкова бързо, че за малко не я пропусна. Взеха завоя със свирене на гуми. Младата жена се бореше с волана, за да запази контрола над колата.

— Уоу! — ахна Корсак, когато за малко не се блъснаха в редица големи крайпътни камъни.

Вратата от ковано желязо беше отворена и те минаха през нея. Гробището не беше осветено и там, където фаровете им не достигаха, сякаш изникваха подобни на зъби надгробни камъни.

Някаква кола на частен охранителен патрул бе паркирана на стотина метра от входа. Вратата на шофьора беше отворена и лампичката на тавана светеше. Ризоли удари спирачките и, излизайки

навън, посегна към оръжието си; този рефлекс беше станал толкова автоматичен, че дори не си даде сметка за извършеното действие. Прекалено много други детайли бяха заели съзнанието ѝ. Миризмата на прясно окосена трева и мокра пръст. Ударите на сърцето в гръдната ѝ кост.

И страхът. Докато се оглеждаше в мрака, тя усети ледения език на страха, защото знаеше, че ако таксито беше номер, това също можеше да бъде капан. Кървава игра, в която дори не знаеше, че участва.

Замръзна, вперила поглед в сянката, очертана край основата на някакъв паметен обелиск. Насочи лъча на фенерчето си натам и видя тялото на охранителя.

Щом тръгна към него, усети миризмата на кръв. Тя не можеше да бъде обърквана с нищо друго и задействаше примитивни аларми в мозъка ѝ. Коленичи в тревата, която беше все още мокра и топла от нея. Корсак я следваше плътно, също с насочен напред лъч на фенерчето си, и тя чуваше запъхтяното му дишане, напомнящите свиня звуци, които издаваше винаги при физическо натоварване.

Пазачът лежеше по корем. Джейн го завъртя на гръб.

— Божичко! — възкликна Корсак и отскочи назад толкова енергично, че лъчът на фенерчето му проряза небето.

Лъчът в ръката на Ризоли също трепереше, докато тя се взираше в почти отрязания врат с белеещи се сред кървавата плът хрущяли. Наистина беше убит човек. Убит и с почти отделена от тялото глава.

Мракът бе разкъсан от пулсиращи сини светлини, към тях се понесе сюрреалистичен калейдоскоп. Джейн се изправи; панталоните ѝ лепнеха от кръв, платът им бе залепнал за коленете. Присвила очи към приближаващите полицейски автомобили, тя се обърна към неосветеното гробище. В този миг, докато приближаващите фарове изрязаха дъга в мрака, в ретините ѝ замръзна картината на движеща се сред надгробните камъни фигура. Зърна я само за част от секундата и при следващата пулсация на светлината фигурата бе изчезнала сред морето издигащи се мраморни и гранитни камъни.

— Корсак — рече тя. — Някой се движи... два часа.

— Не виждам абсолютно нищо.

Младата жена продължаваше да се взира. И видя отново фигурата, движеща се надолу по склона към прикритието на

дърветата. Миг по-късно вече тичаше натам, изписвайки зигзагообразни движения между препятствията от надгробни камъни, бягайки върху спящите мъртъвци. Чу, че Корсак я последва, свирейки като акордеон, но бързо изостана. След секунди остана сама, носена от ракетното гориво на адреналина. Вече беше стигнала почти до дърветата, приближавайки мястото, където бе видяла фигурата за последен път, но този път не забеляза движещи се силуети. Забави крачка, спря, оглеждайки се напред-назад дори за най-незабележимото движение.

Макар да стоеше неподвижно, пулсът ѝ се ускоряваше в резултат на страха. В резултат на убедеността ѝ, че той беше наблизо. И я наблюдаваше. Не ѝ се искаше да включи фенерчето си, което щеше да се превърне във фар, издаващ местоположението ѝ.

Изпукването на клонка я накара да се завърти надясно. Дърветата се извисяваха пред нея като непроницаема черна завеса. През бученето на своята кръв, през свистенето на въздуха в дробовете си чу шумолене на листа и пукане на още клонки.

Той върви към мен.

Коленичи, насочила оръжие, с опънати до скъсване нерви.

Внезапно стъпките спряха.

Джейн включи фенерчето си и го насочи право напред. И тогава го видя, облечен в черно, застанал между дърветата. Той мина встрани, за да избяга от светлината, вдигнал ръка, за да предпази очи.

— *Не мърдай!* — извика тя. — Полиция!

Мъжът застина на място, с обърнато лице, с протегнатата към лицето си ръка. И произнесе тихо:

— Ще си сваля очилата.

— Не, негоднико! Ще стоиш, без да мърдаш, там, където си.

— И после какво, детектив Ризоли? Ще си разменим ли значките? Ще се потупаме ли по гърба?

Младата жена продължаваше да се взира към него, изведнъж разпознала гласа. Бавно, без да бърза, Гейбриъл Дийн си свали очилата и се обърна към нея. Със светлината, насочена към очите, не можеше да я види, но затова пък тя го виждаше много добре; изражението му беше спокойно и сдържано. Ризоли придвижи лъча на фенерчето вертикално по тялото му, видя черни дрехи, оръжие в калъф на бедрото му. А в ръката си държеше очилата за нощно виждане, които бе свалил

току-що. В главата ѝ прозвучаха думите на Корсак: *Мистър Джеймс Шибания Бонд*.

Дийн направи крачка към нея.

Оръжието ѝ моментално отскочи нагоре.

— Стой там, където си.

— Спокойно, Ризоли. Няма нужда да ми прострелваш главата.

— Така ли?

— Просто приближавам. За да можем да поговорим.

— Можем да си поговорим чудесно и от това разстояние.

Той погледна към премигващите светлини на полицейските коли.

— Кой според теб се обади за убийството?

Джейн държеше здраво оръжието, без да изпуска целта си от поглед.

— Използвай си главата, детектив. Предполагам, че главата ти я бива.

Направи още една стъпка.

— Просто *стой там*, където си, дяволите да те вземат.

— Добре. — Вдигна длани. И повтори безгрижно: — Добре.

— Какво правиш тук?

— Същото каквото и ти. Тук е екшънът.

— Откъде знаеше? Ако ти си известил за убийството, откъде знаеше, че екшънът е тук?

— Не знаех.

— Просто *се случи* да минеш насам и го откри?

— Чух, когато диспечерът отправи призива за проверка на гробище „Феървю“. За евентуален закононарушител.

— И?

— И се запитах дали не е нашият извършител.

— *Запита се?*

— Да.

— Трябва да си имал основателна причина.

— Инстинкт.

— Не ми говори врели-некипели, Дийн. Идваш напълно екипиран за нощна операция, но от мен се очаква да повярвам, че просто си наминал да провериш за евентуален закононарушител?

— Инстинктите ми са добри.

— Трябва да имаш екстрасензорни способности, за да си толкова добър.

— Губим си времето, детектив. Или ме арестувай, или работи с мен.

— Клоня към първия избор.

Той я гледаше невъзмутимо. Не ѝ казваше прекалено много неща, прекалено много тайни, които никога нямаше да изкопчи от него. Поне не тук, не тази нощ. Най-сетне Джейн свали пистолета, но не го прибра в кобура. Гейбриъл Дийн не ѝ вдъхваше чак толкова доверие.

— След като си дошъл пръв на местопрестъплението, какво видя?

— Охранителят вече беше повален. Използвах радиото в неговата кола, за да се обадя на диспечера. Кръвта беше все още топла. Помислих, че има вероятност нашият човек да е някъде наблизо. Затова отидох да търся.

Младата жена изпръхтя подозрително.

— Сред дърветата?

— Не видях друго превозно средство в гробището. Знаеш ли кой квартал се намира около нас, детектив?

Тя се поколеба.

— На изток е „Дедъм“. На север и юг е „Хайд парк“.

— Точно така. Жилищни квартали от всички страни, с много места, където може да се паркира кола. Придвижването оттам до това гробище става бързо.

— Защо извършителят би дошъл тук?

— Какво знаем за него? Нашият човек е обсебен от мъртвите. Копнее да ги мирише, да ги докосва. Държи труповете, докато стане невъзможно да прикрива вонята, да я скрие. Едва тогава се разделя с останките. Този човек вероятно се възбужда дори само докато се разхожда из гробището. И затова е дошъл тук, в тъмното, за да се отдаде на малка еротична авантюра.

— Но това е гадно.

— Погледни в неговия ум, в неговия свят. За нас може да е гадно, но за него това място е райско кътче. Място, където полагат мъртвите. Точно където би дошъл Властващия. Той върви тук и вероятно си представя цял харем от спящи жени под краката си.

— И тогава нарушават спокойствието му; изненадва го пристигането на патрула. Охрана, която сигурно не очаква, че може да ѝ се наложи да се справя с нещо по-опасно от неколцина тийнейджъри, отпратили се на нощно приключение.

— И охранителят оставя един самотен човек да мине покрай него и да му пререже гърлото?

Дийн мълчеше. За това нямаше обяснение. Ризоли също.

Когато заизкачваха склона, всичко наоколо пулсираше в синя светлина, а екипът ѝ вече ограждаше местопрестъплението с полицейска лента. След като наблюдава известно време този мрачен карнавал от трескава активност, Ризоли се почувства внезапно безкрайно уморена, за да се заеме с това. Рядко бе поставяла под въпрос преценките си, рядко се бе усъмнявала в инстинктите си. Но тази вечер, изправена пред доказателството за своя провал, тя се запита дали Гейбриъл Дийн не беше прав, като твърдеше, че тя няма място като ръководител на това разследване. Че травмата, която ѝ бе нанесъл Уорън Хойт, я бе увредила дотолкова, че вече не можеше да функционира като ченге. Тази нощ бе направила погрешен избор, беше отказала да пусне някой от екипа си, за да реагира на повикването за оглед на района. *Бяхме само на една миля оттук. Седяхме си в колите, чакахме нищото, докато този човек е умирал.*

Поредицата от поражения бе натежала толкова върху раменете ѝ, че усещаше как гърбът ѝ се огъва сякаш под товара на истински камъни. Върна се в колата си и отвори мобилния телефон. Отговори ѝ Фрост.

— Диспечерката на такситата потвърждава историята на таксиметровия шофьор — уведоми я той. — Обаждането било получено в два и шестнайсет. Мъжки глас твърдял, че бензинът в колата му свършил на „Енекинг паркуей“. Тя информирала по радиото мистър Виленски, който тръгнал да приеме поръчката. Опитваме да проследим от кой номер е направено обаждането.

— Нашият човек не е глупав. Номерът няма да ни заведе доникъде. Уличен телефон. Или откраднат мобилен телефон. По дяволите!

Удари арматурното табло.

— Какво ще правим с шофьора на таксито? Чист ли си тръгва?

— Освободи го.

— Сигурна ли си?

— Всичко е било игра, Фрост. Извършителят е знаел, че ще го чакаме. И си е поиграл с нас. За да демонстрира, че контролира положението. Че е по-умен от нас.

И току-що го доказа.

Ризоли затвори телефона и поседя малко, за да събере енергия да излезе от автомобила и да посрещне онова, което предстои. Друго разследване на смъртен случай. Всички въпроси, които със сигурност щяха да повдигнат решенията ѝ от тази нощ. С каква ярост бе съсредоточила надеждите си върху увереността, че извършителят щеше да следва досегашния си модел на действие. Той обаче беше използвал същия този модел, за да я изправи на нокти. За да предизвика фиаското, пред което се беше изправила сега.

Няколко от ченгетата, застанали край ограждащата мястото на престъплението лента, се обърнаха и погледнаха към нея — знак, че макар да се чувстваше омаломощена, не можеше да се крие повече в колата си. Спомни си термоса с кафе на Корсак; колкото и ужасно да беше, кофеиновият „шамар“ щеше да ѝ дойде добре в този момент. Посегна да вземе термоса зад седалката си и внезапно спря.

Погледна към стоящите между полицейските коли мъже. Видя Гейбриъл Дийн, строен и пригладен като черна котка, да обикаля из периметъра на местопрестъплението. Видя ченгетата, които оглеждаха района, стрелкащите се насам-натам лъчи от фенерчетата им. Но не видя Корсак.

Излезе от автомобила и се приближи до полицаи Дауд, който бе участвал в наблюдателния екип.

— Виждал ли си детектив Корсак? — попита тя.

— Не.

— Не беше ли тук, когато дойде? Не чакаше ли край тялото?

— Изобщо не съм го виждал тук.

Джейн погледна към дърветата, където бе срещнала Гейбриъл Дийн. *Корсак бягаше току след мен. Но изостана. И не се е връщал тук...*

Тръгна към дърветата, по същия маршрут, който бе изминала преди малко. По време на въпросния спринт бе така фокусирана върху преследването, че не бе обърнала почти никакво внимание на Корсак, който бе изостанал след нея. Помнеше страха си, думкащото в гърдите

си сърце, брулещия лицето ѝ нощен вятър. Помнеше тежкото дишане на опитващия се да я догони Корсак. После той бе изостанал и тя не знаеше какво се беше случило с него.

Сега ускоряваше крачка, лъчът на фенерчето ѝ пробягваше наляво-надясно. Точно това ли беше пътят, по който се бе движила? Не, не, беше минала покрай друга редица от надгробни плочи. Разпозна един обелиск, който се издигаше вляво.

Промени посоката и се насочи към обелиска, и за малко не се спъна в краката на Корсак.

Беше се строполил край един гроб, сянката от обемистия му торс се сливаше с гранита. Младата жена коленичи светкавично, викайки за помощ, докато го обръщаше по гръб. Беше достатъчен един поглед към подутото му, потъмняло лице, за да разбере, че сърцето му е спряло.

Опипа врата му с толкова отчаяно желание да напипа пулса на сънната му артерия, че за малко не взе собствения си бесен пулс за неговия. Той обаче нямаше пулс.

Джейн стовари юмрука си върху гърдите му. Дори този яростен удар обаче не успя да пробуди сърцето му.

Отметна главата му назад и издърпа напред отпуснатата му челюст, за да отвори дихателните пътища. Толкова неща в Корсак я бяха отблъсквали. Миризмата на потта и цигарите му, шумното пъхтене, подпухналите като понички ръце, с които се ръкуваше. Изобщо не се сети за никое от тези неща сега, когато долепи устни до устата му и издиша въздух в дробовете му. Усети как гърдите му се повдигат, чу шумно свирене, когато белите му дробове изхвърлиха въздуха. Постави длани върху гръдния му кош и започна да натиска с резки движения, извършвайки работата, която сърцето му отказваше да върши. Продължи да помпа и когато пристигнаха други ченгета, за да помогнат, когато ръцете ѝ започнаха да треперят и самото ѝ подгизна от пот. Докато помпаше така, тя се самобичуваше наум. Как не му беше обърнала внимание, как не беше забелязала по-рано, че го няма? Заради недоглеждането си го бе оставила да лежи тук по-дълго, отколкото трябваше. Мускулите ѝ пареха, коленете я боляха, но тя не спираше. Дължеше му го и нямаше да го изостави втори път.

Прозвуча приближаваща сирена на линейка.

Ризоли продължаваше да помпа, когато пристигнаха санитарите. Едва когато някой я хвана за ръката и я дръпна силно, тя изостави ролята си. Изправи се, с треперещи крака, докато санитарите се заеха с детектива, свързаха го към система с физиологичен разтвор. Извиха главата му назад и вкараха в гърлото му наконечник на ларингоскоп.

— Не мога да видя гласните струни!

— Боже, какъв голям врат има.

— Помогни ми да го наместя отново.

— Добре. Опитай пак!

Санитарят вкара отново ларингоскопа, напрягайки мускули, за да удържи тежестта на челюстта на Корсак. С масивния си врат и подут език той приличаше на току-що убит бик.

— Тръбичката е вътре!

Разкъсаха ризата му, оголвайки гъсто подобие на рогозка от косми, и долепиха до гърдите му дефибрилатор. На монитора на електрокардиографа се появи назъбена линийка.

— Има V-тахикардия!

Електрическият заряд от дефибрилатора повдигна гръдния кош на Корсак от земята за част от секундата. Тежкият му торс отскочи от тревата и се строполи отново. Лъчите от фенерчетата на струпалите се ченгета разкриваха всички жестоки детайли — от бледия бирен корем до почти женските гърди, които са повод за неудобство на много мъже с наднормени килограми.

— Добре! Вече има ритъм. Синусова тахикар...

— Кръвно?

Апаратът за измерване на кръвното налягане обви плътно месестата му ръка.

— Деветдесет систолично. Да го отнасяме!

Дори след като пренесоха Корсак в линейката и задните ѝ светлини започнаха да се отдалечават в мрака, Джейн не помръдна. Вцепенена от изтощение, тя се взираше след линейката, представяйки си онова, което му предстоеше да преживее. Яркото осветление в спешно отделение. Още игри, още тръбички. Мина ѝ през ума, че би трябвало да се обади на съпругата му, но не знаеше името ѝ. Всъщност не знаеше почти нищо за личния му живот и внезапно осъзна колко е тъжно, че знае несравнимо повече за мъртвите Йегърови, отколкото за

живия, дишащ човек, който бе работил рамо до рамо с нея. Партньорът, когото беше забравила.

Сведе поглед към тревата, където го бе намерила да лежи. Тя все още носеше отпечатъка от тежестта му. Представи си го как бе тичал след нея, прекалено задъхан, за да я догони. Въпреки това несъмнено се бе насилил, подтикван от тщеславието, от мъжката си гордост. Дали бе притиснал длан към гърдите си, преди да падне? Дали се бе опитал да извика за помощ?

Така или иначе нямаше да го чуя. Цялото ми внимание беше отдадено на преследването на сенки. На опитите да спася собствената си гордост.

— Детектив Ризоли? — обади се полицаи Дауд.

Беше се приближил толкова безшумно, че дори не бе усетила присъствието му.

— Да?

— Страхувам се, че открихме друго.

— Какво?

— Друго тяло.

Зашеметена, тя не бе в състояние да каже нищо, докато вървеше след Дауд по влажната трева, а лъчът на фенерчето му осветяваше пътя им в мрака. Проблясването на светлинки някъде напред бележеше посоката им. Когато най-сетне усети миризмата на разлагаща се плът, бяха на неколкостотин метра от мястото, където бяха открили убития пазач.

— Кой го откри? — попита тя.

— Агент Дийн.

— Защо е търсил чак там?

— Предполагам, е правел обход на района.

Дийн се обърна към нея, щом наближи.

— Мисля, че намерихме Карена Гент — обяви той.

Жената лежеше върху един гроб, с разпиляна черна коса, с полепнали между кичурите листа, наподобяващи подигравателна декорация на умъртвената плът. Беше мъртва достатъчно дълго, за да се подуе коремът ѝ и от ноздрите ѝ да започне да изтича телесна течност. Но значението на всички тези подробности бледнееше пред още по-големия ужас от онова, което бе направено в долната част на

корема ѝ. Джейн се взираше в зеещата рана. Един-единствен напречен разрез.

Земята сякаш се разтвори под краката ѝ и тя се олюля назад, търсейки опипом някаква опора там, където имаше само въздух.

Хвана я Дийн, като я стисна здраво за лакътя.

— Не е съвпадение — каза той.

Тя мълчеше, без да откъсва поглед от ужасната рана. Помнеше подобни рани по телата на други жени. Помнеше едно лято, по-горещо от настоящото.

— Следил е новините — продължи агентът. — Знае, че ти си ръководител на разследването. Знае как да преобърне местата, как да направи така, че играта на криеница да тече едновременно и в двете посоки. Ето какво е това за него сега. Игра.

Макар да чуваше думите, Ризоли не разбра какво се опитваше да ѝ каже.

— Не видя ли името?

Насочи лъча на фенерчето си към думите, издълбани в гранита на надгробната плоча:

„Любим съпруг и баща
Антъни Ризоли
1901 — 1962“

— Това е присмех — обясни Дийн. — И е насочен право към теб.

Жената, седнала край леглото на Корсак, имаше сплескана кестенява коса, която изглеждаше така, сякаш не беше мита и ресана от дни. Тя не го докосваше, а просто гледаше към леглото с празен поглед, отпуснала длани в скута си, безжизнена като манекен на витрина. Ризоли стоеше пред стъклената стена на малкото отделено пространство в интензивното отделение, водейки вътрешна борба дали да наруши усамотението ѝ. Най-накрая жената вдигна очи и срещна погледа ѝ през стъклото, така че вече нямаше как просто да си тръгне.

Джейн влезе в стаичката.

— Мисис Корсак? — попита тя.

— Да?

— Аз съм детектив Ризоли. Джейн. Моля ви, наричайте ме Джейн.

Лицето на жената остана безизразно; очевидно името не ѝ говореше нищо.

— Страхувам се, че не знам първото ви име — додаде Ризоли.

— Даян. — Жената помълча, а после се намръщи: — Съжалявам, коя казахте, че сте?

— Джейн Ризоли. От бостънската полиция. Работех със съпруга ви по един случай. Може да е споменал за него.

Даян безразлично повдигна рамене и погледна отново към съпруга си. Лицето ѝ не изразяваше нито тъга, нито страх. Само вцепенената пасивност на изтощението.

Ризоли постоя за момент безмълвно над леглото. „Толкова много тръбички — помисли си тя. — Толкова много машини.“ И в центъра им се намираше Корсак, превърнал се в безчувствена плът. Лекарите бяха потвърдили, че е получил инфаркт и макар сега сърдечният му ритъм да бе стабилен, той оставаше в състояние на ступор. Устата му зееше и вкараната в трахеята му тръбичка се подаваше като пластмасова змия. Висящият отстрани на леглото резервоар събираше бавно капещата урина. Макар чаршафът да покриваше гениталиите,

гърдите и коремът му бяха голи, а единият космат крак се подаваше изпод чаршафа, така че се виждаха дългите му жълти нокти. Още докато възприемаше всички тези детайли, Джейн изпита срам, че нахлува по такъв начин в личното му пространство, че го вижда във възможно най-уязвимото състояние. Но не можеше да извърне поглед встрани. Чувстваше непреодолимо желание да гледа, очите ѝ бяха привлечени като от магнит от интимните подробности, нещата, които той, ако беше буден, не би искал тя да види.

— Нуждае се от бръснене — обади се Даян.

Колкото и тривиална да беше тази загриженост, това бе единствената спонтанна забележка от страна на съпругата му. Тя не беше помръднала нито един мускул, а седеше абсолютно неподвижно, с все така безсилно отпуснати длани, с изсечено от камък кротко изражение.

Ризоли се опитваше да намери какво да каже, нещо, което според нея *би трябвало* да ѝ донесе утеха, и в крайна сметка се спря на едно клише.

— Той е борбена натура. Няма да се предаде лесно.

Думите ѝ паднаха като камъни в бездънно езеро. Никакви вълнички, никакъв ефект. След дълго мълчание уните сини очи на Даян най-сетне се фокусираха върху събеседницата ѝ.

— Страхувам се, че отново ви забравих името.

— Джейн Ризоли. Със съпруга ви работехме заедно по наблюдаването на един район.

— О! Значи вие сте тази.

Ризоли замълча, внезапно обзета от силно чувство за вина. *Да, аз съм тази. Тази, която го изостави. Която го остави да лежи сам в мрака, защото единственият ѝ стремеж беше да спаси някак си провалената нощ.*

— Благодаря — промълви Даян.

Джейн се намръщи.

— За какво?

— За това, което направихте. Че му помогнахте.

Ризоли се взря в разконцентрираните ѝ сини очи и за първи път забеляза силно свитите зеници. „Очите на човек под упойка“ — помисли си тя. Замайването на Даян Корсак беше резултат от наркотици.

Ризоли погледна към Корсак. Спомни си нощта, когато го беше извикала в къщата, където беше убит Гент, и че бе пристигнал пийнал. Спомни си също и нощта, когато в паркинга на сградата на съдебните лекари Корсак не бе проявил особено желание да се прибере вкъщи. Това ли го чакаше у дома всяка вечер? Тази жена с празен поглед, с глас като на робот?

Ти така и не спомена. А аз пък не си направих труда да попитам.

Приближи се до леглото и му стисна ръката. Спомни си как влажното му ръкостискане преди я бе отвращавало. Но не и днес; днес щеше да се зарадва, ако бе стиснал ръката ѝ в отговор. Но дланта в ръката ѝ остана безсилно отпусната.

Беше единайсет преди обяд, когато най-сетне влезе в апартамента си. Пусна двете резета, натисна бутона на ключалката и постави веригата. Преди време щеше да си помисли, че всички тези ключалки са признак за параноя; някога се бе задоволявала с една обикновена валчеста дръжка-ключалка и оръжие на нощното си шкафче. Но преди година Уорън Хойт бе променил живота ѝ и оттогава на вратата ѝ се бяха появили всички тези лъскави месингови аксесоари. Вгледа се в набора от ключалки и внезапно осъзна, че бе станала като всяка жертва на насилие, изпълнена с отчаяното желание да барикадира дома си и да го изолира от света.

Хирургът ѝ бе причинил това.

А сега новият извършител, Властващия, бе прибавил гласа си към хора от чудовища, ревящи пред вратата ѝ. Гейбриъл Дийн веднага бе разбрал, че гробът, върху който бе оставен трупът на Карена Гент, не бе избран случайно. Макар намиращият се в този гроб Антъни Ризоли да не ѝ беше роднина, общото име определено бе послание към нея.

Властващия знае името ми.

Свали кобура едва след като огледа целия апартамент. Той не беше голям и ѝ беше нужна по-малко от минута, за да хвърли поглед в кухнята и дневната, после да измине късия коридор до спалнята, да отвори стенния гардероб, да надникне под леглото. Едва тогава разкопча кобура и пхна оръжието в чекмеджето на нощното си шкафче. Съблече се и влезе в банята. Заклучи вратата — още един

автоматичен рефлекс, при това абсолютно ненужен, но само така можеше да събере смелост да застане под душа и да дръпне завеската. Малко по-късно, с все още недоизмит от косата балсам, я обзе чувството, че не е сама. Дръпна рязко завесата и се взря в празната баня, с лудо тупкащо сърце, със стичаща се по раменете и на пода вода.

Затвори кранчето. Опря гръб в облицованата с плочки стена и дишайки тежко, зачака пулсът ѝ да се нормализира. През *ударите* на сърцето си чуваше бръмченето на вентилатора от вентилационната шахта. Бученето на тръбите в сградата. Ежедневни звуци, които никога досега не си бе правила труда да регистрира, когато обичайността им бе служила като благословен фокус.

Когато пулсът ѝ най-сетне се нормализира, водата бе изстинала върху кожата ѝ. Избърса се с хавлията, после коленичи, за да подсуши измокрения под. Въпреки цялата си напереност на работа, въпреки държанието си като непоклатимо ченге, сега се бе превърнала в трепереща плът. В огледалото виждаше как страхът я бе променил. Оттам я гледаше жена, чиято и без това слаба фигура отиваше към крайното измършавяване. Чието лице, някога четвъртито и силно, сега беше изпито като на призрак, а очите ѝ изглеждаха големи и тъмни на фона на хлътващите все по-близо до костите на черепа бузи.

Избяга от огледалото и влезе в спалнята. С все още влажна коса се отпусна на леглото и легна с отворени очи; знаеше, че трябва да се опита да поспи поне няколко часа. Но дневната светлина нахлуваше безмилостно през процепите на щорите на прозорците, освен това чуваше шума на минаващите долу по улицата коли. Беше пладне, не бе спала почти от трийсет часа и не бе яла почти от дванайсет. Но не изпитваше нито глад, нито желание за сън. Събитията от ранните часове на деня продължаваха да текат като електрически ток по нервната ѝ система, спомените се появяваха отново и отново, сякаш се въртяха в кръг. Виждаше зейналия разрез на гърлото на пазача, чиято глава бе извита в невъзможен ъгъл спрямо тялото. Виждаше Карена Гент с полепнали по косите листа.

И виждаше Корсак, от чието тяло стърчаха тръбички и жици.

Тези три образа се въртяха в главата ѝ като светлината на стробоскоп и не можеше да се отърве от тях. Не можеше да спре бръмченето. Така ли изглеждаше лудостта?

Преди седмици д-р Цукер бе настоял да потърси помощта на психотерапевт и тя ядосано бе отхвърлила съвета му. Сега се питаше дали не бе доловил нещо в думите ѝ, в погледа ѝ, което дори самата тя не бе забелязала. Първите пукнатини в нормалното ѝ състояние, които ставаха все по-широки и по-дълбоки, откакто Хирургът бе нахлул в живота ѝ.

Събуди я звънът на телефона. Стори ѝ се, че току-що бе затворила очи и първата емоция, която я обзе, докато вдигаше слушалката, бе гняв, задето не можеха да я оставят дори за миг на спокойствие. Отговори рязко:

— Ризоли.

— Тъъъ... Детектив Ризоли, обажда се Йошима от канцеларията на съдебните лекари. Д-р Айлс очакваше да дойдете за аутопсията на Гент.

— Ще дойда.

— Ами, тя вече започна и...

— Колко е часът?

— Почти четири. Опитяхме се да ви пратим съобщение по пейджъра, но вие не отговорихте.

Седна толкова рязко, че стаята се завъртя. Разтърси глава и погледна часовника край леглото: 3:52. Не беше чула нито будилника, нито пейджъра си.

— Съжалявам — промълви тя. — Идвам възможно най-бързо.

— Почакайте малко. Д-р Айлс иска да говори с вас.

Чу издрънчаване на инструменти в метална табличка, последвано от гласа на д-р Айлс в слушалката.

— Детектив Ризоли, ще дойдете, нали?

— Ще ми трябва половин час, за да стигна.

— Тогава ще ви изчакаме.

— Не искам да ви задържам.

— Д-р Тиърни също трябва да дойде. И двамата трябва да видите това.

Нещо твърде необичайно. При всички работещи патолози, защо трябваше да вика точно пенсиониралия се д-р Тиърни?

— Някакъв проблем ли има? — попита Джейн.

— Раната на корема на жертвата — обясни д-р Айлс. — Не е обикновен разрез. Става дума за хирургически разрез.

Д-р Тиърни беше вече облечен и бе в залата за аутопсии, когато Ризоли пристигна. И той като д-р Айлс обикновено избягваше да използва респиратор, и тази вечер единствената защита за лицето му беше пластмасовият протектор, зад който новопристигналата веднага зърна мрачното му изражение. Всички останали присъстващи имаха не по-малко мрачен вид и погледнаха влизащата с изнервящо мълчание. Присъствието на агент Дийн вече не я изненадваше и тя отвърна на погледа му с едва видимо кимване, като се запита дали той също бе успял да открадне няколко часа сън. За първи път забеляза умора в очите му. Тежестта на това разследване бавно притискаше надолу дори Гейбриъл Дийн.

— Какво пропуснах? — попита Джейн.

Тъй като все още не беше готова за срещата с останките, тя не отделяше поглед от д-р Айлс.

— Приключихме външния оглед. Криминалистите вече направиха необходимото, за да съберат влакната и космите и изрязаха ноктите.

— А секретите от влагалището?

Айлс кимна.

— Имаше подвижни сперматозоиди.

Ризоли пое въздух и най-сетне се фокусира върху тялото на Карена Гент. Ужасната миризма почти удави ментоловия спирт, от който за първи път бе намазала под носа си. Вече нямаше доверие на стомаха си. Толкова много неща не бяха станали както трябва през последните седмици и тя бе загубила увереността си дори в нещата, които я бяха поддържали по време на досегашните разследвания. Беше влязла в залата, страхувайки се не от самата аутопсия, а от своята реакция към нея. Не можеше нито да предвиди, нито да контролира реакциите си, и това я плашеше повече от всичко друго.

Беше изгълтала шепа крекери вкъщи, за да не трябва да присъства на това изпитание на празен стомах, и изпита облекчение, че не усети даже сянка от гадене въпреки миризмите, въпреки гротескното състояние на останките. Успя да запази самообладание,

докато оглеждаше тъмнозеления корем. Разрезът с формата на Y още не беше направен. Единственото, което все още не успяваше да си наложи да погледне, беше зейналата рана. Вместо това се фокусира върху врата, върху синините с формата на малки дискове, видими дори на фона на настъпилото след смъртта посиняване на кожата, под двата ъгъла на челюстта. Отпечатыците, оставени от пръстите на убиеца, стискащи плътта.

— Удушаване с ръце — каза Айлс. — Като Гейл Йегър.

„Най-интимният начин да убиеш някого — беше го нарекъл д-р Цукер. — Кожа до кожа. Твоите ръце в нейната плът. Притискаш гърлото й, усещайки как животът я напуска.“

— А рентгеновите снимки?

— Фрактура на левия щитовиден хрущял.

— Не ни интересува вратът — прекъсна я д-р Тиърни. — А раната. Предлагам да сложите ръкавици, детектив. Налага се да я огледате лично.

Джейн се приближи до шкафчето, където държаха ръкавиците. Без да бърза, извади един чифт размер S, възползвайки се от всеки миг на отлагане, за да събере силите си. Най-сетне се върна към масата.

Д-р Айлс вече беше насочила осветлението към корема. Краищата на раната зееха като почернели устни.

— Кожният слой е бил отворен с един чист разрез — обясни тя. — С гладко острие. Веднъж щом кожата е била разрязана, са направени по-дълбоки разрези. Първо повърхностната фасция, после — мускула, накрая — перитонеума на малкия таз.

Ризоли се взираше в бездната на раната, мислейки за ръката, държала острието, една толкова уверена ръка, че бе направила отвора с един уверен разрез.

— Била ли е жива жертвата, когато е направено това? — попита тихо тя.

— Не. Не е правен шев и няма кръвене. Разрезът е направен след настъпването на смъртта, след спирането на сърцето на пациентката, след преустановяване на кръвообращението. Начинът на изпълнение на процедурата — методичната последователност на разрезите — показва, че извършителят има хирургически опит. Правил е това и преди.

— Давай, детектив — обади се д-р Тиърни. — Огледайте раната.

Джейн се поколеба, усещайки ръцете си заледени под латексовите ръкавици. Бавно плъзна длан в отвора, прониквайки дълбоко в малкия таз на Карена Гент. Знаеше точно какво ще намери, но въпреки всичко откритието я разтърси. Погледна към д-р Тиърни и видя потвърждение в очите му.

— Матката е отстранена — каза той.

Младата жена измъкна ръката си от таза.

— Това е той — промълви тя. — Уорън Хойт го е направил.

— Но всичко останало съответства на начина на действие на Властващия — обади се Гейбриъл Дийн. — Отвличането, задушаването. Половият акт след настъпването на смъртта...

— Но не и това — отвърна Ризоли, без да откъсва поглед от раната. — Това е фантазия на Хойт. Точно това го възбужда. Рязането, отделянето на органа, който ги определя като жени и им дава власт, която той никога няма да притежава. — Погледна право към Дийн. — Познавам работата му. Виждала съм я и преди.

— И двамата сме я виждали — потвърди д-р Тиърни. — Миналата година аз правих аутопсиите на жертвите на Хойт. Тази техника е негова.

Дийн поклати невярващо глава.

— Двама различни убийци? Съчетаващи техниките си?

— Властващия и Хирургът — произнесе Джейн. Намерили са се.

Седеше в колата си с духащ през вентилационния отвор топъл въздух, с капки пот по челото. Дори нощната горещина не успя да разсее студа от залата за аутопсии, който усещаше и досега. „Трябва да съм хванала грип“ — помисли си тя, докато масажираше слепоочията си. И нищо чудно; дни наред живееше под огромно напрежение и сега то си казваше думата. Главата я болеше и единственото ѝ желание беше да допълзи до леглото и да спи непробудно цяла седмица.

Тръгна право към къщи. Влезе в апартамента и за пореден път изпълни ритуала, превърнал се във важна част за поддържане на разсъдъка ѝ. Пускането на резетата, вмъкването на веригата в предназначения за тази цел жлеб се извършваха особено грижливо; едва след като изпълни всичко от списъка за сигурността, след като заключи всяка ключалка и надникна във всеки стенов шкаф, скрита обувките си в ъгъла и смъкна панталоните и блузата. Така, по бельо, се отпусна тежко в леглото и замасажира слепоочията си, като се питаше дали имаше още аспирин в аптекката; нямаше обаче капчица сила, за да стане и да провери.

Интеркомът на апартамента изписка. Изправи се като пружина, сърцето ѝ загалопира, алармените сигнали вдигнаха на крак всеки нерв в тялото ѝ. Нито очакваше посетители, нито имаше желание да посреща когото и да било.

Звънецът прозвуча отново; усети звука като прокарване на домакинска тел по оголените си нервни окончания.

Изправи се и отиде в дневната, за да натисне бутона на интеркома.

— Да?

— Гейбриъл Дийн е. Може ли да се кача?

Това бе последният глас, който бе очаквала да чуе. Толкова се изненада, че за момент не знаеше как да реагира.

— Детектив Ризоли? — обади се той.

— За какво става дума, агент Дийн?

— Аутопсията. Има въпроси, които трябва да обсъдим.

Натисна бутона за отключване на входната врата, но почти веднага съжали. Нямаше вяра на Дийн, а ето че се готвеше да го пусне в сигурното убежище на дома си. Но решението беше взето с необмисленото натискане на бутона и сега вече не можеше да го промени.

Едва успя да навлече памучна хавлия за баня, когато той почука на вратата ѝ. През лещата на шпионката остриите му черти изглеждаха разкривени. Заплашителни. Докато успее да отключи всички ключалки, този гротескно разкривен образ се бе запечатал в съзнанието ѝ. Реалността съвсем не изглеждала толкова заплашителна. Мъжът, който стоеше на прага на дома ѝ, имаше уморен поглед, а напрежението на лицето му показваше, че беше станал свидетел на прекалено много ужас и бе спал прекалено малко. Но първият му въпрос беше за нея:

— Как си?

Джейн разбра прекрасно смисъла, който се криеше във въпроса му. Че тя не беше добре. Че се нуждаеше от консултация — нестабилно ченге, което заплашваше всеки момент да се пръсне на чупливи парченца.

— Супер — отговори тя.

— Тръгна си толкова бързо след аутопсията. Преди да имаме възможност да поговорим.

— За какво?

— Уорън Хойт.

— Какво искаш да знаеш за него?

— Всичко.

— Страхувам се, че това ще отнеме цяла нощ. А аз съм уморена.

Придърпа краищата на хавлията, изведнъж осъзнала как изглежда. За нея винаги бе важно да има професионален вид и обикновено обличаше блейзер, преди да се появи на сцена, на която е било извършено престъпление. А сега стоеше пред Дийн само по бельо и хавлия за баня и усещането за собствената ѝ уязвимост не ѝ допаднаше.

Посегна към вратата; жестът говореше недвусмислено: „Разговорът ни приключи“.

Той не помръдна от мястото си.

— Виж, признавам, че допуснах грешка. Трябваше да те послушам от началото. Ти първа го забеляза. Аз не различих паралелите с Хойт.

— Защото никога не си го познавал.

— Затова ми разкажи за него. Трябва да работим заедно, Джейн. Смехът ѝ прозвуча режещо като стъкло.

— Значи сега екипната работа те заинтригува? Това е нещо ново. Примирена, че посетителят ѝ явно няма да си тръгне, тя се обърна и влезе в дневната. Той я последва, затвори вратата след себе си.

— Разкажи ми за Хойт.

— Може да прочетеш файла му.

— Вече го направих.

— В такъв случай разполагаш с всичко, което ти е нужно.

— Не с всичко.

Младата жена се обърна към него.

— Какво друго има?

— Искам да знам това, което знаеш ти.

Направи още една крачка към нея и тя бе обзета от тревога, защото се намираше в толкова неизгодно положение спрямо него, така босонога и прекалено изтощена, за да отбие атаката му. Чувстваше го като атака, всички тези изисквания и начинът, по който погледът му сякаш преминаваше през оскъдното ѝ облекло.

— Между вас двамата съществува особена емоционална връзка — каза той. — Някаква привързаност.

— Не го наричай „привързаност“, по дяволите.

— Ти как би го нарекла?

— Той беше извършителят. Аз съм тази, която го притисна в ъгъла. Съвсем просто е.

— Не е толкова просто, ако съдя по това, което чух. Каквото и да твърдиш, между вас двамата *съществува* някаква връзка. Той се върна умишлено в живота ти. Гробът, на който са оставили тялото на Карена Гент, не е избран случайно.

Джейн не отговори. Нямаше как да не се съгласи с това.

— Той е ловец, също като теб — продължи Дийн. — И двамата преследват хора. Това е едно от нещата, които ви свързват. Една от допирните ви точки.

— Това не е допирна точка.

— Но се разбирате един друг. Независимо какви са чувствата ти към него, двамата сте свързани. Ти забеляза влиянието му върху Властващия преди другите. Ти се движеше пред нас.

— А ти мислеше, че се нуждае от психотерапевт.

— Да. Тогава го мислех.

— Значи сега вече не съм луда. А съм блестяща.

— Ти можеш да влизаш вътре в ума му. Можеш да ни помогнеш да съобразим какво ще направи по-нататък. Какво иска той?

— Откъде да знам?

— Погледът ти към него е по-интимен от погледа на което и да било друго ченге.

— Интимен ли? Така ли наричаш това? Кучият син за малко не ме уби.

— Не съществува нищо по-интимно от убийството. Нали?

В този момент го мразеше, защото бе изрекъл истина, която ѝ се искаше да отрече. Беше посочил точно това, което ѝ бе непоносимо да признае. Че двамата с Уорън Хойт бяха свързани завинаги. Че страхът и омразата са по-силни емоции, отколкото любовта някога би могла да бъде.

Отпусна се тежко на дивана. Някога щеше да се бори. Някога щеше да бъде достатъчно ожесточена, за да намери какво да отговори на който и да е мъж. Но тази вечер се чувстваше уморена, толкова уморена, и нямаше сили да парира въпросите на своя събеседник. Той щеше да продължава да оказва натиск и да подтиква, докато получи желаните отговори, и за нея беше по-добре още сега да отстъпи пред неизбежното. Да приключи с това, за да я остави на мира.

Изправи гръбнак и установи, че се взира в дланите си, в двата еднакви белега върху тях. Това бяха само два от оставените от Хойт спомени, най-явните; другите не бяха толкова видими: зарасналите фрактури на ребрата и лицевите кости, които още можеха да се видят на рентгенови снимки. Най-невидими бяха пукнатините, които присъстваха все още в живота ѝ, като цепнатини, оставени от земетресение. През последните няколко седмици бе усетила как тези пукнатини се разширяват, сякаш земята под краката ѝ заплашваше да се сгромоляса.

— Нямах представа, че все още е там — прошепна Джейн. — Че стои точно зад мен в онова мазе. В онази къща...

Дийн седна на стола срещу нея.

— Ти си тази, която го откри. Единственото ченге, което е знаело къде да го търси.

— Да.

— Защо?

Тя сви рамене, изсмя се.

— Чист късмет.

— Не, трябва да е нещо повече от това.

— Не ми приписвай заслуги, каквито нямам.

— Не мисля, че ти отдавам в достатъчна степен заслуженото, Джейн.

Младата жена вдигна очи; прямотата, с която я гледаше той, беше такава, че ѝ се прииска да се скрие. Но нямаше къде да се усамоти, нямаше как да се защити от един толкова пронизателен поглед. „Какво ли вижда? — помисли си тя. — Има ли представа колко разголена ме кара да се чувствам?“

— Каж ми какво се случи в мазето — промълви той.

— Знаеш какво се случи. Описано е в показанията ми.

— Хората пропускат разни неща от показанията си.

— Няма нищо повече за казване.

— Дори няма да опиташ?

Гневът премина през тялото ѝ като шрапнел.

— Не искам да мисля за това.

— Но въпреки това не можеш да спреш да се връщаш към него. Нали?

Тя го гледаше, питайки се каква беше играта му и как бе позволила да я включи толкова лесно в нея. Беше познавала и други харизматични мъже, мъже, които успяваха да привлекат женския поглед толкова бързо, че да действат като удар с камшик. Джейн имаше достатъчно здрав разум, за да стои надалече от подобни мъже, да ги вижда такива, каквито са: генетично благословени сред простосмъртните. Тя нямаше кой знае каква полза от такива мъже, нито пък те от нея. Но тази вечер разполагаше с нещо, от което Гейбриъл Дийн имаше нужда, и той бе фокусирал с пълна сила привлекателността си към нея. И номерът му вършеше работа. Никога

досега мъж не бе успявал да я накара да се почувства едновременно толкова объркана и възбудена.

— И той те хвана като в капан в мазето — продължи Дийн.

— Влязох право в него. Не знаех.

— Защо не знаеше?

Въпросът беше изненадващ и я накара да се замисли. Върна се в спомените си към онзи следобед, когато бе стояла край отворената врата за мазето, страхувайки се да слезе по тъмното стълбище. Спомни си задушавашата горещина в къщата и мокрите си от пот сутиен и риза. Спомни си как страхът бе възпламенил всеки нерв в тялото ѝ. Но същевременно беше усещала, че нещо не е наред. Знаеше какво я очаква, след като слезе и по последното стъпало.

— Какво не беше както трябва, детектив?

— Жертвата — прошепна тя.

— Катрин Кордел?

— Тя беше в мазето. Завързана за едно легло в мазето...

— Примамката.

Джейн затвори очи и почти усети миризмата на кръвта на Кордел, на влажната пръст. На собствената си пот, възкисела от страха.

— Хванах се. Хванах се на уловката.

— Той е знаел, че така ще направиш.

— Трябваше да си дам сметка...

— Но си била фокусирана върху жертвата. Върху Кордел.

— Искях да я спася.

— И това бе твоята грешка.

Младата жена отвори очи и го погледна разгневено.

— Грешка ли?

— Не си подсигурила първо района. Оставила си отворена възможността да бъдеш атакувана. Допуснала си основна грешка. Изненадващо за толкова способна особа като теб.

— Ти не беше там. Не знаеш пред каква ситуация бях изправена.

— Прочетох показанията ти.

— Кордел лежеше там. Кървяща...

— И ти си реагирала така, както би реагирало всяко човешко същество. Опитала си да я спасиш.

— Да.

— И попадна в капана. Забрави да мислиш като ченге.

Оскърбеният ѝ поглед изглежда не го смути ни най-малко. Той продължаваше просто да я гледа, с неподвижно изражение, с толкова безстрастно лице, толкова уверен, че в крайна сметка само увеличи още повече вътрешния ѝ смут.

— *Никога* не забравям да мисля като ченге — заяви тя.

— В онова мазе си забравила. Позволила си жертвата да те разсее.

— Главната ми грижа винаги е жертвата.

— Когато излага на опасност и теб, и нея? Това логично ли е?

Логично. Да, това беше Гейбриъл Дийн. Никога не беше срещала друг като него, който можеше да гледа и на мъртвите, и на живите с еднаква липса на емоции.

— Не можех да я оставя да умре — призна тя. — Това беше първата ми... единствената ми мисъл.

— Познаваше ли я? Кордел?

— Да.

— Приятелки ли бяхте?

— Не. — Отговори толкова бързо, че събеседникът ѝ изви вежди в безмълвен въпрос. Ризоли пое въздух и каза: — Тя беше част от разследването на Хирургът. Това е всичко.

— Не я ли харесваше?

Младата жена направи пауза, поразена от проникателността на Дийн.

— Не ми допадаше. Да го наречем така.

Завиждах ѝ. Заради красотата. И заради въздействието ѝ върху Томас Мур.

— Но Кордел беше жертва — допълни Дийн.

— Не бях сигурна какво е. Поне в началото. Но към края стана ясно, че тя е мишената на Хирургът.

— Трябва да си се чувствала виновна. Че си се съмнявала в нея. Джейн не отговори.

— Затова ли изпитваше такава необходимост да я спасиш?

Тя застина, обидена от въпроса му.

— Тя беше в опасност. Нямах нужда от друга причина.

— Поела си рискове, нямащи нищо общо с предпазливостта.

— Не смятам, че думите *риск* и *предпазливост* могат да бъдат използвани в едно изречение.

— Хирургът явно е поставил капан. И си се хванала на стръвта.

— Добре, така да е. Беше грешка...

— И той е знаел, че ще я направиш.

— Откъде би могъл да знае?

— Той знае много за теб. Отново онази връзка. Която ви свързва.

Младата жена се изправи рязко.

— Това са глупости — обяви тя и излезе от дневната.

Той я последва в кухнята, преследвайки я неуморно с теориите си, теории, която тя не желаше да чуе. Вероятността за каквато и да било емоционална връзка между нея и Хойт беше прекалено отблъскваща, за да мисли върху нея, и не можеше да го слуша повече. Но той нямаше намерение да се отказва и, застанал в и без това клаустрофобично малката кухня, я принуди да изслуша онова, което имаше да ѝ каже.

— Както ти имаш директен канал към психиката на Уорън Хойт — заяви Дийн, — така и той има към твоята.

— Тогава той не ме познаваше.

— Можеш ли да си сигурна в това? Несъмнено е следвал развой на разследването. Знаел е, че ти си в екипа.

— И това е всичко, което е можел да знае за мен.

— Мисля, че той разбира повече, отколкото си мислиш. Той се храни от женския страх. Всичко е написано там, в психологическия му профил. Привличат го пострадалите жени. Емоционално смакваните. Полъхът на женската болка го възбужда и той е извънредно чувствителен към нея. В състояние е да долови дори най-фините намеци за нея. Тонът на женския глас. Начинът, по който тя си държи главата или отказва да направи зрителен контакт. Всички микроскопични физически признаци, които останалите хора може и да пропуснем. Но той ги долавя. Знае кои жени са наранени и се стреми именно към тях.

— Аз не съм жертва.

— Сега си. Той те превърна в жертва.

Дийн се приближи още, толкова се приближи, че сега почти се докосваха. Внезапно я изпълни диво желание да се отпусне в обятията му и да се притисне към него. Да види как щеше да реагира. Но гордостта и здравият разум не ѝ позволиха да го направи.

Наложи си да се засмее.

— Кой е жертвата тук, агент Дийн? Не съм аз. Не забравяй, аз съм тази, която го тикна зад решетките.

— Да — отвърна тихо той. — Ти тикна Хирургът зад решетките. Но не без сериозни травми за самата теб.

Тя го гледаше безмълвно. *Травми*. Точно това бе думата за онова, което ѝ бе причинил. Жена с белези по дланите и с крепост от ключалки на вратата. Жена, която никога вече нямаше да усети горещия дъх на август, без да си спомни горещината на онзи летен ден и миризмата на собствената си кръв.

Без да произнесе дума, Джейн се обърна и излезе от кухнята, за да се върне в дневната. Там се отпусна на дивана и остана да седи замаяна. Той не я последва веднага и за момент тя се почувства в блажено усамотение. Искаше ѝ се Дийн просто да изчезне, да излезе от апартамента ѝ и да ѝ позволи да остане в изолацията, за която копнее всяко страдащо животно. Но нямаше такъв късмет. Чу го да излиза от кухнята. Вдигна очи и го видя да стои с две чаши в ръцете. Подаде ѝ едната.

— Какво е това? — попита тя.

— Текила. Намерих я в шкафа ти.

Младата жена пое чашата и се намръщи.

— Бях забравила за нея. Много е стара.

— Е, не беше отворена.

Защото не си падаше по вкуса на текилата. Тази бутилка бе една от безполезните напитки, които брат ѝ Франки ѝ подаряваше, като се върнеше от своите пътувания, подобно на ликьора „Калуя“ от Хаваите и сакето от Япония. Това бе начинът на Франки да демонстрира, че е светски човек, благодарение на Военноморския корпус на САЩ. Може би този момент не беше по-неподходящ от всеки друг да опита подаръка му от слънчево Мексико. Отпи и премигна, очите ѝ се насълзиха. Докато текилата загряваше стомаха ѝ, тя се сети внезапно за една подробност от миналото на Уорън Хойт. В началото бе обезоръжавал съпротивата на жертвите си, като бе пускал незабелязано „Рохипнол“ в напитката им. „Колко лесно е да ни хванат в момент на непредпазливост“ — помисли си тя. Когато е разсеяна или няма причина да се усъмни в мъжа, който ѝ подава напитка, жената се превръща в поредното агне за кланицата. Дори тя бе приела чаша

текила, без да постави жеста под съмнение. Дори тя бе пуснала в апартамента си мъж, когото не познаваше добре.

Погледна отново към Дийн. Бе седнал срещу нея и сега очите им се намираха на едно ниво. Напитката, гаврътната на празен стомах, вече си оказваше въздействието, и крайниците ѝ губеха чувствителността си. Анестезията на алкохола. Спокойствието и невъзмутимостта ѝ бяха опасни.

Дийн се приведе към нея и тя не се отдръпна с обичайната си предпазливост. Той атакуваше личното ѝ пространство по начин, по който малко мъже се бяха опитвали да го направят, и тя му го позволяваше. Подчиняваше му се.

— Вече нямаме работа само с един убиец — заяви той. — Срещу себе си имаме партньори. И единият от тях е човекът, когото ти познаваш по-добре от всеки друг. Независимо дали искаш да го признаеш, между теб и Уорън Хойт съществува специална връзка. Кое то те прави и връзка с Властващия.

Джейн изпусна задържания в гърдите си въздух и произнесе тихо:

— Това е начинът, по който Хирургът работи най-добре. За това копнее. За партньор. За наставник.

— Той имаше такъв в Савана.

— Да. Лекар на име Андрю Капра. След убийството на Капра Уорън остава сам. И тогава идва в Бостън. Но не престава да търси нов партньор. Някой, който да споделя желанията му. Фантазиите му.

— Страхувам се, че го е открил.

Двамата се спогледаха, разбирайки много добре мрачните последиствия от това ново развитие.

— Сега те са двойно по-ефективни — додаде Дийн. — Вълците действат по-добре в глутница, отколкото като единаци.

— Кооперативно ловуване.

Той кимна.

— Това улеснява всичко. Преследването. Приклевването в ъгъла. Поддържането на контрол над жертвите...

Младата жена изправи гръб.

— Чашата — промълви тя.

— Какво чашата?

— Там, където бе убит Гент, не открихме чаша. Сега знаем защо.

— Защото Уорън Хойт е бил там и му е помагал.

Тя кимна.

— Властващия не се е нуждаел от предупредителна система. Имал е партньор, който е можел да го предупреди, ако съпругът опита да предприеме нещо. Партньор, който е стоял до него и е наблюдавал всичко. И то му е доставяло удоволствие. Тъй като е част от собствените му фантазии. Да наблюдава насилие на жена.

— А Властващия копнее за публика.

Джейн кимна отново.

— Затова избира двойки. За да има кой да гледа. Да наблюдава как се наслаждава на върховната си власт над женското тяло.

Описаното изтезание беше толкова интимно насилие, че ѝ стана мъчително да гледа събеседника си в очите. Но не отклони поглед. Сексуалното насилие над жените беше престъпление, което събуждаше болезнено любопитство в прекалено много мъже. Като единствена жена, присъстваща на утринните съвещания по време на разследванията, беше ставала свидетел как колегите ѝ обсъждат подробностите от подобни нападения и беше чувала електрическото жужене на интереса в гласовете им, въпреки стремежа да поддържат представа за трезв професионализъм. Те отделяха повече време за докладите на патолога за сексуалните травми, взираха се прекалено дълго в направените на местопрестъплението снимки на жени с широко разтворени крака. Реакциите им бяха такива, че Ризоли се чувстваше лично насилена и с годините беше развила свръхфина чувствителност, способна да долови дори искрицата от непристоен интерес в очите на което и да е ченге, когато станеше дума за изнасилване. Сега, гледайки в очите на Дийн, тя търсеше тази смущаваща искрица, но не забеляза нищо подобно. Така, както не беше видяла в очите му нищо друго, освен мрачна решимост, когато бе оглеждал обезобразените трупове на Гейл Йегър и Карена Гент. Тези жестокости не възбуждаха Дийн, а го изпълваха с погнуса и възмущение.

— Спомена, че Хойт копнее за наставник — каза той.

— Да. Някой, който да води. Да го учи.

— Какво да го учи? Той вече знае как да убива.

Ризоли направи пауза, за да отпие отново от текилата. Когато го погледна отново, установи, че се бе привел дори още по-близо, сякаш

се страхуваше да не пропусне някой по-тихо произнесен звук.

— Вариации по темата — обясни тя. — Жени и болка. По колко начина можеш да оскверниш едно тяло? По колко начина можеш да измъчваш другия? Уорън се придържаше години наред към един модел. Може би е готов да разшири хоризонтите си.

— Или този извършител е готов да разшири своите.

Тя помълча.

— Властващия ли?

— Може да сме обърнали нещата. Може би нашият неизвестен извършител търси наставник. И е избрал Уорън Хойт за свой учител.

Джейн го гледаше, смразена от тази мисъл. Думата „учител“ се свързваше с усъвършенстване. С авторитет. Дали това бе ролята, за която се бе трансформирал Хойт през месеците, прекарани в затвора? Дали принудата да стои затворен между четири стени не бе подхранвала фантазиите му, дали не бе изострила като бръснач целеустремеността на извратените му желания? Той беше предостатъчно страховит, преди да бъде арестуван; дори не смееше да мисли за още по-мощно възплъщение на предишния Уорън Хойт.

Дийн се облегна на стола си, вперил сините си очи в чашата с текила. Беше отпил само на няколко пъти по съвсем малко и сега остави чашата на масичката за кафе. Винаги ѝ беше правил впечатление на човек, чиято самодисциплина не отслабва нито за миг, който се бе научил да държи под контрол всичките си импулси. Но умората си казваше думата и раменете му висяха отпуснати, очите му бяха зачервени. Той разтърка лице.

— Как успяват да се свържат две чудовища в град с размерите на Бостън? — попита той. — Как успяват да се намерят?

— При това толкова бързо? — добави тя. — Семейство Гент беше нападнато само два дни след бягството на Уорън.

Дийн повдигна вежди и я погледна.

— Вече са се познавали.

— Или са знаели *един за друг*.

Властващия със сигурност знаеше за Уорън Хойт. Миналата есен беше невъзможно да вземеш който и да е бостънски вестник, без да прочетеш за извършените от него жестокости. Дори да не се бяха срещали, Хойт несъмнено също познаваше извършителя, па макар и само от новините. Със сигурност беше чул за смъртта на семейство

Йегър. Беше научил за съществуването на друго чудовище, с което много си прилича. Беше се питал кой може да е другият хищник, този кръвен брат. Общуване чрез убийство, съобщение, предадено чрез телевизионните новини и вестник „Бостън глоуб“.

Видял е и мен по телевизията. Разбрал е, че съм била на мястото на престъплението. И сега се опитва да възобнови познанството си с мен.

Докосването на Дийн я накара да трепне. Той я гледаше смръщено, приведен дори още по-близо отпреди, и ѝ се стори, че никой мъж досега не се бе фокусирал така мощно върху ѝ.

Нито един мъж, освен Хирургът.

— Игричките с мен не ги играе Властващия — отсъди тя. — А Хойт. Фиаското на организираното наблюдение — целта му е била първо да ме повали морално и психически. Само така изпитва удоволствие от контакта си с жена — като първо я повали морално и психически. Като я деморализира, като разкъса живота ѝ на парченца. Именно затова избира да убива жертви на изнасилване. Жени, които вече символично са били съсипани. Преди да ни атакува, той изпитва нужда да ни види омаломощени и слаби. Да ни накара да се страхуваме.

— Ти си последната жена, която бих охарактеризирал като слаба.

Тя се изчерви от похвалата, защото знаеше, че не я заслужава.

— Просто се опитвам да ти обясня какво го мотивира — рече Ризоли. — Как подбира плячката си. Изважда ги от строя, преди да направи главния си ход. Направи го с Катрин Кордел. Преди финалната си атака се отдаде на психиращи игрички, за да я ужаси. Изпращаше ѝ съобщения, за да ѝ даде да разбере, че може да влиза в живота ѝ и да излиза от него, без да е усетила, че е бил там. Като призрак, преминаващ през стени. Тя не знаеше кога ще се появи пак или от коя посока ще бъде нападението. Но знаеше, че предстои. По този начин малко по малко ти къса нервите. Като ти даде да разбереш, че един ден, когато най-малко го очакваш, ще дойде за теб.

Въпреки смразяващия смисъл на думите си, бе успяла да запази гласа си спокоен. Неестествено спокоен. Докато обясняваше всичко това, гостът ѝ я наблюдаваше напрегнато, сякаш търсеше доказателство за реална емоции, за реална слабост. Тя обаче не му позволи да види нищо такова.

— Сега си има партньор — продължи Джейн. — Човек, от когото може да се учи. И когото може да обучава в замяна. Ловна дружинка.

— Мислиш, че ще останат заедно.

— Уорън би искал. Би искал да има партньор. Веднъж вече убиха заедно. Това е много силна връзка, затвърдена с печата на кръвта.

Отпи за последен път от чашата си и я пресуши. Дали алкохолът щеше да ѝ помогне тази нощ да се спаси от кошмарите? Или беше достигнала състояние, когато анестезията вече не бе в състояние да ѝ донесе комфорт?

— Поиска ли закрила?

Въпросът му я изненада.

— Закрила ли?

— Поне полицейска кола. За да наблюдава апартамента ти.

— Аз съм ченге.

Той наклони глава, сякаш в очакване на продължението на отговора ѝ.

— Щеше ли да зададеш този въпрос, ако бях мъж?

— Ти не си мъж.

— И това автоматично означава, че се нуждая от закрила?

— Защо се обиждаш?

— А защо фактът, че съм жена, ме прави неспособна да защитя дома си?

Дийн въздъхна.

— Винаги ли трябва да надминаваш мъжете, детектив?

— Доста се старая, за да се отнасят към мен като към всички останали — отвърна тя. — Няма да моля за специални привилегии, защото съм жена.

— Но ти си в това положение, именно *защото* си жена. Сексуалните фантазии на Хирургът са свързани с жени. А атаките на Властващия не са заради съпрузите, а заради съпругите. Той изнасилва съпругите. Не можеш да кажеш, че женският ти пол не променя ситуацията.

Тя трепна при споменаването на думата „изнасилване“. Досега обсъждането на сексуалното нападение бе свързано с други жени. Фактът, че тя самата беше потенциална жертва премести фокуса на много по-интимно ниво, ниво, което не ѝ беше удобно да обсъжда с

мъж. А Дийн я караше да се чувства дори още по-неловко от темата за изнасилването. Начинът, по който я изучаваше, сякаш тя криеше тайна, която той жадуваше да извади наяве.

— Изобщо не става въпрос дали си ченге, или дали си способна да се защитиш — произнесе внимателно той. — Става въпрос за това, че си жена. Жена, за която Уорън Хойт несъмнено е фантазирал през всичките тези месеци.

— Не и за мен. Кордел е тази, която иска.

— Кордел е недосегаема за него. Нея не може да я пипне. Но ти си тук, под носа му. На една ръка разстояние, жената, която за малко не е победил. Жената, която е заковал за пода на онова мазе. Допирал е острието на скалпела си до гърлото ти. Вече може да подуши кръвта ти.

— Престани, Дийн.

— В известен смисъл той вече е предявил претенции за теб. Ти вече си негова. И си „на открито“, така да се каже, всеки ден. Работиш върху престъпленията, които той извършва. Всяко мъртво тяло е послание, предназначено за твоите очи. Възможност да добиеш представа за онова, което е планирал за теб.

— Казах да престанеш.

— И мислиш, че не се нуждаеш от закрила? Мислиш, че един пистолет и голото отношение са всичко необходимо, за да останеш жива? В такъв случай пренебрегваш собственото си шесто чувство. Знаеш какъв ще бъде следващият му ход. Знаеш за какво копнее, какво го възбужда. А това, което го възбужда, си ти. Това, което планира да направи с теб.

— Млъкни, дяволите да те вземат!

Избухването ѝ стресна и двамата. Тя го гледаше, объркана от загубата си на самоконтрол и от сълзите, бликнали неизвестно откъде. Не, за нищо на света нямаше да заплаче. Никога не беше позволявала на някой мъж да я види да се сгромолясва и нямаше да допусне Дийн да бъде първият.

Пое дълбоко въздух и тихо произнесе:

— А сега искам да си вървиш.

— Моля те само да послушаш собствените си инстинкти. Да приемеш същата закрила, която би предложила на всяка друга жена.

Тя стана и се приближи до входната врата.

— Лека нощ, агент Дийн.

Той не помръдна в продължение на няколко секунди и тя се запита какво би трябвало да направи, за да го изхвърли от дома си. Най-сетне се изправи, за да си върви, но щом се доближи до вратата спря и я погледна.

— Ти не си неуязвима, Джейн — промълви той. — И никой не очаква да бъдеш.

Дълго след като си бе тръгнал, младата жена все още стоеше, притиснала гръб към заключената врата, затворила очи, опитвайки се да успокои бурята в душата си, предизвикана от неговото посещение. Знаеше, че не е неуязвима. Беше го научила преди една година, докато бе гледала надвесеното над себе си лице на Хирургът, очаквайки скалпелът му да се забие в гърлото ѝ. Нямаше нужда да ѝ припомнят това и беше сърдита заради безмилостния начин, по който Дийн бе говорил за този урок.

Върна се до дивана и взе телефона от края на масата. В Лондон още не се беше зазорило, но не можеше да отлага повече този разговор.

От другата страна вдигна Мур; гласът му беше дрезгав, но разсънен въпреки ранния час.

— Аз съм — започна Ризоли. — Съжалявам, че те събудих.

— Чакай да отида в другата стая.

Изчака. Чу изскърцването на пружините при ставането му от леглото, после звука от вратата, която затвори след себе си.

— Какво става? — попита Томас.

— Хирургът излезе отново на лов.

— Има ли жертва?

— Присъствах на аутопсията преди няколко часа. Това е негово дело.

— Не си е губил времето.

— Става по-зле, Мур.

— Как би могло да стане по-зле?

— Има си нов партньор.

Настъпи дълга пауза. После съвсем тихо попита:

— Кой е той?

— Мислим, че е същият извършител, който уби онази двойка в Нютън. По някакъв начин двамата с Хойт са се намерили. И сега ловуват заедно.

— Толкова бързо? Как е възможно да се свържат просто така?

— Познавали са се. Трябва да са се познавали.

— Къде са се срещнали? Кога?

— Това трябва да открием. Може би това е ключът към откриването на самоличността на Властващия.

Внезапно се сети за операционната зала, от която беше избягал Хойт. Белезниците. Не ги беше отключил надзирателят. Някой друг беше влязъл в операционната зала, за да го освободи, някой, вероятно дегизиран като санитар или лекар.

— Би трябвало да бъда там — заяви Мур. — Би трябвало да работя върху това с теб...

— Не, не би трябвало. Би трябвало да бъдеш точно там, където си, с Катрин. Не мисля, че Хойт може да я намери. Но ще се опита. Той никога не се предава, както знаеш. А сега те са двама и ние нямаме представа как изглежда неговият партньор. Ако се появи в Лондон, няма да разпознаеш лицето му. Трябва да си готов.

„Сякаш някой може да бъде готов за атаката на Хирургът“ — помисли си тя, след като затвори телефона. Преди една година Катрин Кордел си бе мислила, че е готова. Беше превърнала дома си в крепост и живееше така, сякаш е обсадена. Въпреки всичко Хойт бе намерил начин да се промъкне през защитните стени; беше нанесъл удара си, когато най-малко бе очаквала, в място, където бе мислила, че е в безопасност.

Както аз мисля, че домът ми е безопасен.

Стана и се приближи до прозореца. Докато гледаше надолу към улицата, се питаше дали в този момент някой не гледа нагоре към нея и не я наблюдава, както е очертана на фона на светлината. Не беше трудно да бъде открита. От Хирургът не се искаше друго, освен да потърси в телефонния указател на името „Ризоли, Дж.“.

На улицата долу един автомобил забави ход и спря на ъгъла. Полицейска кола. Наблюдава я известно време, но тя не помръдна. Светлините ѝ изгаснаха, което показваше, че възнамеряваше да остане тук. Тя не беше помолила за закрила и постоянно наблюдение, но знаеше кой го е направил.

Гейбриъл Дийн.

Историята отеква от виковете на жени.

Страниците на учебниците отделят оскъдно внимание на зловещите подробности, които толкова желаем да знаем. Вместо за тях ни разказват сухо за военни стратегии и атаки откъм фланга, за хитростите на генералите и за струпването на армии. Виждаме илюстрации на мъже в брони, с кръстосани мечове, извили мускулестите си тела в битката. Виждаме платна с водачи, яхнали благородни жребци, вперили поглед в поле, където войниците са подредени в редици като пшеница, очакваща сърпа на жетваря. Виждаме карти, по които стрелки сочат движението на победоносни армии, и четем стиховете на военни балади, възпяващи краля и родината. Триумфът на мъжете винаги се описва щедро с кръвта на воините.

Никой не говори за жените.

Но всички знаем, че са били там, с меката си плът и гладката си кожа, с носещо се из страниците на историята ухание. Всички знаем, дори да не говорим за това, че диващината по време на война не се ограничава до бойното поле. Че след като падне последният неприятелски воин и едната армия победи, нейните войници насочват след това вниманието си към жените на победената страна.

Винаги е било така, макар грубата истина рядко да се споменава в учебниците по история. Вместо това чета за войни, бляскави като месинг, носещи слава за всички. За битките на гърците под бдителния поглед на боговете, и за падането на Троя, битка, водена според поета Вергилий от герои: Ахил и Хектор, Аякс и Одисей, имена, увековечени вовеки. Той пише за дрънчащи мечове и летящи стрели и за напоена с кръв земя. Но пропуска най-хубавата част. Драматургът Еврипид е този, който ни разказва за съдбата на троянките след края на войната, но дори той е умерен. Не се спира върху възбуждащите подробности. Казва ни, че ужасената Касандра била измъкната от храма на Атина от някакъв гръцки вожд, но оставя на нашите фантазии онова, което става после. Разкъсването на одеждите ѝ, оголването на кожата. Проникването му между девствените ѝ бедра. Писъците ѝ от болка и отчаяние.

Из целия паднал град Троя са отеквали подобни писъци от гърлата на други жени, докато победоносните гръцки воини вземали това, което им се полагало, бележейки победата си в плътта на

жените на победената страна. Дали някои от троянските мъже са били оставени живи, за да гледат? Древните не споменават нищо по този повод. Но какъв по-добър начин за тържествуване в резултат на победата от това да малтретираш тялото на любимата на твоя враг? Какво по-убедително доказателство може да има, че си го разгромил, че си го унизил, от това да го принудиш да гледа как си правиш удоволствието отново и отново?

Това го разбирам: триумфът се нуждае от публика.

Мисля за троянките, докато автомобилът ни се движи по натовареното „Комънуелт авеню“. Улицата е натоварена и дори в девет вечерта колите напредват бавно, което ми дава възможност да огледам спокойно сградата.

Прозорците са тъмни; нито Катрин Кордел, нито новият ѝ съпруг са си вкъщи.

Това е единственото, което си позволявам — само този поглед; после сградата се изплъзва от погледа ми. Знам, че наблюдават пресечката, но не мога да устоя на изкушението да хвърля поне за миг поглед към нейната крепост, непревземаема като стените на който и да е замък. Сега замъкът е празен и не представлява интерес за онези, които биха нахлули в него.

Поглеждам към моя шофьор, чието лице е скрито в сянка. Виждам само някакъв силует и блясъка на очите, подобни на две гладни искрици в нощта.

По канал „Дискавъри“ гледах филми за лъвовете нощем; видях зелените огънчета на очите им, горящи в тъмнината. Сега си спомням за тези лъвове, за гладните им погледи, докато изчакваха момента за скок. Виждам същия глад в очите на моя компаньон.

Същият глад, който той несъмнено вижда в моите очи.

Свалям стъклото на прозореца си и поемам дълбоко въздух, когато топлият аромат на града влиза в колата. Лъвът, душец въздуха над саваната. Търсец миризмата на плячка.

Пътуваха заедно в колата на Дийн на запад, към град Шърли, на четирийсет и пет мили от Бостън. Той не каза почти нищо, докато шофираше, но мълчанието помежду им като че ли само подсилваше усещането на неговата миризма, на спокойната му увереност. Не смееше да го погледне, да не би да види в очите ѝ вълнението, което предизвикваше.

Вместо това погледна надолу и видя тъмносиньото килимче в краката си. Запита се дали материята е найлон шест, шест, синьо № 802, запита се колко ли автомобили имаха еднакви килимчета. Толкова популярен цвят; струваше ѝ се, че накъдето и да погледнеше сега, виждаше сини килимчета, и си представяше безброй подметки, мъкнещи из бостънските улици влакна найлон №802.

Климатикът бе настроен на прекалено ниска температура; Джейн затвори вентилационния отвор до коленете си и се загледа към поляните с висока трева, изпълнена с желание да усети горещината извън това прекалено изстудено купе. Навън утринната мараня висеше като ефирен воал над зелените поля, а дърветата се издигаха неподвижно, нямаше дори най-слаб полъх, който да раздвижи листата им. Ризоли рядко излизаше сред масачузетската природа. Беше градско момиче, родено и израснало в големия град, и нямаше афинитет към излетите сред природата с нейните празни пространства и хапещи буболечки. Не се усети привлечена към нея и днес.

Предната нощ не беше спала добре. На няколко пъти се беше събуждала рязко, беше лежала със силно разгуптяно сърце, ослушвайки се за стъпки, за подобното на шепот дишане на неканен гост. В пет часа бе станала, чувствайки се неотпочинала и като че ли дрогирана. Едва след като изпи две чаши кафе, се почувства достатъчно разсъзнана, за да се обади в болницата и да пита какво е състоянието на Корсак.

Той все още беше в интензивното отделение. Все още на изкуствено дишане.

Открехна прозореца и топлият въздух нахлу в автомобила; миришеше на трева и на пръст. Обзеха я мисли за тъжната вероятност Корсак никога повече да не може да се наслаждава на тези миризми или да усети вятъра в лицето си! Опита се да си спомни дали последните разменени помежду им думи са били хубави, приятелски, но така и не се сети.

На Изход № 36 Дийн последва знаците, насочващи към „Суза-Барановски“, затвора с шесто ниво на сигурност, където бе настанен Уорън Хойт. Спряха на паркинга за посетители и шофьорът ѝ се обърна към нея.

— Ако почувстваш нужда да излезеш от този случай, в който и да е момент — рече той, — направи го.

— Защо очакваш да го направя?

— Знам какво ти е причинил. Всеки в твоето положение би имал проблем с разследването на този случай.

Видя искрена загриженост в очите му, а определено не я искаше; това само подчертаваше колко е крехък куражът ѝ.

— Нека просто го направим, какво ще кажеш? — каза тя и бутна вратата на колата, за да я отвори.

Гордостта я накара да влезе с мрачна решимост в сградата. Тя я тласна към пропускателна охрана, където двамата с Дийн представиха значките си и оставиха оръжието. Докато чакаха придружителя си, прочете правилника, окачен в отделението за подготовка на посетителите:

„За посетителите не са позволени следните неща: Да бъдат босоноги. Да бъдат по бански или шорти. Да носят облекло, което демонстрира пристрастие към една или друга групировка. Облекло, подобно на това, което носят задържаните или униформеният персонал. Двуслойно облекло. Дрехи с шнурове. Изключително широки, торбести, дебели или тежки дрехи...“

Списъкът беше безкраен и забраняваше всичко от панделки до сутиени с банели.

Най-сетне офицерът на затворническото заведение се появи — набит мъж с лятната синя униформа на затворите.

— Детектив Ризоли и агент Дийн? Аз съм офицер Къртис. Оттук.

Къртис се държеше приятелски, дори радушно, докато ги придружаваше през първата заключена врата и през първия „филтър“ за посетителите. Джейн се запита дали щеше да бъде толкова любезен, ако не бяха полицаи, членове на същото братство. Той им каза да си свалят коланите, обувките, саката, часовниците и ключовете и да ги оставят на масата, за да ги огледа. Ризоли свали „Таймекс“-а си и го сложи до лъскавата „Омега“ на Дийн. После свали блейзера си, докато Дийн си събличаше сако. В този процес имаше нещо смуцаващо интимно. Докато разкопчаваше колана и го измъкваше от гайките на панталоните си, тя усети как Къртис я наблюдава така, както един мъж гледа събличаща се жена. Свали ниските си обувки, постави ги до обувките на Дийн и срещна студено погледа на Къртис. Едва тогава той отмести очи. След това обърна джобовете си навън и последва Дийн през металния детектор.

— Хей, извадихте късмет — приветства ги техният придружител. — Току-що се отървахте от претърсването за деня.

— Какво?

— Всеки ден ръководителят на смяната пуска наслуки номера на посетителя, който трябва да бъде претърсен. Вие се отървахте на косъм. Следващият посетител обаче ще бъде претърсен.

— Опипването щеше да бъде светлинката на деня ми — отбеляза сухо младата жена.

— Сега може да си вземете всичко обратно. И двамата може да задържите часовниците.

— Казваш го така, сякаш е някаква привилегия.

— Само адвокати и полицаи могат да носят часовници от тази точка нататък. Всички останали трябва да си оставят бижутата. Сега ще ви сложа по един печат на лявата китка и сте готови.

— Имаме уговорена среща с директор Окстън за девет часа — поясни Дийн.

— Той закъснява с графика си. Помоли ме първо да ви заведе да видите килията на затворника. След това ще отидем в канцеларията на Окстън.

Поправителният център „Суза-Барановски“ беше най-новият за щата Масачузетс и беше оборудван с най-съвременна осигурителна система без ключове, управлявана от четирийсет и два свързани компютърни терминала, обясни офицер Къртис. Посочи им няколко от многобройните наблюдателни камери.

— Записват по двайсет и четири часа в денонощие. Повечето посетители не виждат жива охрана. Просто чуват по интеркома какво трябва да правят.

Докато минаха през една стоманена врата, а после прекосиха дълъг коридор и нова поредица от врати с решетки, Ризоли бе напълно наясно, че всяко нейно движение се следи. Само с натискането на няколко клавиша на компютърната клавиатура надзорителите можеха да заключат всеки коридор, всяка килия, без да напускат контролното помещение.

Щом стигнаха до Сектор В, гласът по интеркома ги инструктира да покажат пропуските си пред прозореца за инспекция. Произнесоха отново имената си и офицер Къртис каза:

— Двама посетители за оглед на килията на затворника Хойт.

Стоманената врата се отвори с плъзгане и те влязоха в дневната на Сектор В — общото помещение за затворниците. Беше боядисано в депресиращ болнично зелен цвят. Джейн видя закрепен за стената телевизор, диван и столове, и маса за тенис, където двама мъже удряха напред-назад подскащата малка топка. Всички мебели бяха заковани за пода. Десетина мъже, облечени в сини затворнически униформи, се обърнаха едновременно и впериха погледите си в новодошлите.

И най-вече — в Ризоли, единствената жена в стаята.

Двамата край масата за тенис рязко спряха играта. За момент остана да звучи само телевизорът, предаващ програмата на Си Ен Ен. Джейн гледаше право към затворниците, отказвайки да позволи да бъде сплашена, макар да се досещаше какво си мислеше всеки от тези мъже. Какво си представяше. Забеляза, че Дийн се бе приближил още към нея едва когато усети неволния допир на ръката му и осъзна, че е застанал плътно зад нея.

Отново прозвуча гласът от интеркома:

— Посетители, може да минете към килия В-8.

— Оттук — обади се Къртис. — Едно ниво по-горе.

Заизкачваха стълбите, обувките им защракаха по металните стъпала. От горната галерия, минаваща покрай индивидуалните килии, можеха да надникнат към подобната на кладенец дневна. Щом стигнаха пред №8, Къртис спря.

— Това е. Килията на затворник Хойт.

Ризоли застана на прага и се взря в нея. Не забеляза нищо, което да я отличава от която и да било друга килия — нямаше снимки, нямаше лични вещи, от които да разбере, че Уорън Хойт бе населявал това място — и въпреки всичко космите на скалпа ѝ настръхнаха. Макар да го нямаше, присъствието му бе оставило отпечатъка си в самия въздух. Ако бе възможно злонамереността да остава след този, който я е донесъл, тогава тази стая със сигурност беше заразена.

— Може да влезете, ако искате — обади се Къртис.

Тя влезе в килията. Видя три голи стени, платформа за спане и матрак, мивка и тоалетна. Абсолютен куб. Точно такава обстановка би допаднала на Уорън. Той беше спретнат човек, прецизен, някога работил в стерилния свят на медицинската лаборатория, свят, в който единствените цветни петна идваха от епруветките с кръв. Не му беше необходимо да се заобикаля със сензационни образи; онези, които носеше в ума си, бяха достатъчно страховити.

— Килията не е ли дадена на друг? — попита Дийн.

— Още не, сър.

— И след излизането на Хойт тук не е влизал друг затворник?

— Точно така.

Джейн се приближи до матрака и повдигна единия му край. Дийн хвана другия ъгъл и двамата заедно вдигнаха матрака и погледнаха под него. Не откриха нищо. Преобърнаха го, после започнаха да търсят места, където платът е скъсан и където евентуално би могъл да скрие нещо, вкарано контрабандно. Намериха само едно разпорено местенце, не по-дълго от три сантиметра. Младата жена пъхна пръста си вътре, но не откри нищо.

Изправи се и огледа внимателно килията, виждайки същото, което бе виждал Хойт. Представи си го как лежи на матрака, фокусирай поглед в голия таван, носен от фантазии, които биха отвратили всяко нормално човешко същество. Но него го възбуждаха. Представи си го как лежи, изпотен, възбуден от ехтящите в главата му женски писъци.

Ризоли се обърна към офицер Къртис.

— Къде са вещите му? Личните му принадлежности? Кореспонденцията?

— В кабинета на директора. След това отиваме там.

— Веднага след като се обадохте тази сутрин, казах да донесат вещите на затворника тук, за да ги инспектирате — каза директор Окстън и посочи голямата картонена кутия на бюрото си. — Вече сме ги оглеждали щателно. Не открихме абсолютно никаква контрабанда.

Акцентираща върху последната дума, сякаш тя го освобождаваше от всякаква отговорност за случилото се. Окстън й се стори човек, който не понася нарушенията и е безмилостен в налагането на правилника. Несъмнено той издирваше контрабандата, изолираше всички, които създаваха проблеми, изискваше осветлението да се гаси на секундата всяка вечер. Един поглед из кабинета, в който бяха подредени снимки на свирепо изглеждащия млад Окстън в армейска униформа, бе достатъчен, за да разбере, че това е владение на човек, който има нужда да контролира нещата. Но въпреки всичките му усилия един затворник беше избягал и сега Окстън бе поставен в отбранителна позиция. Беше ги посрещнал с вдървено ръкостискане и подобие на усмивка в сините очи.

Отвори кутията и извади затварящ се найлонов плик, който подаде на Джейн.

— Тоалетните принадлежности на затворника — обясни той. — Обичайните вещи за лични грижи.

Там имаше четка за зъби, гребен, кърпа за лице и сапун. Лосион с вазелин. Младата жена остави бързо плика, погнусена от мисълта, че Хойт бе използвал тези неща всеки ден за личния си тоалет. По зъбите на гребена все още висяха светлокафяви косми.

Окстън продължаваше да вади вещи от кутията. Бельо. Списания „Нешънъл джиографик“ и няколко броя на „Бостън глоуб“. Два десертни блока „Сникърс“, топче жълта хартия, бели пликове и три пластмасови химикалки.

— И кореспонденцията му — додаде директорът на затвора, като извади още една затваряща се найлонова торбичка. — Дадохме на щатската полиция имената и адресите на всички, с които си е

кореспондирал. — Подаде връзката писма на Дийн. — Разбира се, това е само кореспонденцията, която е запазил. Вероятно част от нея е изхвърлил.

Дийн отвори плика и извади съдържанието му. Вътре имаше десетина писма, все още в пликове.

— Цензурирате ли затворническата поща? — попита агентът на ФБР. — Сканирате ли я, преди да им я дадете?

— Имаме пълномощия да го правим, в зависимост от типа поща.

— Тип ли?

— Ако е класифицирана „привилегирована“, надзорителите имат право само да надникнат вътре за контрабанда. Не им е разрешено да я четат. Кореспонденцията е лична, между изпращач и затворник.

— Значи няма как да знаете какво са му писали.

— Ако е привилегирована поща.

— Каква е разликата между привилегирована и непривилегирована поща? — попита Ризоли.

Окстън отвърна на прекъсването ѝ с проблясването на досада в очите.

— Непривилегирована е пощата от приятели и роднини. Доста от нашите затворници, например, си пишат с хора от външния свят, които мислят, че това е благотворително служене.

— Кореспондирането с убийци? Луди ли са?

— Много от тях са самотни и наивни жени. Този тип писма също са непривилегировани и надзорителите имат право да ги четат и цензурират. Но невинаги имаме време да ги четем всичките. Пощата, която се получава тук, е огромна. В случая със затворника Хойт имаше голяма кореспонденция за преглеждане.

— От кого? Не знам да има много роднини — рече Дийн.

— Миналата година той получи голяма публичност. Това привлече вниманието на обществеността. Всички искаха да му пишат.

Джейн беше скандализирана.

— Да не искате да кажете, че е получавал писма от *фенове*?

— Да.

— Боже милостиви. Хората са сбъркани.

— Обществото се вълнува приятно от възможността да говори с убиец. Заради допира със славата. И най-големите убийци получават поща от фенове. Нашите затворници получават даже предложения за

женитба. Жени им изпращат пари или свои снимки, на които са по бикини. Мъжете пък пишат, за да разберат какво е да извършиш убийство. Светът е пълен с психически болни педерастички, простите разваления ми френски, които се чувстват ощастливи от възможността да се запознаят с истински, жив убиец.

Но някой от тях не само бе писал на Хойт. Някой от тях се бе присъединил към клуба му с ограничено членство. Джейн се взираше във връзката писма, вбесена от това материално доказателство за известността на Хирургът. Убиец, превърнал се в нещо като рок звезда. Сети се за белезите, които бе издълбал в дланите ѝ, и сега усети всяко едно от писмата на неговите фенове като още едно промушване на скалпела му.

— А привилегированата кореспонденция? — обади се Дийн. — Казахте, че не се чете или цензурира. Кое класифицира едно писмо като привилегировано?

— Това е поверителната кореспонденция, изпратена от щатски или федерални служители. Служител в съда, например, или главния прокурор. От президента, губернатора или агенциите, поддържащи закона.

— Хойт получавал ли е такава поща?

— Възможно е. Не водим документация за всичко, което се получава по пощата.

— Как разбирате дали едно писмо е наистина привилегировано? — попита Ризоли.

Окстън я изгледа, видимо изгубил търпение.

— Току-що ви казах. Ако е от щатски или федерален служител...

— Не. Имам предвид, как разбирате дали не е подправено, или не са използвани крадени канцеларски материали? Бих могла да напиша план за бягство на някой от вашите затворници и да му го изпратя в плик, да речем, от канцеларията на сенатор Конуей.

Не беше избрала случайно този пример. Наблюдаваше Дийн и забеляза, че стисна челюсти при споменаването на това име.

Окстън се поколеба.

— Не е невъзможно. Но има наказателни мерки...

— Значи вече се е случвало.

Директорът кимна неохотно.

— Имаше няколко случая. Криминална информация е била изпращана под официална бизнес дегизировка. Стараем се да бъдем нащрек, но от време на време нещо успява да се промъкне.

— А изходящата кореспонденция? Изпратените от Хойт писма? Тях преглеждате ли ги?

— Не.

— Никога?

— Нямаме причина да го правим. Никога не е минавал за проблемен затворник. Винаги е сътрудничел. Беше много тих и учтив.

— Затворник-модел — отсъди Джейн. — Точно така.

Окстън я изгледа ледено.

— Тук имаме хора, които биха ви изтръгнали ръцете и биха се смели на това, детектив. Хора, които биха пречупили врата на надзирателя само защото храната не им е харесала. Затворник като Хойт не беше в списъка на онези, които ни създаваха най-големи грижи.

Дийн пренасочи спокойно разговора в посоката, която ги интересуваше в момента.

— Значи не знаем на кого може да е писал?

Непринудено зададеният въпрос явно подпали окончателно надигания се в директора на затвора гняв.

— Не, не знаем — заяви рязко той. — Затворник Хойт може да си е писал с всеки.

В конферентната зала, намираща се в същия коридор, който водеше към кабинета на Окстън, Ризоли и Дийн сложиха латексови ръкавици и пръснаха върху масата адресираните до Уорън Хойт пликове. Използваните канцеларски материали бяха разнообразни, в пастелни нюанси, с цветни мотиви, а на един от пликовете бе гравирано „Исус спасява“. Най-абсурден от всички беше пликът, украсен с лудуващи котенца. Да, изключително подходящо да бъде изпратено на Хирургът. Колко ли се е забавлявал, като го е получил?

Джейн отвори плика с котенцата и вътре намери снимка на усмихната жена с изпълнени с надежда очи. Писмото беше написано с момичешки почерк, точките върху буквата „i“ бяха изрисувани във вид на жизнерадостни кръгчета:

„До мистър Уорън Хойт, затворник
Масачузетски изправителен институт
Скъпи мистър Хойт,

Днес ви видях по телевизията, когато ви вкарваха в съда. Мисля, че съм превъзходен съдник на човешките характери и когато погледнах лицето ви, видях толкова много тъга и болка. О, толкова много болка! Във вас има доброта; знам, че има. Ако само някой можеше да ви помогне да я откриете в себе си...”

Внезапно Ризоли усети, че стиска ядосано писмото. Искаше ѝ се да може да протегне ръце и да раздруса хубавичко глупавата жена, написала тези думи. Искаше ѝ се да я принуди да разгледа снимките от аутопсията на жертвите на Хойт, да прочете заключението на съдебния лекар за непоносимата агония, която бяха изстрадали, преди смъртта милостиво да сложи край на мъките им. Трябваше да си наложи да дочете останалата част от писмото, захаросания призив към човечността на Хойт и „добротата, която е във всички нас“.

Посегна към следващия плик. По него нямаше котенца; това бе най-обикновен бял плик, а писмото в него бе написано върху хартия на редове. То също беше от жена, изпратила с писмото си своя снимка, преекспонирана фотография на премигваща, изрусена блондинка.

„Скъпи мистър Хойт,

Може ли да ми изпратите ваша снимка? Събрала съм подписите на мнозина като вас. Дори на Джефри Дамър. Би било чудесно, ако ви е приятно, да си пишем.

Ваша приятелка, Глория.“

Джейн се взираше в думите; не ѝ се вярваше, че нормално човешко същество би могло да напише подобно нещо. „Би било чудесно. Ваша приятелка.“

— Боже мили — изпъшка тя. — Тези хора са побъркани.

— Това е примамката на славата — отвърна Дийн. — Те нямат собствен живот. Чувстват се нищожни, безименни. Затова се опитват да се сближат с някой, който има име. Искат също така магията от допира си с него.

— Магията ли? — Младата жена го изгледа. — Ти така ли го наричаш?

— Знаеш какво имам предвид.

— Не, изобщо не го проумявам. Не разбирам защо някакви жени пишат на чудовища. Романтична история ли търсят? Горещи мигове с мъж, който ще отиде и ще ги изкорми? Това ли би трябвало да внесе вълнение в покъртителния им живот?

Отблъсна назад стола си, стана и се приближи до стената с прозорците във форма на процепи. Застана там, кръстосала ръце, загледана навън към тясната ивица слънчева светлина, към синята ивица на небето. Всяка гледка, дори тази, колкото и оскъдна да беше, бе за предпочитане пред кореспонденцията от феновете на Уорън Хойт. Това несъмнено го беше забавлявало. За него всяко едно от тези писма бе ново доказателство, че все още има власт над жените, че дори тук, където бе държан под ключ, можеше да извращава умовете, да ги манипулира. Да ги превръща в свое притежание.

— Това е загуба на време — заяви с горчивина тя, наблюдавайки една птица, която тъкмо прелиташе покрай сградата, където хората бяха държани в клетки, където зад решетките държаха чудовища, а не птичи песни. — Той не е глупав. Би унищожил всичко, издаващо връзката му с Властващия. Би защитил новия си партньор. Със сигурност не би оставил нищо, което би ни послужило да открием следите му.

— Това може и да не е от полза — додаде Дийн, който шумолеше с хартията зад нея. — Но определено е просветляващо.

— Да бе. Като че ли ми се иска да чета какво са му писали тези побъркани жени. Повръща ми се от писмата им.

— Възможно ли е това да е целта?

Ризоли се обърна към него. Ивицата светлина, преминаваща през процепа на прозореца, разсичаше на две лицето му, осветявайки едното му око и подчертавайки синия му цвят. Чертите му винаги й се бяха стрували поразителни, но никога толкова, колкото в този момент, докато го гледаше, застанал в другия край на масата.

— Какво имаш предвид?

— Това те разстройва, четенето на кореспонденцията му.

— Вбесява ме. Не е ли очевидно?

— За него също е очевидно. — Той кимна към писмата. — Знаел е, че това ще те разстрои.

— Мислиш, че целта на всичко това е да си играе гадни игрички с главата ми? Тези писма?

— Това е ментална игра, Джейн. Оставил ги е заради теб. Тази приятна колекция от писма от най-пламенните си почитателки. Знаел е, че рано или късно ще дойдеш тук, където си сега, и ще прочетеш онова, което те са имали да му кажат. Може би е искал да ти покаже, че все пак има почитателки. Че макар ти да го презираш, тези жени не го презират, че са привлечени от него. Той е като отхвърлен любовник, опитва се да те накара да ревнуваш. Опитва се да те изкара от равновесие.

— Не се ебавай с ума ми.

— И това действа, нали? Виж се. Той те нарани толкова силно, че дори не си в състояние да стоиш на едно място. Знае как да те манипулира, как да ти объркава главата.

— Прекалено големи заслуги му приписваш.

— Така ли?

Джейн махна към писмата.

— И всичко това би трябвало да е в моя чест? Какво, да не би аз да съм центърът на неговия свят?

— А той не е ли центърът на твоя? — промълви Дийн.

Тя го гледаше, неспособна да отговори, тъй като това, което бе казал, в този момент я порази като гръм, защото бе неоторимата истина. Уорън Хойт беше центърът на нейния свят. Той царуваше като тъмен господар над кошмарите ѝ, доминираше и в часовете, в които бе будна, винаги готов да излезе от килера на съзнанието ѝ, да се върне в мислите ѝ. В онова мазе беше белязана като негова така, както всяка жертва бива белязана от своя нападател, и не можеше да заличи печата за собственичеството му. Беше издълбан върху дланите ѝ, прогорен с желязо в душата ѝ.

Върна се до масата и седна. Наложил си да събере сили за остатъка от работата.

На третия плик обратният адрес беше написан от изпращача: „д-р Дж. П. О’Донъл, 1634 улица «Братъл», Кеймбридж, Масачузетс 02138“. Улица „Братъл“ се намираше близо до Харвардския университет и прекрасните му домове приютяваха образования елит; там университетски професори и пенсионирани индустриалци правеха всекидневния си джогинг по едни и същи тротоари и си махаха за поздрав през добре подрязаните живи плетове. Това не беше от кварталите, където човек можеше да очаква да открие привърженик на чудовище.

Младата жена разгърна намиращото се вътре писмо. Беше отпреди шест седмици.

„Скъпи Уорън,

Благодаря ви за последното писмо и че подписахте двата формуляра за осигуряване на достъп. Дадените от вас детайли ми помогнаха много да разбера трудностите, пред които сте били изправен. Имам да ви задам толкова много други въпроси и се радвам, че сте готов да се срещнете с мен, както бе планирано. Ако нямате нищо против, бих искала да направя видеозапис на интервюто. Знаете, разбира се, че вашата помощ е незаменима за проекта ми.

Искрени поздрави, д-р О’Донъл.“

— Кой, за бога, е Дж. П. О’Донъл? — възкликна Ризоли.

Дийн вдигна изненадано поглед.

— Джойс О’Донъл ли?

— На плика пише само Дж. П. О’Донъл. Кеймбридж, Масачузетс. Вземала е интервю от Хойт.

Младият мъж се намръщи, загледан в плика.

— Не знаех, че се е преместила в Бостън.

— Познаваш ли я?

— Тя е невропсихиатър. Да кажем просто, че се срещнахме при враждебни обстоятелства, в съда. Адвокатите на защитата я обичат.

— Ясно. Експертен свидетел. От тези, които се борят за лошите. Той кимна.

— Без значение какво е направил клиентът ти, колко души е убил, О’Донъл е щастлива да осигури смекчаващи вината показания.

— Интересно защо е писала на Хойт.

Препрочете писмото. Беше написано с изключително уважение, хвалеше го за сътрудничеството му. Тази О’Донъл вече не ѝ харесваше.

Следващият плик на купчината беше също от О’Донъл, но не съдържаше писмо. Вместо това измъкна три любителски снимки. Две от тях бяха направени навън, на дневна светлина, а третата — някъде на закрито. За момент Джейн само гледаше, усещайки как косъмчетата на тила ѝ се изправят, докато очите ѝ регистрираха нещо, което мозъкът ѝ отказваше да приеме. Почти отскочи назад и снимките паднаха от ръката ѝ като горещи въглени.

— Джейн? Какво има?

— Това съм аз — прошепна тя.

— Какво?

— Тя ме е следила. Правила ми е снимки. И ги е изпратила на *него*.

Дийн стана от стола си и заобиколи масата, за да надникне през рамото ѝ.

— Не те виждам тук...

— Гледай. *Гледай*. — Посочи снимката на една тъмнозелена „Хонда“, паркирана на улицата. — Тя е моя.

— Табелката с номера не се вижда.

— Мога да позная собствената си кола!

Младият мъж обърна снимката. На гърба някой беше нарисувал абсурдно усмихнато лице и беше написал със син флумастер: „Моята кола“.

Страхът задумка като барабан в гърдите ѝ.

— Погледни другата — каза тя.

Той вдигна втората фотография. Тя също бе направена на дневна светлина и показваше фасадата на някаква сграда. Нямаше нужда да му обясняват коя е тази постройка: снощи бе влизал в нея. Обърна снимката и прочете думите: „Моят дом“. Под тях бе нарисувано друго усмихнато лице.

Накрая взе третата фотография, направена в някакъв ресторант.

На пръв поглед тя изглеждаше просто зле композирана картина на насядали по масите посетители и на размазаната сервитьорка,

прекосяваща помещението с кафеварка в ръце. На Ризоли ѝ бяха необходими няколко секунди, докато забележи фигурата, седнала непосредствено вляво от центъра — тъмнокоса жена, чието лице се виждаше в профил, а чертите ѝ тънеха в мрак на фона на нахлуващата през прозореца ярка светлина. Изчака, докато Дийн разпознае жената.

— Знаеш ли къде е направена? — попита тихо той.

— Кафене „Старфиш“.

— Кога?

— Не знам...

— Често ли го посещаваш?

— В неделя. За закуска. Това е единственият ден в седмицата, когато...

Гласът ѝ секна. Взираше се в снимката на собствения си профил, в отпуснатите рамене, в извитото надолу лице, гледащо към отворен вестник. Това можеше да е неделен вестник. Неделя бе денят, в който се гощаваше със закуска в „Старфиш“. С препечени сандвичи, бекон и комикси.

И преследвач. Не беше разбрала, че някой я наблюдава. Че ѝ прави снимки. Че ги изпраща именно на човека, който я тормозеше в кошмарите ѝ.

Дийн обърна фотографията.

На гърба беше нарисувано още едно усмихнато лице. А под него, затворена в сърце, бе написана една-единствена дума:

Аз.

Моята кола. Моят дом. Аз.

Ризоли пътуваше обратно към Бостън със свит на топка от гняв стомах. Макар Дийн да седеше до нея, тя не го поглеждаше; прекалено заета бе да храни яростта си, да усеща как пламъците ѝ я поглъщат.

Гневът ѝ само се засили още повече, когато Дийн спря на адреса на улица „Братъл“, който бе дала О’Донъл. Огледа внимателно голямата сграда в стила отпреди Войната за независимост, облицована с дъски, чийто снежнобял цвят се подчертаваше от тъмносивите капаци на прозорците. Ограда от ковано желязо отделяше предния двор с грижливо подрязана трева и пътека от гранитни павета. Дори за високите стандарти на улица „Братъл“ това бе красива къща, която един държавен служител не би могъл дори да мечтае да притежава. „Но именно държавните служители като мен се изправят пред Уорънхойтовците на този свят и страдат от последствията от тези битки“ — помисли си Джейн. Тя слагаше резета на вратите и прозорците си нощем, тя се събуждаше рязко, смразена от ехото на призрачни стъпки, приближаващи към леглото ѝ. Тя се бореше с чудовищата и страдеше от последствията, докато тук, в тази великолепна къща, живееше жена, която слушаше, изпълнена със симпатия, същите тези чудовища, която ходеше из съдилищата, за да защитава онези, които няма как да бъдат защитени. Тази къща бе построена върху костите на жертвите.

Пепеляворусата жена, която им отвори, имаше същия безупречно поддържан вид като жилището си — косата ѝ наподобяваше блестящ шлем, ризата с щампата на „Брукс брадърс“ и панталоните бяха без гънка. Беше около четирийсетгодишна, но лицето ѝ беше бяло като алабастр. И като истински алабастр по това лице не можеше да се прочете никаква топлинка. Очите излъчваха само леденостуден интелект.

— Д-р О’Донъл? Аз съм детектив Джейн Ризоли. А това е агент Гейбриъл Дийн.

Жената погледна към младия мъж.

— С агент Дийн сме се срещали.

„И тази среща определено бе направила впечатление и на двамата... при това не особено приятно“ — помисли си Джейн.

Посещението им явно не беше приятно на О’Донъл, която, механично и без да се усмихва, ги въведе през огромния вестибюл в официалната дневна. Диванът беше от розово дърво, тапициран с бяла коприна, а подът от тиково дърво се подчертаваше от персийски килими в богати червени цветове. Ризоли не знаеше почти нищо за изкуството, но дори тя разпозна, че висящите по стените платна са оригинали и вероятно са доста скъпи. „Още кости на жертви“ — помисли си тя. Двамата с Дийн седнаха на дивана, срещу О’Донъл. Тя не им предложи кафе или чай, нито дори вода, съвсем не толкова фин намек за желанието на тяхната домакиня разговорът им да бъде съвсем кратък.

О’Донъл мина направо към темата и се обърна към младата жена.

— Казахте, че било във връзка с Уорън Хойт.

— Вие си кореспондирате с него.

— Да. Това проблем ли е?

— Какъв е характерът на тази кореспонденция?

— След като знаете за нея, явно сте я чели.

— Какъв е характерът на тази кореспонденция? — повтори непоколебимо Джейн.

О’Донъл я гледа известно време, преценявайки безмълвно опозицията. Вече бе разбрала, че Ризоли е опозицията и реагира в съответствие с този факт, като цялата ѝ поза се вкамени и се превърна в ризница.

— Първо аз би трябвало да ви задам един въпрос, детектив — заяви тя. — Защо полицията се интересува от кореспонденцията ми с мистър Хойт?

— Знаете ли, че е избягал от затвора?

— Да. Видях го по новините, разбира се. И после щатската полиция ме попита дали е направил опит да се свърже с мен. Направила го е с всички, които са си кореспондирали с Уорън.

Уорън. Отношенията им бяха на ниво малки имена.

Ризоли отвори големия плик, който бе донесла, и извади оттам трите снимки, поставени в отделни затварящи се найлонови торбички. Подаде ги на д-р О'Донъл.

— Изпращали ли сте тези снимки на мистър Хойт?

О'Донъл почти не погледна фотографиите.

— Не. Защо?

— Почти не ги погледнахте.

— Не е необходимо. Никога не съм изпращала на мистър Хойт каквито и да било снимки.

— Те бяха открити в неговата килия. В плик с вашия обратен адрес.

— В такъв случай явно е използвал плика ми, за да ги съхранява в него.

Подаде снимките обратно на своята събеседница.

— Какво точно му изпращахте?

— Писма, формуляри, които да подпише и да върне.

— Формуляри за какво?

— За да ми осигури достъп до документацията му от училище. Педиатричната му документация. Всяка информация, която би могла да ми помогне при преценката на неговата история.

— Колко пъти му писахте?

— Мисля, че бяха четири-пет пъти.

— И той отговаряше ли?

— Да. Съхранявам писмата му. Може да получите копия от тях.

— Той опита ли да се свърже с вас откакто е избягал?

— Не мислите ли, че в такъв случай щях да се обадя на властите?

— Не знам, д-р О'Донъл. Не знам какъв е характерът на отношенията ви с мистър Хойт.

— Това беше кореспонденция. Не отношения.

— Но все пак сте му писали. Четири-пет пъти.

— Също така го посетих. Направих видеозапис на интервюто, така че може да го видите, ако желаете.

— Защо говорихте с него?

— Той има история за разказване. Уроци, от които може да се поучим.

— Например как да колим жени?

Думите излязоха от устата на Джейн, преди да успее да помисли, стреличка с горчива емоция, която не успя да прониже бронята на събеседницата ѝ.

Тя отвърна, без ни най-малко да се смути:

— Като служител в полицията вие виждате само крайния резултат. Бруталността, насилието. Ужасни престъпления, които са естествено следствие от онова, което са преживели тези хора.

— А вие какво виждате?

— Онова, което се е случило в живота им преди това.

— Сега сигурно ще кажете, че всичко е резултат от нещастното им детство.

— Вие знаете ли нещо за детството на Уорън?

Ризоли усети, че кръвното ѝ се покачва. Нямахше желание да говори за корените на маниите на Хойт.

— Неговите жертви не дават и пет пари за детството му. Нито пък аз.

— Но запозната ли сте с него?

— Казаха ми, че е било напълно нормално. Знам, че е имал по-добро детство от много мъже, които не режат женски тела.

— Нормално. — Тази дума изглежда се стори забавна на О'Донъл. Тя погледна към Дийн за първи път откакто бяха седнали. — Агент Дийн, защо вие не ни дадете вашата дефиниция за нормално?

В погледа, който си размениха, отекна враждебното ехо на стари битки, неразрешени напълно. Но каквито и емоции да изпитваше сега агентът, нищо от тях не се прояви в гласа му. Той отговори спокойно:

— Детектив Ризоли задава въпросите. Предлагам да им отговорите, докторе.

Фактът, че вече не беше измъкнал от ръцете ѝ контрола върху интервюто, искрено изненада Джейн. Беше ѝ се сторил от хората, които са свикнали да поемат контрол над нещата, но сега го бе отстъпил на нея и вместо това бе избрал ролята на наблюдател.

Беше позволила на гнева да повлияе върху хода на разговора. Сега беше моментът да поеме командването и за тази цел щеше да се наложи да овладее гнева си. Да действа спокойно и методично.

— Кога започнахте да си пишете? — попита тя.

О'Донъл отговори по същия професионален начин:

— Преди около три месеца.

— И защо решихте да му пишете?

— Чакайте малко. — О'Донъл се изсмя изненадано. — Разбрали сте погрешно. Не аз започнах кореспонденцията.

— Да не искате да кажете, че е по инициатива на Хойт?

— Да. Той ми писа пръв. Каза, че е чувал за работата ми върху неврологията на насилието. Знаеше, че съм свидетелствала за защитата в други дела.

— Искаше да ви наеме?

— Не. Знаеше, че няма шанс присъдата му да бъде променена. Не и в един толкова късен етап. Но смяташе, че случаят му ще ме заинтригува. И така и стана.

— Защо?

— Защо ме заинтригува ли питате?

— Защо бихте си губили времето да си пишете с някой като Хойт?

— Той е точно от типа хора, за които бих искала да знам повече.

— Видяха го петима-шестима психоаналитици. Нищо му няма. Напълно нормален е, като се изключи фактът, че му харесва да убива жени. Харесва му да ги връзва и да им разрязва корема. Възбужда се от играта на хирург. Само дето прави това, докато са в пълно съзнание. Докато си дават много ясно сметка какво смята да прави с тях.

— Но въпреки това го наричате „нормален“.

— Не е луд. Знаел е какво прави и то му е доставяло удоволствие.

— Значи смятате, че просто е роден зъл.

— Точно тази дума бих използвала за него — отвърна Джейн.

О'Донъл я съзерцава известно време с поглед, който сякаш я пронизваше. Какво ли виждаше? Дали опитът ѝ като психиатър ѝ даваше възможност да вижда зад публичната маска, да съзира травмираната плът под нея? Внезапно О'Донъл се изправи.

— Защо не дойдете в кабинета ми? — предложи тя. — Там има нещо, което би трябвало да видите.

Ризоли и Дийн я последваха по коридора, стъпките им бяха заглушени от виненочервения килим, заемащ цялата му дължина. Стаята, в която ги заведе, контрастираше рязко с богато украсената дневна. Кабинетът на О'Донъл беше посветен стриктно на работата: бели стени, полици с книги и учебници и стандартни метални

шкафчета за папки. „Само влизането в това помещение е достатъчно човек веднага да изпадне в работен режим“ — помисли си Джейн. И изглежда точно такъв бе ефектът върху О’Донъл. Тя се приближи до бюрото си с мрачна целеустременост, грабна някакъв плик с рентгенови снимки и го занесе до осветения екран на стената. Пъхна една снимка в отвора и включи осветлението.

Екранът премигна и пред погледите им се появи изображение на човешки череп.

— Поглед отпред — обясни психиатърката. — Двайсет и осем годишен бял мъж, строителен работник. Бил спазващ законите гражданин, описван като добър, внимателен съпруг. Любящ баща на шестгодишната си дъщеря. Тогава пострадал на работното си място, където една греда го ударила по главата. — Погледна към двамата си посетители. — Агент Дийн вече вероятно го вижда. А вие, детектив?

Джейн се приближи към светлия екран. Не й се случваше често да изследва рентгенови снимки и можеше да се фокусира единствено върху общата картина: свода на черепа, вдлъбнатините на очните кухини, зъбите, наподобяващи ограда от колове.

— Ще сложа страничния изглед — каза О’Донъл и пъхна втора снимка в екрана. — Сега виждате ли го?

Втората снимка показваше черепа в профил. Сега Ризоли забеляза фина паяжина от фрактури, разпространяващи се назад от предната част на черепа. Посочи ги.

О’Донъл кимна.

— Беше в безсъзнание, когато го докараха в спешното отделение. Направеният на черепа скенер показва кръвоизлив, голям субдурален хематом — събиране на кръв — притискащ фронталните лобове на главния мозък. Кръвта бе дренирана по хирургически път и човекът започна да се възстановява. Или по-точно — изглеждаше, че се възстановява. Прибра се вкъщи и после се върна на работа. Но вече не беше същият човек. Отново и отново изпадаше в гневни пристъпи на работното си място и беше уволнен. Започна да малтретира сексуално дъщеря си. А после, след спор със съпругата си, я пребил така, че трупът ѝ беше неузнаваем. Започнал да я налага и не бил в състояние да се спре. Дори след като ѝ избил повечето зъби. Дори след като лицето ѝ се превърнало в някаква пихтиеста маса с парченца от кости.

— И ще ми кажете, че цялата вина може да се стовари върху това? — попита Ризоли, сочейки черепа с многобройните фрактури.

— Да.

— Струва ми се прекалено.

— Погледнете снимката, детектив. Виждате ли къде са разположени фрактурите? Помислете коя част от главния мозък се намира точно зад тях.

Обърна се и погледна към Дийн. Той отвърна безизразно на погледа ѝ.

— Фронталните лобове — отговори младият мъж.

По устните на О'Донъл затрептя едва забележима усмивка. Очевидно се наслаждаваше на възможността да предизвика стар съперник.

— Каква е целта на разглеждането на рентгеновата снимка? — попита Джейн.

— Адвокатът на човека ме извика да направя невропсихиатрична преценка. Използвах теста, наречен Wisconsin Card Sort и Category Test на Halstead-Reitan Battery^[1]. Поисках също така на мозъка да бъде направен магнитен резонанс. Всички водеха до едно и също заключение: *Този мъж бе претърпял тежки травми и на двата си фронтални лоба.*

— А казахте, че се е възстановил напълно от травмата.

— *Изглеждаше* напълно възстановена.

— Мозъкът му беше ли увреден, или не беше?

— Дори при значителни травми на фронталните лобове човек пак може да ходи, да говори и да изпълнява ежедневните си функции. Може да проведеш разговор с човек, претърпял фронтална лоботомия, без да усетиш нищо нередно. Но той определено е увреден. — Посочи рентгеновата снимка. — Това, което има този човек, се нарича синдром на неконтролиране на мислите и чувствата. Фронталните лобове са свързани с предвижданията и преценката. С нашата способност да контролираме неподходящите импулси. Ако са увредени, ставаш социално невъздържан. Държиш се неадекватно, без чувство за вина или емоционална болка. Всички сме преживявали моменти на гняв, когато ни се иска да отвърнем на удара. Да блъснем с колата си автомобила на онзи, който ни е пресякъл пътя. Сигурна съм, че това

усещане ви е познато, детектив. Да бъдеш толкова разгневен, че да ти се иска да нараниш някого.

Джейн не отговори; истината в думите на нейната събеседничка я бе накарала да замълчи.

— Обществото мисли за акта на насилие като за проява на лошотия или неморалност. Казват ни, че в крайна сметка ние контролираме поведението си, че всеки един от нас без изключение има свободната воля да избира да не нарани друго човешко същество. Не само моралът обаче, ни ръководи. Биологията също си казва думата. Фронталните лобове ни помагат при интегрирането на мислите и действията. Помагат ни да претегляме последствията от тези действия. Без такъв контрол бихме се поддавали на всеки необуздан импулс. Точно това се е случило с този мъж. Загубил е способността да контролира поведението си. Изпитвал сексуални чувства към дъщеря си, затова я тормозел. Съпругата му го ядосала и той я пребил до смърт. От време на време всички имаме смущаващи или неприлични мисли, макар и бегли. Виждаме привлекателен непознат и сексуалното желание се качва в главата ни. Но не става дума за нищо повече от кратка мисъл. Какво обаче би станало, ако се поддадем на импулса? Ако не успеем да се спрем? Същият сексуален импулс може да доведе до изнасилване. Или по-лошо.

— И това беше неговата защита? „Мозъкът ми ме накара да го направя“?

В очите на О'Донъл проблесна досада.

— Frontal disinhibition syndrome е приета диагноза сред невролозите.

— Да, но свърши ли работа в съда?

Настъпи студена пауза.

— Правната ни система все още работи с дефиницията за лудостта от XIX век. Чудно ли е тогава, че съдът не е запознат и с неврологията? Този човек сега е осъден на смърт в Оклахома.

О'Донъл дръпна мрачно рентгеновите снимки от осветената кутия и ги пхна обратно в плика.

— Какво общо има това с Уорън Хойт?

О'Донъл се приближи до бюрото си, взе друг плик с рентгенови снимки и извади от него нова двойка, която също пхна в осветената

кутия. Това бе нов комплект снимки на черепа, също фронтална и латерална, но по-малки. На детски череп.

— Момчето паднало, като се катерело по някакъв дувар — обясни тя. — Приземило се с лицето напред, удряйки глава в паважа. Погледнете тук, на фронталната снимка. Вижда се съвсем малка пукнатинка, движеща се нагоре, горе-долу на нивото на лявата вежда. Фрактура.

— Виждам я — обяви Ризоли.

— Вижте името на пациента.

Джейн се съсредоточи върху квадратчето в края на снимката, където се намираше информацията за самоличността на снетия. Онова, което видя, я накара да притихне.

— Бил е на десет години, когато се е наранил — додаде О'Донъл. — Нормално, активно момче, растящо в богато предградие на Хюстън. Поне така е отбелязано в педиатричната документация и в информацията, получена от началното училище. Здраво дете с над средната интелигентност. Играл добре с другите.

— Докато не пораснал и не започнал да ги убива.

— Да, но *защо* Уорън започва да убива? — О'Донъл посочи рентгеновите снимки. — Факторът може би е тази травма.

— Хей, аз паднах от една катерушка, когато бях на седем години, фраснах си главата в една от металните пръчки. Но не съм тръгнала да коля хората.

— Но преследваш хора. Също като него. Всъщност си професионален ловец.

Лицето на Джейн пламна от гняв.

— Как може да ме сравнявате с него?

— Не ви сравнявам, детектив. Но помислете какво ви се струва правилно в момента. Вероятно би ви се искало да ме зашлевите, нали? И какво ви спира? Какво ви задържа? Моралът? Добрите обноски? Или просто хладната логика, която ви информира, че това ще доведе до определени последствия? Убедеността, че ще бъдете арестувана? Всички тези съображения заедно ви възпират да се нахвърлите върху мен. И този ментален процес се осъществява именно във фронталните ви лобове. Благодарение на неувредените си неврони сте в състояние да контролирате разрушителните си импулси. — О'Донъл направи пауза. И добави разбиращо: — През повечето време.

Последните думи, насочени като копие, улучиха целта си. Това бе деликатна, уязвима точка. Само преди една година, докато бе траяло разследването на Хирургът, Ризоли бе допуснала ужасна грешка, която щеше да я позори вечно. В разгара на преследването бе простреляла и убила невъоръжен човек. Сега погледна О'Донъл и видя доволния блясък в очите ѝ.

Дийн наруши мълчанието.

— Казахте, че Хойт се е свързал с вас. Какво се надяваше да спечели от това? Вниманието? Симпатия?

— Какво ще кажете за най-обикновено човешко разбиране? — отвърна О'Донъл.

— Това ли само искаше от вас?

— Уорън се бори за отговори. Не знае какво го подтиква да убива. Знае, че е различен. И иска да знае защо.

— Той ли ви го каза?

О'Донъл се приближи до бюрото си и взе някаква папка.

— Държа тук писмата му. И видеолентата от нашето интервю.

— Ходихте ли в „Суза-Барановски“?

— Да.

— По чие предложение?

О'Донъл се поколеба.

— И двамата сметнахме, че ще бъде от помощ.

— Но чия беше идеята за срещата?

Вместо нея на въпроса му отговори Джейн.

— Негова. Нали така? Хойт помоли за срещата.

— Може да е станало по негова идея. Но и двамата искахме да го направим.

— Нямате никаква представа защо всъщност ви е помолил да отидете там — заяви Ризоли. — Нали?

— Трябваше да се срещнем. Не мога да преценя състоянието на един пациент, без да се срещна лице в лице с него.

— И докато седяхте там, лице в лице, какво според вас си мислеше той?

Изражението на О'Донъл беше пренебрежително.

— А вие щяхте ли да знаете?

— О, да. Знам точно какво става в главата на Хирургът. — Джейн бе възвърнала способността си да говори и думите излизаха студени и

безмилостни. — Помолил ви е да отидете, защото е искал да ви прецени и да ви впечатли. Прави го редовно с жените. Усмива ни се, разговаря мило с нас. Записано е в училищната му документация, нали? „Учтив млад човек“ — казват учителите, обзалагам се, че е бил учтив, когато сте се срещнали с него. Нали?

— Да, беше...

— Най-обикновен, опитващ се да сътрудничи човек.

— Детектив, не съм толкова наивна, че да го мисля за нормален. Но толкова се старае да сътрудничи. И беше смутен от действията си. Иска да разбере причините за своето поведение.

— И вие му казахте, че е заради онзи удар по главата.

— Казах му, че травмата на главата е допринасящ фактор.

— Трябва да е бил щастлив да го чуе. Да има извинение за това, което е направил.

— Дадох му честното си мнение.

— Знаете ли какво още го прави щастлив?

— Какво?

— Възможността да бъде в една стая с вас. Седяхте в едно помещение, нали?

— Срещнахме се в стаята за интервюта. Под непрекъснато видеонаблюдение.

— Но между вас нямаше бариера. Нямаше предпазно стъкло. Нито плексиглас.

— Той нито веднъж не се държа заплашително по един или друг начин.

— Можел е да се наклони към вас. Да изследва косите ви, да помирише кожата ви. Особено му харесва да усеща женската миризма. Тя го възбужда. Онова, което го възбужда истински, е миризмата на страха. Кучетата са в състояние да подушват страха, знаехте ли го? Когато сме уплашени, отделяме хормони, които животните могат да доловят. Уорън Хойт също е способен да го усети. Той е като всяко друго ловуващо същество. Долавя миризмата на страха, на уязвимостта. Тя подхранва фантазиите му. Представям си какви са били фантазиите му, докато сте се намирали в едно помещение с него. Виждала съм до какво водят тези фантазии.

О'Донъл опита да се засмее, но не се справи особено добре с тази задача.

— Ако се опитвате да ме уплашите...

— Имате дълъг врат, д-р О'Донъл. Предполагам някои биха го нарекли „лебедова шия“. Той несъмнено го е забелязал. Не го ли хванахте, само веднъж, да се взира в гърлото ви?

— О, моля ви.

— Не свеждаше ли очи надолу, от време на време? Може би си мислехте, че гледа гърдите ви, както правят другите мъже. Но не и Уорън. Гърдите изглежда не го интересуват особено. Него го привлича гърлото. Мисли за гърлото на жената като за десерт. Частта, която няма търпение да пререже. След като приключи с друга част от анатомията ѝ.

Почервеняла, О'Донъл се обърна към Дийн.

— Вашата партньорка се отклони доста от темата.

— Не — отвърна тихо той. — Мисля, че детектив Ризоли не изпуска от поглед целта.

— Това си е чисто сплашване.

Джейн се изсмя.

— Вие бяхте в една стая с Уорън Хойт. И тогава не се усетихте уплашена?

О'Донъл я изглежда студено.

— Това беше клинично интервю.

— Вие сте си мислили така. За него е било нещо съвсем друго.

Ризоли се приближи до нея, акт на тиха агресия, който не убягна на нейната домакиня. Макар да беше по-висока и импозантна както по ръст, така и по обществено положение, О'Донъл нямаше нейната неугасваща пламенност и се изчерви дори още по-силно, докато думите на Джейн продължаваха да удрят по нея.

— Казахте, че бил учтив. Че сътрудничел. Е, разбира се. Нали е получил точно каквото иска: жена в едно помещение с него. Жена, която да седи достатъчно близо, за да го възбужда. Но го прикрива; в това го бива. Бива го да поддържа напълно нормален разговор, дори докато си мисли как ще ти пререже гърлото.

— Изгубихте напълно самоконтрол — заяви О'Донъл.

— Мислите, че просто опитвам да ви сплаша ли?

— Не е ли очевидно?

— Ето нещо, което наистина би трябвало да ви уплаши до смърт. Уорън Хойт ви е подушил добре. Бил е възбуден от вас. Сега е извън

затвора и е тръгнал отново на лов. И досещате ли се? Той никога не забравя мириса на една жена.

О'Донъл я погледна и в очите ѝ най-сетне се появи страх. Ризоли нямаше как да не изпита известно удовлетворение при вида на този страх. Искаше О'Донъл да добие известна представа какво бе преживяла самата тя през последната година.

— Свикнете с чувството си на страх — каза тя. — Защото е необходимо да се страхувате.

— Работила съм с мъже като него — каза О'Донъл. — Знам кога да се страхувам.

— Хойт е по-различен от всеки друг, когото някога сте срещали.

О'Донъл се засмя. Самоувереността ѝ се бе върнала, подтиквана от гордостта.

— Всички са различни. Всички са уникални. И аз никога не обръщам гръб на когото и да било от тях.

[1] Невропсихологични тестове, които правят оценка на функциите на мозъка и нервната система с оглед на обработване и интерпретиране на информацията, получена чрез сетивата. — Бел.ред.

↑

„Скъпа моя д-р О’Донъл,

Питахте ме за спомени от най-ранното ми детство. Чувал съм, че малцина пазят спомени за своя живот преди третата си година, защото незрелият мозък не е придобил уменията да преработва езика, а ние се нуждаем от езика, за да интерпретираме гледките и звуците, които възприемаме като бебета и съвсем малки деца. Каквото и да е обяснението за детската амнезия, тя не се отнася за мен, тъй като си спомням доста добре някои детайли от този ранен период. Мога да извикам в съзнанието си ясни картини, които според мен са от времето, когато съм бил на единайсет месеца. Несъмнено ще ги отхвърлите като спомени, изфабрикувани на основата на онова, което са ми разказвали родителите. Уверявам ви, тези спомени са абсолютно реални и ако бяха живи, родителите ми щяха да ви кажат, че са точни и няма как да се базират върху никакви чути от мен истории. Самият характер на образите доказва, че е малко вероятно семейството ми да е говорило за тези събития.

Помня креватчето си, боядисаните в бяло дървени летви, свързващата ги тънка греда, по която се виждат следите, нахапани от мен при растежа на зъбите. Синьо одеялце, по което са щамповани някакви миниатюрни същества. Птички, пчелички или може би — мечета. А над креватчето — висеща във въздуха измишльотина, която сега знам, че е била окачена на тавана механична пееща играчка, но тогава ми се струваше нещо вълшебно. Бляскаво, непрекъснато движещо се. Звезди, луни и планети, както ми показва по-късно баща ми, точно нещата, които би окачил над креватчето на сина си. Той беше самолетен инженер и вярваше, че всяко дете може да бъде

превърнато в гений, ако просто стимулираш растящия му мозък, независимо дали с движещи се играчки, святкащи карти или запис на гласа на бащата, рецитиращ таблицата за умножение.

Винаги съм бил добър по математика.

Но се съмнявам, че тези спомени са от особен интерес за вас. Не, вие търсите по-тъмни теми, а не спомените ми за бели легълца и красиви играчки. Искате да разберете защо съм такъв, какъвто съм.

Затова мисля, че би трябвало да ви разкажа за Мейрийд Донахю.

Научих името ѝ години по-късно, когато разказах на една от лелите си за тези ранни спомени и тя възкликна: «О, боже. Наистина ли си спомняш Мейрийд?». Да, наистина си я спомням. Когато извикам в ума си образите от този ранен период от живота си, виждам лицето не на моята майка, а на Мейрийд, надвесено над мен през страничната преграда на детското ми легълце. Бяла кожа, чийто единствен дефект беше бенката, кацнала на бузата ѝ като черна муха. Зелени очи, които са едновременно красиви и студени. А усмивката ѝ... дори едно толкова малко дете като мен можеше да види това, за което възрастните бяха слепи: в тази усмивка присъства омраза. Тя мрази дома, в който работи. Мрази миризмата на пелените. Мрази гладния ми плач, който нарушава съня ѝ. Мрази обстоятелствата, които са я довели в този горещ тексаски град, толкова различен от родната ѝ Ирландия.

И най-много от всичко мрази мен.

Знам го, защото го демонстрира по десетки безмълвни и неуловими начини. Не оставя доказателства за малтретирането; о, не, прекалено е умна, за да го прави. Омразата ѝ приема формата на гневен шепот, тих като змийско съскане, когато се надвесва над леглото ми. Не разбирам думите, но чувам отровата в тях и виждам гнева в присвитите ѝ очи. Тя не пренебрегва физическите ми нужди; пелените ми са винаги чисти, а бутилката с мляко — затоплена. Но тайните щипания, болезненото извиване

на кожата ми и щипането от спирта на памучето, което допира направо в уретера ми, присъстват неизменно във всекидневието ми. Естествено, аз пища, но никога не остават белези или синини. Аз съм просто страдащо от колики бебе, родено по-нервно, така обяснява тя моите викове пред родителите ми. И горката, работеща толкова много Мейрийд! Тя е тази, която трябва да се справя с противното пищащо хлапе, докато майка ми изпълнява социалните си задължения. Майка ми, която мирише на парфюм и норка.

Та това е, което си спомням. Стресащите пристъпи на болка. Звукът на собствения си плач. И над мен — бялата кожа на гърлото на Мейрийд, приведена над леглото ми, за да ощише или сръга нежната ми кожа.

Не знам дали е възможно едно толкова малко дете, каквото бях тогава, да мрази. Мисля, че е по-вероятно да се объркваме от подобни наказания. Тъй като все още не сме в състояние да разсъждаваме, най-много да успеем да направим връзката между причина и следствие. И трябва дори още тогава да съм разбрал, че източникът на моите мъчения беше жена със студени очи и млечнобяло гърло.“

Ризоли седеше на бюрото си и се взираше в педантично грижовния почерк на Уорън Хойт, в изравнените краища от двете страни, в маршируващите по права линия по страницата стегнато изписани думи. Макар да бе написал писмото с мастило, нямаше никакви поправки или зачерквания. Всяко изречение е било напълно организирано още преди върхът на химикалката му да докосне хартията. Представи си го, приведен над листа, обхванал химикалката с тънките си пръсти, с плъзгаща се по хартията кожа, и внезапно я обзе отчаяно желание да си измие ръцете.

Дълго стоя в женската тоалетна и търка ръцете си със сапун и вода, опитвайки се да заличи всяка следа от него, но дори след като си изми и изсуши ръцете, продължи да се чувства изцапана и заразена, сякаш думите бяха проникнали като отрова през кожата ѝ. А ѝ предстоеше да чете още от тези писма, да абсорбира още от отровата.

Почукването на вратата на тоалетната я накара да замръзне на място.

— Джейн? Вътре ли си?

Беше Дийн.

— Да — извика тя.

— Подготвил съм видеото в конферентната зала.

— Идвам.

Погледна се в огледалото и това, което видя, не я зарадва. Уморените очи, видимо разколебаната увереност. „Не позволявай да те види така“ — каза си тя.

Завъртя кранчето на чешмата, наплиска лицето си със студена вода и се подсуши с хартиена кърпа. После изправи гръбнак и пое дълбоко въздух. „Така е по-добре — помисли си тя. — Никога не им позволявай да те виждат как се потиш.“

Влезе в конферентната зала и отривисто кимна на Дийн.

— Добре. Готови ли сме?

Той вече беше включил телевизора, а индикаторът за свързването на видеото към електрическата мрежа светеше. Агентът на ФБР взе плика, който им бе дала О’Донъл, и извади видеокасетата.

— От трети август е — обясни той.

„Само преди три седмици“ — помисли си тя, смутена от факта, че тези образи, тези думи са били записани толкова скоро.

Младата жена седна пред конферентната маса и приготви химикалка и бележник, за да си води записки.

— Пускай я.

Дийн пхна касетата и натисна бутона за възпроизвеждане.

Първото, което видяха, беше безупречно фризираната О’Донъл, застанала пред бяла стена, която изглеждаше парадоксално елегантна на този фон в синия си трикотажен костюм.

— Днес е седми август. Намирам се в поправителното заведение „Суза-Барановски“ в Шърли, Масачузетс. Този субект е Уорън Д. Хойт.

Телевизионният екран премигна и потъмня, после се появи нова картина, едно толкова отблъскващо за Ризоли лице, че тя се отдръпна инстинктивно назад на стола си. На всеки друг Хойт би се сторил съвсем обикновен и незапомнящ се. Светлокестенявата му коса беше спретнато подстригана, а бледността на лицето — типична за рядко излизащ навън човек. Дочената риза, в затворническо син цвят, бе един

номер по-голяма и висеше на слабото му тяло. Онези, които го бяха познавали в ежедневието му, го бяха описали като приятен и любезен, и точно такава впечатление създаваше и от видеозаписа. Мил, безобиден млад мъж.

Той отмести погледа си от камерата и го насочи към нещо, което не се виждаше на екрана. Чуха скърцане на стол, последвано от гласа на О'Донъл.

— Удобно ли се настанихте, Уорън?

— Да.

— В такъв случай започваме ли?

— Когато кажете, д-р О'Донъл. — Той се усмихна. — Няма да ходя никъде.

— Добре. — Чу се звук от скърцането на стола на О'Донъл, от покашлянето й. — В писмата си ми разказахте доста за вашето семейство и вашето детство.

— Постарах се да не пропусна нищо. Мисля, че е важно да разберете всеки аспект от това, което съм.

— Да, и съм благодарна за това. Не ми се случва често да интервюирам някой толкова словоохотлив като вас. И определено никога човек, който се опитва да бъде толкова аналитичен към своето поведение, колкото сте вие.

Хойт сви рамене.

— Е, знаете поговорката за неизследвания живот. Че не си заслужава да го живееш.

— Понякога обаче може да доведем самоанализа прекалено далече. Това е защитен механизъм. Интелектуализирането като средство да отвлечем вниманието си от голите си емоции.

Хойт направи пауза. После каза, с леко шеговит тон:

— За чувствата ли искате да говоря?

— Да.

— За някое чувство конкретно?

— Искам да знам какво кара хората да убиват. Какво ги привлича към насилието. Искам да знам какво става в главата им. Какво чувстват, като убиват друго човешко същество?

Той не отговори веднага, размишлявайки над въпроса.

— Не е лесно да се опише.

— Опитайте.

— В името на науката? — Насмешката се бе върнала в гласа му.

— Да. В името на науката. Какво чувствате?

Последва дълга пауза.

— Удоволствие.

— Значи ви е приятно?

— Да.

— Опишете ми го.

— Наистина ли искате да знаете?

— Това е сърцевината на моето проучване, Уорън. Искам да знам какво изживявате, когато убивате. Това не е нездрав любопитство. Трябва да знам дали при вас се проявяват симптомите, които могат да бъдат индикации за неврологични аномалии. Например главоболия. Странни вкусове или миризми.

— Миризмата на кръв е много хубава. — Хойт направи пауза. — О! Мисля, че ви шокирах.

— Продължавайте. Разкажете ми за кръвта.

— Аз работех с нея, знаете ли?

— Да, знам. Били сте лаборант.

— Хората мислят, че кръвта е само някаква червена течност, която циркулира във вените ни. Като машинно масло. Но тя всъщност е изключително сложна и индивидуална. Кръвта на всеки човек е уникална. Така както всяко убийство е уникално. Няма типично, което да може да бъде описано.

— Но всички те ви доставяха удоволствие?

— Едни по-голямо, отколкото други.

— Разкажете ми за някое, което изпъква особено за вас. Което заема особено място в спомените ви. Има ли такова?

Той кимна.

— Има едно, за което мисля непрекъснато.

— Повече, отколкото за другите?

— Да. В ума ми е.

— Защо?

— Защото не го довърших. Защото не съм се отказал от шанса да му се насладя. Все едно да те сърби някъде, без да можеш да се почешеш.

— Това му придава тривиално звучене.

— Така ли? Но с времето дори тривиалният сърбеж поглъща вниманието ти. Той е винаги тук, дразни кожата ти. В началото може да не прилича на нищо особено. Но после продължава дни и нощи без облекчение. Превръща се в най-жестоката форма на мъчение. Доколкото си спомням, в писмата си споменах, че знам това-онова за историята на безчовечността, проявена от човек към човек. Изкуството за причиняване на болка.

— Да. Писахте ми за вашия, въъ... интерес на тази тема.

— Мъчителите от всички времена са знаели, че дори най-лекият дискомфорт с времето става непоносим.

— И този сърбеж, за който споменахте, стана ли непоносим?

— Нощем ме държи буден. Мисля за това, което можеше да бъде. За удоволствието, което ми бе отнето. Цял живот педантично съм довършвал всяко нещо, с което съм се захващал. Така че това ме безпокои. Постоянно мисля за него. Картините се въртят отново и отново в главата ми.

— Опишете ги. Какво виждате, какво чувствате.

— Виждам нея. Тя е различна, изобщо не е като другите.

— С какво?

— Тя ме мрази.

— Другите не те ли мразеха?

— Другите бяха голи и уплашени. Победени. Но тази продължава да се съпротивлява. Усещам го, когато я докосна. Кожата ѝ е наелектризирана от гняв, макар да знае, че съм я победил. — Хойт се приведе напред, сякаш се готвеше да сподели най-интимните си мисли. Погледът му не беше насочен вече към О'Донъл, а към камерата, сякаш виждаше през лещите ѝ, и се вторачи право в Ризоли. — Усещам гнева ѝ — продължи той. — Поглъщам яростта ѝ само като докосвам кожата ѝ. Като нещо нажежено до бяло е. Нещо течено и опасно. Чиста енергия. Никога не съм се чувствал така могъщ. Искам да се почувствам така отново.

— Това възбужда ли ви?

— Да. Мисля за врата ѝ. Много е тънък. Тя има хубава, бяла шия.

— За какво друго мислите?

— Мисля как ще ѝ сваля дрехите. Колко са твърди гърдите ѝ. И коремът ѝ. Хубав, плосък корем...

— Значи фантазиите ви за д-р Кордел... са сексуални?

Той замълча. Премигна, сякаш изваден рязко от трансa си.

— Д-р Кордел ли?

— Нали говорим за нея? Жертвата, която така и не убихте, Катрин Кордел.

— О! Мисля и за нея. Но нямах предвид нея.

— А кого?

— Другата. — Взря се в камерата така напрегнато, че Джейн усети горещината на погледа му. — Полицайката.

— Имате предвид тази, която ви откри? Това ли е жената, за която фантазирате?

— Да. Името ѝ е Джейн Ризоли.

Дийн се изправи и натисна бутона „Стоп“ на видеото. Екранът потъмня. Последните думи на Уорън Хойт увиснаха като вечно ехо в настъпилата тишина. Във фантазиите си той я бе събличал, оставяйки я без дрехите и достойнството ѝ, свеждайки я до разголени части на тялото. Врат, гърди и корем. Джейн се запита дали сега Дийн я виждаше по този начин, дали споделените от Хойт еротични видения се бяха запечатали и в съзнанието на Дийн.

Той се обърна, за да я погледне. Никога не беше смятала, че изражението му може да бъде разчетено лесно, но в този миг гневът в очите му не можеше да бъде объркан.

— Разбираш, нали? — каза той. — В плановите му е влизало да видиш този запис. Направил ти е пътечка от трохи, която да следваш. Пликът с адреса на О’Донъл те заведе до самата О’Донъл. До неговите писма, до тази видеокасета. Знаел е, че в крайна сметка ще видиш всичко това.

Младата жена се взираше в тъмния телевизионен екран.

— Той говореше на мен.

— Точно така. Използва О’Донъл като свой посредник. Когато говори на нея, в това интервю, Хойт всъщност говори на теб. Разказва ти фантазиите си. Използва ги, за да те уплаши, да те унизи. Чуй какво казва.

Дийн върна лентата.

Лицето на Хойт се появи отново на екрана.

— *Нощем ме държи буден. Мисля за това, което можеше да бъде. За удоволствието, което ми бе отнето. Цял живот педантично съм довършвал всяко нещо, с което се захващам. Така че това ме безпокои. Постоянно мисля за него...*

Дийн натисна стопа и я погледна.

— Как те кара да се чувстваш това? Да знаеш, че си винаги в ума му?

— Много добре знаеш как ме кара да се чувствам.

— Както го знае и той. Затова е искал да чуеш това.

Дийн превъртя лентата малко напред и после натисна бутона за възпроизвеждане.

Очите на Хойт бяха мистериозно фокусирани в публиката, която не можеше да види.

— *Мисля как ще ѝ сваля дрехите. Колко са твърди гърдите ѝ. И коремът ѝ. Хубав, плосък корем...*

Дийн натисна отново стопа. Погледът му я накара да се изчерви.

— Не ми казвай — изпревари го Джейн. — Искаш да знаеш как ме кара да се чувствам това.

— Разголена?

— Да.

— Уязвима.

— Да.

— Осквернена.

Тя преглътна с усилие и погледна встрани. И отвърна тихо:

— Да.

— Всичко, което е искал да почувстваш. Ти ми каза, че го привличали травмираните жени. Жените, които са били насилени. И сега той те кара да се чувстваш точно така. Само с изречените от видеозаписа думи. Да се чувстваш като жертва.

Погледът ѝ се стрелна към него.

— Не — заяви Ризоли. — Не като жертва. Искаш ли да знаеш какво чувствам в действителност точно сега?

— Какво?

— Готова съм да направя на парченца този кучи син.

Отговорът бе роден от чисто бабаитство, думите се блъснаха във въздуха. Това го завари неподготвен и той я гледа намръщено няколко секунди. Виждаше ли какви усилия полагаше Джейн, за да се държи привидно безочливо? Беше ли усетил фалшивата нотка в гласа ѝ?

Реши да атакува, за да не му даде шанс да види заблудата.

— Казваш, че дори тогава е знаел; знаел е, че рано или късно ще видя това? Че записът е бил предназначен за мен.

— На теб не ти ли изглежда така?

— Изглежда ми като фантазия на който и да е сбъркан тип.

— Не просто който и да е сбъркан тип. И не просто която и да е жертва. Той говори за теб, Джейн. Говори какво би искал да направи с

теб.

По всичките й нервни окончания забиха аларми. Дийн отново обръщаше всичко на лична основа, насочваше го като стрела право към нея. Приятно ли му беше да я гледа как се гърчи? Това служеше ли на друга цел, освен да подклажда още повече страховете й?

— Когато е направен този запис, той вече е планирал бягството си — продължаваше младият мъж. — Спомни си, той е осъществил връзката с О'Донъл. Знаел е, че тя ще се съгласи да разговаря с него. Не е могла да устои на предложението. Била е отворен микрофон, записващ всяка негова дума, всичко, което е искал да чуят хората. И най-вече — ти. А после е задействал логична последователност от събития, довели до този момент, когато ти виждаш видеозаписа.

— Нима някой може да бъде толкова блестящ?

— Не е ли такъв Уорън Хойт? — попита той.

Това бе поредната стрела, целяща да сломи съпротивата й. Да я накара да осъзнае очевидното.

— Прекарал е една година зад решетките. Разполагал е с една година, през която да храни фантазиите си — додаде Дийн. — И всички те са свързани с теб.

— Не, той искаше Катрин Кордел. Винаги е искал Кордел...

— Той не каза това на О'Донъл.

— Тогава значи е излъгал.

— Защо?

— За да ме впечатли. За да ме тормози...

— В такъв случай си съгласна с мен. Тази видеокасета е трябвало да попадне в твоите ръце. Посланието е отправено към теб.

Ризоли се взря в тъмния екран. Призракът от лицето на Хойт като че продължаваше да я гледа. Всичко, което бе направил, целеше да разтърси нейния свят, да съсипе умствения й покой. Точно това бе направил с Кордел, преди да предприеме самите действия, насочени към убийството й. Искаше жертвите му да изпитват ужас, да бъдат пречупени от изтощение, и „жънеше“ пляката си едва когато узрееше достатъчно на дървото на страха. Не й бяха останали никакви аргументи повече, за да отрича това, никаква защита срещу очевидното.

Дийн седна и я погледна от другата страна на масата.

— Мисля, че би трябвало да се оттеглиш от това разследване — промълви той.

Тя го погледна сепнато.

— Да се *оттегля* ли?

— То се превърна в нещо лично.

— Между мен и извършителя въпросът е винаги личен.

— Не до такава степен. Той иска ти да разследваш случая, за да може да върти дребните си игрички. Да проникне във всеки аспект от живота ти. Като водещ следствието детектив ти си видима и достъпна. Изцяло потопена в гонитбата. А сега той започна да инсценира престъпленията по начин, предназначен да бъде специално послание към теб. За да комуникира с теб.

— Все причини да остана.

— Не. Все причини да напуснеш. Така че между теб и Хойт да има по-голямо разстояние.

— Никога не напускам нищо, агент Дийн — контрира го тя.

След малка пауза той отвърна сухо:

— Не. Не мога да си представя някога да си го правила.

Сега бе неин ред да се приведе напред; цялото ѝ поведение издаваше съпротива.

— Какъв ти е проблемът с мен, между другото? От самото начало имаш нещо против мен. Говорил си с Маркет зад гърба ми. Повдигна съмнения по мой адрес...

— Никога не съм поставял под въпрос компетентността ти.

— Какъв ти е тогава проблемът с мен?

На гнева ѝ той отвърна със спокоен и разсъдлив тон.

— Помисли с кого си имаш работа. С човек, когото веднъж си хванала. Човек, който те обвинява за това, че е в затвора. И продължава да мисли какво би искал да направи с теб. А през същата тази година ти си се опитвала да забравиш какво е направил. Той е гладен за второто действие, Джейн. Поставя основите, замъква те точно там, където би желал да бъдеш. А това място изобщо не е безопасно.

— Наистина ли се притесняваш за моята безопасност?

— Да не искаш да кажеш, че имам нещо друго наум?

— Откъде да знам. Все още не си ми ясен.

Дийн се изправи и се приближи до видеото. Извади касетата и я върна в плика. Печелеше време, опитвайки се да намери правдоподобен отговор.

Седна отново и я погледна.

— Истината е — започна той, — че и ти все още не си ми ясна.

Младата жена се засмя.

— Аз? Аз съм това, което виждаш, нищо повече.

— Единственото, което ми позволяваш да видя, е ченгето. Но какво представлява Джейн Ризоли, жената?

— Те са едно и също.

— Знаеш, че не е вярно. Ти просто не позволяваш на никой да види по-далече от значката ти.

— Какво се очаква от мен да им позволя да видят? Че ми липсва онзи безценен Y-хромозом? Значката е единственото нещо, което искам да видят.

Той се приведе напред; лицето му беше достатъчно близо, за да нахлуе в личното ѝ пространство.

— Става въпрос за уязвимостта ти като мишена. Става въпрос за извършител, който вече знае как да те манипулира. За човек, успял да се доближи достатъчно, за да нанесе удар. А ти дори не си знаела, че е там.

— Следващия път ще знам.

— Така ли?

Двамата се гледаха, доближили лицата си като влюбени. Сексуалното желание я прониза толкова внезапно и неочаквано, че го усети едновременно като болка и удоволствие. Тя се отдръпна рязко, с пламнало лице, и макар вече да срещаше погледа му от безопасно разстояние, продължаваше да се чувства незащитена. Не я биваше да си крие емоциите и винаги се бе чувствала безнадеждно неадекватна, когато се стигнеше до флиртуване и всички други дребни измами, на които се отдават в отношенията си мъжете и жените. Опитваше се да поддържа изражението си непроменено, но установи, че не е в състояние да го гледа, без да се чувства прозрачна.

— Значи си наясно, че ще има следващ път — рече той. — И сега вече не е само Хойт. Те са двама. Това вече би трябвало наистина да те уплаши.

Джейн насочи поглед към плика с видеокасетата, която Хойт бе предназначил за нейните очи. Играта тепърва започваше, предимството беше на страната на Хойт, а тя наистина беше много уплашена.

Събра мълчаливо книжата си.

— Джейн?

— Чух какво имаш да кажеш.

— И то не променя нищо за теб. Така ли?

Тя го погледна.

— Знаеш ли какво? Някой автобус може да ме блъсне, докато пресичам улицата отвън. Или може да се катурна от бюрото си вследствие на инсулт. Но не мисля за тези неща. Не мога да им позволя да вземат превес. А за малко не го направих, знаеш ли. Кошмарите... за малко да ме повалят. Но сега отново събрах сили. Или може би просто станах безчувствена и не усещам вече нищо. Така че най-доброто, което мога да направя, е да премествам единия си крак пред другия и да продължавам да вървя. Ето така ще премина през това — просто като *продължавам да се движа*. Това е всичко, което може да направи който и да е от нас.

Изпискването на пейджъра почти я изпълни с облекчение. То ѝ даде причина да прекрати зрителния контакт, за да погледне екранчето на пейджъра си. Усещаше погледа му върху себе си, докато се приближаваше до телефона в конферентната зала и после — докато набираще номера.

— Косми и влакна. Волчко — отговори женски глас.

— Ризоли. Изпрати ми съобщение.

— Става дума за онези зелени найлонови влакна. Взети от кожата на Гейл Йегър. Намерихме идентични влакна и по кожата на Карена Гент.

— Значи той използва една и съща материя за увиването на всичките си жертви. В това няма нищо изненадващо.

— О, но аз имам една малка изненада за теб.

— И каква е тя?

— Знам каква материя е използвал.

Ерин посочи към микроскопа.

— Микроскопските стъкла са приготвени за вас. Хвърлете един поглед.

Ризоли и Дийн седнаха един срещу друг, долепили очи до предназначенията специално за обучение двойни микроскопи. През лещите видяха една и съща гледка: две нишки, поставени една до друга за сравнение.

— Вlakното вляво е взето от Гейл Йегър, а вдясно — от Карена Гент — обясни Ерин. — Какво мислите?

— Изглеждат еднакви — отвърна Джейн.

— И наистина са еднакви. И двете са найлон на Дюпон шест, шест, мръснозелен. Нишките са трийсет дение, изключително тънки. — Ерин отвори някаква папка и взе оттам две графики, които постави върху плота. — Ето отново спектралния ДОИС анализ. Номер едно е от Йегър, номер две — от Гент. — Погледна към Дийн. — Запознат сте с техниката Дифузно-отражателна инфрачервена спектроскопия, нали, агент Дийн?

— Става дума за използване на инфрачервена светлина, нали?

— Да. Прибягваме до тази техника, за да отличим повърхностното третиране от самото влакно. Да различим химикалите, приложени към материята, след като е била изтъкана.

— И открихте ли такива?

— Да, натриване със силикон. Миналата седмица с детектив Ризоли обсъдихме възможните причини за подобно третиране на повърхността на материята. Нямахме представа за какво е била предназначена тази материя. Знаехме само, че влакната са устойчиви на горещина и светлина. А нишките са толкова тънки, че ако бъдат сплетени, получената в резултат материя ще бъде водонепроницаема.

— Предположихме, че става дума за палатка или мушама — допълни Джейн.

— И какво ще добави към това силиконът? — попита Дийн.

— Антистатични свойства — отговори Ерин. — Известна устойчивост срещу късане и проникване на вода. Плюс, както се оказа, намалява пропускливостта на материята почти до нула. С други думи, през нея не може да премине дори въздух. — Сега Волчко погледна към Ризоли. — Някакви предположения какво е това?

— Каза, че вече знаеш отговорите.

— Да, използвах малко помощ. От лабораторията на щатската полиция на Кънектикът. — Ерин постави трета графика на плата. — Пратиха ми я по факса днес следобед. Това е ДОИС спектрална графика на влакна, намерени на мястото на убийство в селските райони на Кънектикът. Влакната били от ръкавиците и мъхнатото яке на заподозрения. Сравнете ги с влакната на Карена Гент.

Погледът на Ризоли скачаше назад-напред между графиките.

— Резултатите от спектралния анализ съвпадат. Влакната са идентични.

— Точно така. Само цветът е различен. Влакната на нашите два случая са мръснозелени. Влакната от убийството в Кънектикът са в два различни цвята — едни са неоноворанжеви, а други — ярко жълто-зелени.

— Шегуваш се.

— Изглежда доста крещящо, нали? Но, като се изключи цветът, влакната от Кънектикът отговарят на нашите. Найлон на Дюпон шест, шест. Нишки трийсет дение, за финал натрити със силикон.

— Разкажи ни за случая от Кънектикът — помоли Дийн.

— Инцидент при скачане с парашут. Парашутът на жертвата не се отворил както трябва. Едва когато тези оранжеви и жълто-зелени влакна били открити върху дрехите на заподозрения, се оказало, че става дума за убийство.

Ризоли се взираше в ДОИС спектралния анализ.

— От парашут са.

— Точно така. Заподозреният в убийството в Кънектикът поработил с парашута на жертвата в нощта преди скока. Тези отличителни белези са характерни за материята, от която се правят парашути. Устойчива е на късане, не пропуска вода. Лесно се сгъва и съхранява, когато не се използва. Ето с какво увива жертвите си вашият извършител.

Джейн вдигна поглед и го насочи към своята събеседница.

— Парашут — промълви тя. — Съвършеното було.

Навсякъде бяха разхвърляни книжа, върху конферентната маса лежаха отворени папки, между които бяха пръснати лъскави снимки от местопрестъплението. Химикалки скърцаха по жълта хартия. Макар това да беше ерата на компютрите — и тук се виждаха няколко включени лаптопа — когато информацията се излива бързо и обилно, полицаите все още предпочитат комфорта на хартията. Ризоли бе оставила лаптопа си на своето бюро, тъй като предпочиташе да си води записки на ръка. Страницата представляваше плетеница от думи и стрелки и малки квадратчета, подчертаващи важни детайли. Но в бъркотията съществуваше ред, а в постоянството на мастилото — сигурност. Отгърна нова страница, опитвайки да се фокусира върху тихия глас на д-р Цукер. Стараеше се да не се разсейва от присъствието на Гейбриъл Дийн, който седеше до нея и също си водеше записки, но несравнимо по-прегледни. Премести погледа си върху дланта му; дебелите вени изпъкваха върху кожата, както бе стиснал химикалката, маншетът на ризата надничаше снежнобял от ръкава на сивото му сако. Беше се появил на срещата след Джейн и бе избрал да седне до нея. Това означаваше ли нещо? *Не, Ризоли. Означава само, че до теб имаше празен стол.* Беше загуба на време, отвличане на вниманието да се отдава на подобни мисли. Чувстваше се разконцентрирана, с пръснато в различни посоки внимание, дори записките ѝ върху страницата започваха да се изкривяват на една страна. В стаята имаше петима други мъже, но само Дийн задържаше вниманието ѝ. Вече познаваше миризмата му и можеше да я отличи, хладна и чиста, от симфонията от миризми на афършейв в помещението. Ризоли, която никога не използваше парфюм, бе заобиколена от мъже, които го използваха.

Погледна към това, което бе написала: „Мутуализъм: симбиоза с полза и за двата или за всички участващи организми“.

Това бе думата, определяща пакта на Уорън Хойт с новия му партньор. Хирургът и Властващия, които работеха в екип. Които

ловуваха и заедно се хранеха с мърша.

— Уорън Хойт винаги е работел най-добре с партньор — каза д-р Цукер. — Така му е приятно да ловува. По същия начин, по който ловуваше с Андрю Капра до смъртта на Капра. Хойт наистина се нуждае от участието на друг мъж като част от своя ритуал.

— Но миналата година ходеше на лов самостоятелно — обади се Бари Фрост. — Тогава нямаше партньор.

— В известен смисъл имаше — отвърна Цукер. — Помисли за жертвите, които избираше тук, в Бостън. Всички бяха преживели сексуално насилие — не от Хойт, а от други мъже. Привличат го травмирани жени, белязани от изнасилване. В неговите очи това ги правеше мръсни, заразени. И следователно — достъпни. Дълбоко в себе си Хойт се страхува от нормални жени и този страх го прави импотентен. Чувства се силен само когато мисли за тях като за долни същества. Символично унищожени. Когато ловуваше с Капра, Капра изнасилваше жените. Едва тогава Хойт използваше скалпела. Едва тогава можеше да извлече пълно задоволство от своя ритуал.

Психиатърът огледа залата и видя кимачи в знак на съгласие глави. Полицаяте в това помещение вече познаваха тези детайли. Всички те, с изключение на Дийн, бяха работили върху разследването на Хирургът, всички бяха запознати с почерка на Хойт.

Цукер отвори една папка на масата.

— Сега стигаме до втория убиец. Властващия. Неговият ритуал е почти огледален образ на този на Хойт. Той не се страхува от жените. Нито от мъжете. Всъщност избира да атакува жени, които живеят с партньори. При това не става въпрос за създаващо неудобства присъствие на съпруг или приятел. Не, Властващия явно иска мъжът да бъде там и отива подготвен да се справи с него. Със зашеметяващ с електричество пистолет и скоч лента, за да обездвижи съпруга. И разполага жертвата си от мъжки пол така, че да вижда това, което става после. Властващия не убива мъжа веднага, което би било практичният ход. За него удоволствието е неразривно свързано с наличието на публика. От съзнанието, че наблизко има друг мъж, наблюдаващ как той обладава онова, което е негово.

— А за Уорън Хойт удоволствието е да наблюдава — обади се Джейн.

Цукер кимна.

— Точно така. Единият убиец обича да действа. А другият — да гледа. Съвършен пример за мутуализъм. Тези двама мъже са естествени партньори. Желанията им се допълват. Заедно са по-ефективни. Могат да контролират по-добре плячката си. Могат да комбинират уменията си. Дори когато Хойт беше в затвора, Властващия копираше техниките му. Още тогава заимстваше елементи от характерния за Хойт начин на действие.

Този момент Джейн бе разпознала преди всички останали, но никой от присъстващите не отбеляза тази подробност. Може би бяха забравили, но тя не го беше забравила.

— Знаем, че Хойт е получавал писма от граждани. Дори от затвора е успял да си намери почитател. Култивирал го е, може би дори го е инструктирал.

— Чирак — промълви Ризоли.

Цукер я погледна.

— Използва интересна дума. Чирак. Човек, който придобива умение или занаят под ръководството на майстор. В този случай го обучават на ловджийския занаят.

— Но кой е чиракът? — обади се Дийн. — И кой е майсторът?

Въпросът му изнерви Джейн. През изминалата година Уорън Хойт бе олицетворявал най-ужасното зло, което тя бе в състояние да си представи. В един свят, където не липсваха подобни ловци, никой не можеше да се мери с него. А сега Дийн бе повдигнал възможност, която нямаше смисъл да се подлага на обсъждане: възможността Хирургът да е последовател на някой дори още по-чудовищен.

— Каквито и да са взаимоотношенията им — продължи Цукер, — те са далече по-ефикасни като екип, отколкото поотделно. И сега, когато действат в екип, е напълно вероятно моделът на атаките им да се промени.

— Как така? — попита Слийпър.

— Досега Властващия избираше двойки. Слагаше мъжа така, че да изпълнява ролята на публика, на наблюдател на изнасилването. Той иска там да присъства друг мъж, който да гледа как обладава плячката си.

— Но сега вече има партньор — намеси се Ризоли. — Мъж, който ще наблюдава. Мъж, който иска да наблюдава.

Психиатърът кимна.

— Възможно е Хойт да изпълнява тази толкова важна роля във фантазиите на Властващия. На наблюдателя. На публиката.

— Което означава, че следващия път може да не избере двойка — допълни тя. — Може да избере...

Спря, тъй като нямаше желание да довърши мисълта си.

Но Цукер чакаше да чуе отговора ѝ, отговор, до който той вече беше достигнал. Седеше с наклонена на една страна глава, светлите му очи я гледаха едновременно тайнствено и напрегнато.

Изрече го Дийн.

— Ще изберат жена, живееща сама.

Цукер кимна отново.

— Лесна за подчиняване, лесна за контролиране. Без съпруг, за който да се притесняват, така че да могат да съсредоточат цялото си внимание върху нея.

Моята кола. Моят дом. Аз.

Ризоли спря на едно от местата за паркиране в болница „Пилгрим“ и изключи двигателя. Не излезе от колата веднага, а постоя вътре със заключени врати, оглеждайки паркинга. Като полицай винаги бе гледала на себе си като на воин, като на ловец. Никога не беше мислила за себе си като за плячка. Но сега установи, че се държи като плячка, че е бдителна като заек, който се готви да напусне сигурността на леговището си. Тя, която винаги е била безстрашна, бе доведена до състояние да се озърта нервно през прозореца на автомобила си. Тя, която бе разбивала с ритник врати, която винаги бе сред първите нахлули в дома на заподозрения. Хвърли поглед към ретровизьора и видя в него изпито лице, неспокойни очи на жена, която почти не познаваше. Не победител, а жертва. Жена, която презираше.

Отвори рязко вратата и излезе. Изправи гръб, успокоена от тежестта на оръжието в кобура на бедрото си. Копелетата можеха да идват; беше готова за тях.

Пътува сама в асансьора от паркинга, с изправени рамене, със стъпкан от гордостта страх. Щом излезе от асансьора, видя други хора и сега вече усети оръжието си като ненужно, дори прекалено. Придърпа самото на костюма си, за да прикрие кобура, докато се

движеше из болницата и влезе в асансьора заедно с трима студенти по медицина със свежи лица и подаващи се от джобовете им стетоскопи. Разговорът им бе изпълнен с медицинска терминология, нетърпеливи да се похвалят с новия си речник, без да обръщат внимание на стоящата до тях жена с уморен вид. Да, жената с висящото току над бедрото си, скрито оръжие.

Щом стигна до интензивното отделение, мина покрай бюрото за информация и се насочи към преграденото от стъкла помещение №5. Там спря и се загледа намръщено през стъклото.

В леглото на Корсак лежеше жена.

— Извинете, госпожо? — обади се една сестра. — Посетителите трябва да се регистрират.

Джейн се обърна.

— Къде е той?

— Кой?

— Винс Корсак. В това легло трябваше да бъде той.

— Съжалявам. Застъпих на смяна в три...

— Уговорихме се да ми се обадите, ако се случи нещо!

Възбудата ѝ бе привлякла вниманието на друга сестра, която побърза да се намеси, говорейки с успокоителния тон на човек, който често е трябвало да се справя с разстроени роднини.

— Мистър Корсак беше екстубиран тази сутрин, госпожо.

— Какво значи това?

— Тръбичката в гърлото му, която му помагаше да диша — извадихме я. Вече се чувства добре, затова го преместихме в отделението за лежачо болни, малко по-нататък по коридора. — И додаде отбранително: — Ние *се обадохме* на съпругата на мистър Корсак, да знаете.

Ризоли си спомни Даян Корсак и празния ѝ поглед и се запита дали информацията бе достигнала до съзнанието ѝ, или бе потънала като пени в тъмен кладенец.

Когато стигна до стаята на Корсак, вече беше по-спокойна и в състояние да се контролира. Тихичко промуши глава и надникна.

Той беше буден и гледаше към тавана. Ръцете му лежаха абсолютно неподвижно отстрани на тялото, сякаш се страхуваше да ги помръдне, за да не оплете тръбичките и жичките наоколо.

— Здравей — тихо го повика тя.

Корсак погледна към нея.

— Здравей — изграчи в отговор той.

— Приемаш ли посетители?

В отговор той потупа леглото — покана за нея да седне. Да остане.

Младата жена придърпа един стол до леглото му и седна. Той отново бе вдигнал поглед, но не към тавана, както бе помислила в началото, а към монитора на сърдечната дейност в ъгъла на стаята. По екрана пробягваше електрокардиограма.

— Това е сърцето ми — обясни Корсак.

Беше прегракнал заради преседялата повече от денонощие в гърлото му тръбичка и сега оттам излизаше само тих шепот.

— Изглежда тиктака както трябва — рече Джейн.

— Да.

Настъпи мълчание, погледът му остана все така фиксиран в монитора.

Ризоли видя букета, който бе изпратила тази сутрин, поставен на масичката край главата му. Това беше единствената ваза в стаята. Нима никой друг не се беше сетил да изпрати цветя? Дори съпругата му?

— Вчера се запознах с Даян — каза тя.

Той я погледна, после отмести бързо поглед, но не и преди да бе видяла смут в очите му.

— Предполагам не ти е казала.

Корсак сви рамене.

— Не е идвала днес.

— О. В такъв случай вероятно ще дойде по-късно.

— Проклет да съм, ако знам.

Отговорът му я изненада. Може би изненада и него самия, тъй като лицето му внезапно почервения.

— Не трябваше да говоря така — промълви той.

— На мен можеш да ми казваш каквото искаш.

Той погледна отново към монитора и въздъхна:

— Добре тогава. Гадно е.

— Кое?

— Всичко. Човек като мен преминава през живота, правейки каквото би трябвало. Носи заплатата си вкъщи. Дава на детето каквото иска. Никога не взема подкуп, нито веднъж. И тогава изведнъж ставам

на петдесет и четири и *хоп*, собственият ми часовник се обръща срещу мен. И ето че лежа по гръб и си мисля: „И за какво, дяволите да го вземат, беше всичко?“. Следвам правилата, а се оказвам с дъщеря-неудачница, която и досега се обажда на татко си само когато има нужда от пари. И със съпруга, която си изпразва главата с всеки боклук, с който успее да се сдобие от аптеката. Аз не мога да се съревновавам с Принц Валиум. Аз съм просто човекът, който ѝ осигурява покрив над главата и плаща всичките ѝ сбъркани рецепти. — Изсмя се, примирено и с горчивина.

— Защо си още женен?

— Каква е алтернативата?

— Да се разделиш с нея.

— Да живея сам, искаш да кажеш.

Произнесе думата „сам“ така, сякаш това бе най-лошият от всички варианти. Някои правят избора си с надежда за по-добро. Изборът на Корсак имаше за цел просто да избегне най-лошото. Взираше се в монитора, проследяващ сърдечната му дейност — виещия се зелен символ на собствената му смъртност. Независимо дали беше добър, или лош, правеният от него избор беше довел до този момент, до тази болнична стая, където страхът си правеше компания със съжалението.

„А къде ли ще бъда аз на неговата възраст? Легнала по гръб в някоя болница, изпълнена със съжаления заради всеки избор, който съм правила, копнееща за пътя, по който така и не съм тръгнала?“ Сети се за притихналия си апартамент с голи стени, за самотното си легло. С какво животът ѝ бе по-добър от живота на Корсак?

— Непрестанно се притеснявам, че ще спре — призна той. — Че на екрана ще остане само една права линия. Тази мисъл ме побърква от страх.

— Престани да го наблюдаваш.

— Ако спра да го наблюдавам, кой тогава ще го прави?

— Сестрите следят навън. Там също има монитори.

— Но дали наистина ги *наблюдават*? Или просто тъпелят, говорят за пазаруване, гаджета и един Господ знае още за какво? Искам да кажа, все пак става дума за моето скапано сърце.

— Те имат и алармени системи. Ако се случи нещо съвсем леко не както трябва, машината им започва да пищи.

Той я погледна.

— Сериозно?

— Какво, не ми ли вярваш?

— Не.

Двамата се гледаха известно време и тя усети срам. Нямахте право да очаква да ѝ вярва, не и след случилото се в гробището. Тази картина все още не ѝ даваше мира — проснатия на земята Корсак, сам и изоставен в мрака. И тя... толкова целенасочена, дотолкова забравила за всичко друго, освен за преследването. Не можеше да го гледа в очите и сведе поглед към месестата му ръка, която беше свързана със системата.

— Толкова съжалявам — промълви тя. — Боже, само колко съжалявам!

— За какво?

— Че не се огледах за теб.

— За какво говориш?

— Не си ли спомняш?

Той поклати глава.

Джейн направи пауза, осъзнала внезапно, че той наистина не си спомня. Че можеше да не каже това, което бе възнамерявала, и той никога нямаше да разбере как го бе предала, макар и несъзнателно. Мълчанието може и да беше лесният начин да се измъкне в момента, но тя знаеше, че не е в състояние да живее с този товар.

— Какво си спомняш от нощта на гробището? — попита тя. — Последното нещо?

— Последното нещо ли? Тичах. Струва ми се и двамата тичахме, нали? Гонехме извършителя.

— Какво още?

— Помня, че се чувствах наистина ядосан.

— Защо?

Корсак изсумтя.

— Защото не можех да тичам в крак с някакво момиче.

— И после?

Той сви рамене.

— Това е. Това е последното, което помня. Докато сестрите започнаха да вадят проклетата тръбичка от моето... — Спря. —

Събудих се веднага. И можеш да ми вярваш, че им дадох да го разберат, без да се помайвам.

Настъпи мълчание. Корсак лежеше, стиснал челюсти, вперил упорито поглед в монитора на апарата за следене на сърдечната дейност. И тогава той добави, със спокойно отвращение:

— Предполагам, че изпортих преследването.

Това изказване я свари неподготвена.

— Корсак...

— Погледни това. — Махна към издутия си корем. — Ще речеш, че съм глътнал баскетболна топка. Така изглежда. Или съм бременен в петнайсетия месец. Не мога да тичам дори наравно с едно момиче. А някога бях бърз. Имах тяло на състезателен кон. Не като сега. Трябваше да ме видиш тогава, Ризоли. Нямах да ме познаеш. Обзалагам се, че не вярваш на нито една от думите ми, а? Защото си ме виждала само такъв, какъвто съм сега. Разбито нищожество. Пуша прекалено много, ям прекалено много.

„Пиеш прекалено много“ — помисли си тя.

— ... Превърнал съм се в грозно каче сланина. — Плесна се ядно по корема.

— Корсак, чуй ме. Аз изпортих работата, не ти.

Той я погледна, явно объркан.

— В гробището. Тичахме и двамата. Мислехме, че преследваме извършителя. Чувах тежкото ти дишане, докато се опитваше да тичаш в крак с мен.

— Сякаш трябва да ми триеш сол на главата заради това.

— После престанах да те чувам. Ти просто изчезна. Аз продължих да тичам, но всичко се оказа загуба на време. Не беше извършителят. Беше агент Дийн, който обхождаше периметъра. Извършителят отдавна бе офейкал. Тичали сме заради едното нищо, Корсак. Заради няколко сенки. Това е всичко.

Той мълчеше, в очакване да чуе продължението на историята.

Джейн си наложи да продължи.

— Ето тогава трябваше да те потърся. Трябваше да си дам сметка, че те няма наоколо. Но нещата бяха приели безумно развитие. И аз просто не помислих, не спрях да се попитам къде си... — Младата жена въздъхна. — Не знам колко време ми беше нужно, за да си спомня. Може би само няколко минути. Но мисля... страхувам се,

че беше много по-дълго. И през цялото това време ти си лежал там, край една от надгробните плочи. Доста време ми беше нужно, за да започна да те търся. За да се сетя.

Отново последва мълчание. Тя вече се питаше дали събеседникът ѝ бе регистрирал току-що казаното, защото той започна да се занимава с тръбичката на системата си, да оправя навивките ѝ. Сякаш не искаше да я погледне и вместо това се опитваше да се съсредоточи върху нещо друго.

— Корсак?

— Да.

— Нямах ли какво да кажеш?

— Да. Забрави го. Това имам да кажа.

— Чувствам се като истинска мижитурка.

— Защо? Защото си си вършила работата ли?

— Защото трябваше да внимавам какво се случва с моя партньор.

— Искаш да кажеш, че аз съм ти бил партньор?

— През онази нощ беше.

Той се засмя.

— През онази нощ аз не бях нищо повече от скапан пасив. Двухтонова топка с верига, която те дърпаше назад. Имаше прекалено много неща да вършиш, за да се оглеждаш и за мен. Аз пък лежа тук и се ядосвам на себе си, задето се провалих при изпълнението на служебния си дълг. Провалих се, *буквално* се провалих. Сгромолясах се. Мислих за всички тъпи лъжи, които си повтарях. Виждаш ли това шкембе? — Отново се плесна по корема. — Щеше да изчезне. Да, вярвах и в това. Че някой ден ще се подложа на диета и ще се избавя от лойта. Вместо това си купувах все по-големи номера панталони. Казвах си, че производителите на дрехи се ебават с номерацията, толкоз. След две-три години може би ще започна да нося клоунски панталони. И тогава цял тон слабителни и хапчета за изхвърляне на течности от тялото няма да ми помогнат. Това със сърцето ми се е задало отдавна. Не може да се каже, че не знаех какво би могло да се случи. Но сега, когато *наистина* се случи, съм страшно ядосан. — Изсумтя гневно. Погледна отново към монитора, където се виждаше ускоряване на сърдечната дейност. — А ето че сега развълнувах часовника.

Двамата седяха известно време, загледани в монитора, докато чакаха пулсът му да се нормализира. Джейн никога не беше обръщала особено внимание на ударите на сърцето в гръдния си кош. Докато наблюдаваше кривата, описвана от сърцето на Корсак, започна да осъзнава собствения си пулс. Винаги беше приемала ударите на сърцето си за нещо гарантирано и се запита какво ли е да очакваш със затаен дъх всеки удар, страхувайки се, че може да няма следващ. Че пулсациите на живота в гърдите ѝ може внезапно да спрат.

Вдигна очи към Корсак, който лежеше, все така забил поглед в монитора, и си помисли: „Той е повече от ядосан; той е изпълнен с ужас“.

Внезапно той седна в леглото, дланта му политна към гърдите, очите му се разшириха панически.

— Извикай сестрата! Извикай сестрата!

— Какво? Какво има?

— Не чуваш ли онази аларма? Това е моето сърце...

— Корсак, това е пейджърът ми.

— Какво?

Младата жена разкопча пейджъра от колана си и изключи звука му. После го вдигна към болния, за да види изписания на екранчето му номер.

— Виждаш ли? Не е сърцето ти.

Той се отпусна върху възглавниците.

— Божичко. Махни това нещо оттук. За малко да получа инфаркт.

— Може ли да използвам този телефон?

Той лежеше, все така с притисната към гърдите длан, цялото му тяло лежеше отпуснато и обезсилено от току-що преживяния стрес и последвалото облекчение.

— Да, да. Не ми пука.

Джейн взе телефона и набра номера.

От другата страна прозвуча познат глас:

— Канцелария на съдебния лекар. Д-р Айлс.

— Ризоли.

— С детектив Фрост разглеждаме поредица рентгенови зъбни снимки, качени на компютъра ми. Преглеждахме списъка на

изчезналите в областта на Ню Ингланд жени, който ни изпратиха от НКИЦ. Изпратен ми е по имейла от щатската полиция на Мейн.

— Какъв е бил случаят?

— Убийство-отвличане от юни тази година. Жертвата на убийството е Кенет Уейт, трийсет и шест годишен. Отвлечената е съпругата му, Марла Джийн, трийсет и четири годишна. В момента гледам рентгеновите снимки на Марла Джийн.

— Значи открихме коя е Дамата с рахита?

— Данните съвпадат — отговори Айлс. — Сега вашето момиче има име: Марла Джийн Уейт. В момента ни изпращат документацията по факса.

— Чакай. В Мейн ли каза, че станало онова отвличане?

— В градче на име Блу Хил. Фрост казва, че е ходил там. На около пет часа с кола.

— Ловната територия на нашия извършител била по-голяма, отколкото предполагахме.

— Ето, Фрост иска да говори с теб.

От другата страна прозвуча бодрият глас на Бари.

— Хей, яла ли си някога рулце от омар?

— Какво?

— Пътьом може да вземем рулца от омар. В едно крайпътно заведение в Линкълнвил Бийч. Тръгваме оттук утре в осем, значи може да пристигнем навреме за обяда. Моята кола или твоята?

— Може да вземем моята. — Направи пауза и не се сдържа да добави: — Дийн вероятно ще иска да пътува с нас.

Сега беше ред на Фрост да направи пауза.

— Добре — отговори най-сетне той без особен ентусиазъм. — Щом така мислиш.

— Ще му се обадя.

Докато оставяше телефона, усети погледа на Корсак върху себе си.

— И така, мистър ФБР явно вече е част от екипа — рече той.

Без да му обърне внимание, Джейн набра номера на мобилния телефон на Дийн.

— Кога се случи това?

— Той е още един ресурс.

— Преди не мислеше така.

— Оттогава имаме възможност да работим заедно.

— Не ми казвай. Видяла си друга *страна* в него.

Махна му с ръка да млъкне, тъй като отговориха на позвъняването ѝ. Но се оказа, че не е Дийн. Вместо това прозвуча: „Телефонът на абоната е изключен или извън обхват“.

Младата жена затвори и погледна събеседника си.

— Някакъв проблем ли има?

— Ти си тази, която като че ли има проблем. Получавах прясна улика и нямаш *търпение* да се обадиш на новото си другарче от ФБР. Какво става?

— Нищо не става.

— На мен не ми изглежда така.

Кръвта нахлу в лицето ѝ. Не беше честна с него и двамата го знаеха. Още докато набираше номера на Дийн, бе усетила как пулсът ѝ се ускорява и бе разбрала точно какво означава това. Чувстваше се като наркоманка, копнееща за поредната си доза, неспособна да се сдържи и да не се обади в хотела му. Обърна гръб на смуцаващия я поглед на Корсак и се загледа през прозореца, докато слушаше сигнала на набиращия телефон.

— „Колънейд“.

— Може ли да ме свържете с един от вашите гости? Името му е Гейбриъл Дийн.

— Една минута, ако обичате.

Докато чакаше, Джейн търсеше подходящите думи за него, подходящия тон на гласа. Умерен. Делови. *Ченге. Ти си ченге.*

Операторът на хотела вдигна отново телефона.

— Съжалявам, но мистър Дийн вече не е гост на хотела.

Ризоли се намръщи, несъзнателно стисна по-силно телефона.

— Оставил ли е номер, на който да може да го търсят?

— Не.

Джейн продължаваше да се взира през прозореца, внезапно заслепена от залязващото слънце.

— Кога си е тръгнал от хотела? — попита тя.

— Преди един час.

Ризоли затвори папката, в която бяха поставени страниците, изпратени по факса от щатската полиция на Мейн, и се загледа през прозореца към пробягващите край пътя дървета. Винаги ѝ бе ставало лошо от четенето в кола, а подробностите около изчезването на Марла Джийн Уейт само подсилиха дискомфорта ѝ. Обядът, който бяха изяли пътьом, също не ѝ беше от помощ. Фрост изгаряше от желание да опита рулцата от омар в някое от крайпътните заведения и, макар тогава храната да ѝ се бе сторила вкусна, сега майонезата бушуваше в стомаха ѝ. Загледа се в пътя право напред, очаквайки неразположението да отмине. Слава богу, Фрост беше спокоен и разсъдлив шофьор, който не правеше излишни неочаквани движения и чийто крак натискаше равномерно педала на газта. Винаги бешеценила предвидимостта му в това отношение, но никога така силно, както сега, когато тя самата се чувстваше неразположена.

Щом се почувства по-добре, започна да забелязва природните красоти, които се разкриваха през прозореца. Никога досега не беше навлизала толкова навътре в Мейн. Най-далече на север беше стигала като десетгодишно момиче, когато семейството ѝ бе отишло през лятото в Оулд Орчърд Бийч. Помнеше дъсчената пътека по плажа и сенчестите алеи, синия захарен памук и варената царевица. И как бе влизала в морето, и колко студена бе водата, която я пронизваше чак до костите като ледени висулки. Но въпреки това бе продължила да газии напред, точно защото майка ѝ я беше предупредила да не го прави.

— Прекалено е студено за теб, Джейни — беше извикала Анджела. — Стой на хубавия топъл пясък.

И тогава братята на Джейн се бяха провикнали в един глас:

— Да бе, Джейни, не влизай; ще ти замръзнат грозните пилешки крака!

Затова тя, разбира се, се беше приближила с мрачно лице до брега, където морето ближеше пясъка и се пенеше, и бе стъпила във водата, която я бе накарала да ахне. Но след всичкото това време не си

спомняше студеното ухапване на водата, а пламенните погледи на братята си, които я дразнеха, предизвикваха я да влезе дори още по-дълбоко въпреки студа, от който ти секваше дъхът. И тя бе продължила да влиза все по-дълбоко, водата бе стигнала до бедрата ѝ, до кръста ѝ, до раменете, докато тя се бе движила без колебание, без да направи дори кратка пауза, за да събере сили. Беше го направила, защото онова, от което се страхуваше най-много, не беше болката, а унижението.

Сега Оулд Орчърд Бийч бе останал стотина мили зад тях и гледката, която бе зърнала от колата, нямаше нищо общо с Мейн от детството ѝ. Толкова далече от брега нямаше дървени пътеки и сенчести алеи. Вместо тях видя дървета и зелени поля и от време на време — някое село, неизменно издигнато край извисяваща се бяла църковна камбанария.

— С Алис минаваме по този път всеки юли — обади се Фрост.

— Аз никога не съм идвала дотук.

— Никога?

Той я погледна с изненада, която я изпълни с досада. Поглед, който казваше: „Къде си била тогава?“.

— Никога не съм видяла причина да го направя.

— Родителите на Алис имат бивак на Литъл Диър Айлс. Отсядаме там.

— Странно. Алис никога не ми се е струвала от типа хора, които обичат да летуват по лагерни биваци.

— О, те просто го наричат „бивак“. Всъщност е най-обикновена къща. С истински бани и гореща вода. — Фрост се засмя. — Алис ще получи криза, ако трябва да пишка в гората.

— Само животните би трябвало да пишкат в горите.

— Аз харесвам гората. Бих живял там, ако можех.

— И да пропуснеш цялото вълнение на големия град?

Фрост поклати глава.

— Ще ти кажа какво не би ми липсвало. Лошите неща. Нещата, които те карат да се питаш какво става с този народ.

— Мислиш, че тук е по-добре?

Той замълча, впери поглед напред в пътя, докато край прозорците се точеше безкраен гоблен от дървета.

— Не — отвърна най-сетне той. — След като сме тук именно заради това.

Джейн погледна към дърветата и си помисли: „Извършителят също е изминал този път. Властващия, в търсене на плячка. Нищо чудно да е карал по същия този път, дори да е гледал към същите тези дървета или да е спрял да хапне в онова заведение край магистралата, където ядохме омари. Не всички хищници ловуват из големите градове. Някои се движат по второстепенни пътища или бродят из малки градчета, земята на доверчивите съседи и незаклучените врати. Може би е дошъл тук по време на отпуската си и просто е зърнал възможност, която не е могъл да отмени? Хищниците също ходят на почивка. Шофират сред природата и се наслаждават на мириса на морето, като всички други. В това отношение са като останалите хора“.

Навън, между дърветата, започнаха да се мяркат късчета от морето и гранитни носове; тази гледка със сигурност щеше да ѝ достави много по-голямо удоволствие, ако не знаеше, че извършителят също бе идвал тук.

Фрост намали и източи врат напред, оглеждайки пътя.

— Пропуснахме ли завоя?

— Кой завой?

— На „Кранбери ридж роуд“ трябваше да завием надясно.

— Не го видях.

— Движим се прекалено дълго. Вече трябваше да сме го стигнали.

— Вече закъсняваме.

— Знам. Знам.

— По-добре да пратим съобщение по пейджъра до Горман. Да му кажем, че глупавите знаци за града са погълнати от гората. — Джейн отвори мобилния си телефон и се намръщи, като чу слабия сигнал. — Мислиш ли, че пейджърът му ще работи на такова разстояние?

— Чакай — каза Фрост. — Мисля, че ни провървя.

Отпред, встрани от пътя, бе паркиран автомобил с номер на щатската полиция на Мейн. Фрост спря край него и Ризоли свали стъклото на прозореца с намерението да се обърне към шофьора. Но преди да успее да се представи, той извика:

— Вие ли сте хората от бостънската полиция?

— Как позна? — попита тя.

— Масачузетски номера. Предположих, че ще се загубите. Аз съм детектив Горман.

— Ризоли и Фрост. Тъкмо мислехме да ти пратим съобщение по пейджъра, за да ни насочиш накъде да караме.

— Мобилните телефони не вършат работа тук, в долния край на хълма. Мъртва зона. Защо не ме последвате нагоре към планината?

И включи двигателя на колата си. Ако Горман не ги водеше, наистина щяха да пропуснат „Кранбери ридж“. Това бе третостепенен път, изсечен в гората, отбелязан само с един знак, закрепен за стълб „ПРОТИВОПОЖАРЕН ПЪТ 24“. Колата подскачаше по дълбоките коловози под гъстия тунел от дървета, който криеше гледката, докато се изкачваха нагоре по криволичеия път. После гората отстъпи място на слънчевата светлина и пред тях се ширнаха терасовидни градини и зелена поляна, стигаща до кацнала на върха на хълма къща. Гледката толкова изненада Фрост, че го накара да намали рязко скоростта, докато и двамата се взираха.

— Човек никога не би предположил — рече той. — Като гледа онзи неугледен третостепенен път, човек очаква да го заведе до някоя барака или каравана. Но не и до нещо подобно.

— Може би това е смисълът на неугледния път.

— Да държи надалече папачта.

— Да. Само че не е свършил работа, нали?

Когато спряха до колата на Горман, той вече стоеше на алеята и ги чакаше, за да се ръкува с тях. Подобно на Фрост беше с костюм, но неговият не му беше по мярка, сякаш беше отслабнал доста, откакто го беше купил. Лицето му също пазеше сянката на стара болест, кожата беше жълтеникава и увиснала.

Подаде на Ризоли папка и видеокасета.

— Запис от мястото на престъплението — обясни той. — В момента копираме останалата информация за вас. Част от файловете са в багажника ми — може да ги вземете, като си тръгвате.

— Д-р Айлс ще ви изпрати окончателния доклад за останките — каза Джейн.

— Причина за смъртта?

Тя поклати глава.

— Останал е само скелетът. Не може да бъде определена.

Горман въздъхна и погледна към къщата.

— Е, поне сега знаем къде е Марла Джийн. Ето това ме побърква. — Направи неопределен жест към къщата. — Там вътре

няма кой знае какво за виждане. Почистено е. Но вие попитайте.

— Кой живее сега там? — поинтересува се Фрост.

— От убийството насам никой.

— Толкова хубава къща, да стои така празна.

— Дори да я предложат на пазара, ще бъде трудно да я продадат.

Изкачиха стъпалата към площадката пред входа, където се бяха събрали издухани от вятъра листа. От стрехите висяха сандъчета с изсъхнало мушкато. Изглежда никой не беше мел или поливал от седмици и къщата вече бе обвита в паяжината на изоставеността.

— Не съм идвал тук от юли — продължи Горман, като извади връзка ключове и започна да търси необходимия ключ. — Върнах се на работа едва миналата седмица и все още не съм успял да набера скорост. Да го знаете от мен, хепатитът е ужасно нещо, изкарва ти въздуха. При това моят бе лекият — тип А. Поне няма да ме убие... — Погледна към посетителите си. — Един съвет от мен: не яжте омари, раци, миди или скариди в Мексико.

Най-после намери подходящия ключ и отключи вратата. Щом влезе, Ризоли усети миризмата на боя и лак за под, миризмите на почистена из основи къща. „И след това изоставена“ — помисли си тя, местейки поглед по призрачните форми на покритите с чаршафи мебели в дневната. Подът от бял дъб блестеше, сякаш беше от полирано стъкло. Слънчевата светлина струеше през високите от пода до тавана прозорци. Тук, на върха на хълма, се бяха измъкнали от клаустрофобичната хватка на гората и гледката се простираше надолу чак до Блу Хил Бей. Самолет описваше бяла линия по синьото небе, а под него лодка оставяше диря по водната повърхност. Джейн постоя малко до прозореца, попиваща същата гледка, на която вероятно се беше наслаждавала Марла Джийн Уейт.

— Разкажи ни за тези хора — помоли тя.

— Прочетохте ли информацията, която ви изпратих по факса?

— Да. Но не получих представа що за хора са били. Какво ги е мотивирало в живота.

— Узнаваме ли това някога?

Ризоли се обърна към него и остана поразена от леко жълтеникавия цвят на очите му. Следобедната светлина явно подчертаваше болнавия му цвят.

— Да започнем с Кенет. Парите идват от него, нали?

Горман кимна.

— Бил е негодник.

— Не прочетох такова нещо в доклада.

— Някои неща просто не могат да бъдат казани в докладите. Но това е единодушното мнение на жителите на градчето. Знаете ли, по тези места имаме доста попечители на обществени фондове като Кени. Блу Хил се е превърнал в убежище на бежанци от Бостън като Кени Уейт, които играят играта „Знаеш ли кой съм аз?“. Да, всички са знаели кой е. Бил е паралия.

— Откъде е имал парите?

— От баба си и дядо си. Корабостроителна индустрия, струва ми се. Кени със сигурност не ги е спечелил. Но му харесвало да ги харчи. Има хубава яхта „Хинкли“ долу в пристанището. И непрекъснато кръстосвал оттук до Бостън и обратно с червеното си „Ферари“. Докато не му взели шофьорската книжка и не му конфискували автомобила. Черните му точки са доста — изпухтя Горман. — Мисля, че личността на Кенет Уейт Трети може да бъде сумирана със следното: „Много пари, малко мозък“.

— Какво прахосничество — обади се Фрост.

— Имаш ли деца? — попита го Горман.

Фрост поклати глава.

— Още не.

— Ако искаш да отгледаш ненужни за нищо деца, от теб не се иска нищо друго, освен да им оставиш пари.

— А Марла Джийн? — попита Джейн. Помнеше много добре останките на Дамата с рахита върху масата за аутопсия. Изкривените тибии и деформираната гръдна кост — доказателства за бедно детство. — Тя не е започнала живота си с пари. Нали?

Горман поклати глава.

— Израснала във въгледобивно миньорско градче в Западна Вирджиния. Дошла тук да работи през лятото като сервитьорка. Така се запознала с Кени. Мисля, че се оженил за нея, защото била единствената, която се примирявала с глупостите му. Но бракът им не изглежда да е бил щастлив. Особено след злополуката.

— Злополука ли?

— Преди няколко години. Кени шофирал пиан, както обикновено. Блъснал се в едно дърво. Отървал се без нито една

драскотина. И това ако не е късмет? Но Марла се озовала в болницата за три месеца.

— Тогава трябва да си е счупила бедрената кост.

— Какво?

— В бедрената ѝ кост имаше хирургически пирон. И два съединени прешлена.

Горман кимна.

— Чух, че накуцвала. И много жалко, защото била симпатична на вид жена.

„А грозните жени нямат нищо против да куцат“ — помисли си Ризоли, но се сдържа да го изрече. Приблужи се до стената с вградени полици и се загледа в снимката на двойка по бански костюми. Стояха на морски бряг и тюркоазносинята вода миеше глезените им. Жената беше като елф, почти дете. Тъмнокافявата коса падаше до раменете ѝ. „Това сега бе коса на труп“ — нямаше как да не си помисли Джейн. Мъжът беше рус, талията му започваше да се закръгля, мускулите — да се превръщат в плът. Лицето му можеше да бъде привлекателно, ако ефектът не се проваляше от леко презрителното му изражение.

— Бракът бил нещастен? — попита тя.

— Така ми каза икономката. След злополуката Марла Джийн нямала особено желание да пътува. Кени не успявал да я замъкне подалече от Бостън. Но той имал навика всеки януари да ходи в Сейнт Барт, така че я оставял тук.

— Сама?

Горман кимна.

— Голям симпатия, нали? Икономката пазарувала вместо нея. Чистела. Ходела по други задачи, тъй като Марла Джийн не обичала да шофира. Мястото е доста самотно, но според икономката Марла изглеждала по-щастлива, когато Кени го нямало. — Горман направи пауза. — Трябва да призная, че след като намерихме Кени, ми мина през ума вероятността...

— Да го е направила Марла Джийн — довърши вместо него Ризоли.

— Това винаги е първото предположение. — Той извади от джоба на самото носна кърпа и избърса с нея лицето си. — Струва ли ви се горещо тук?

— Топло е.

— Напоследък не издържам на горещина. Все още не съм във форма. Ето какво получих, задето ядох миди в Мексико.

Обиколиха бавно дневната, минаха покрай призрачните форми на наметнатите с чаршафи мебели, покрай масивна каменна камина с безупречно подредени дърва за горене. Гориво за поддържане на огъня в студените мейнски нощи. Горман ги отведе в частта на стаята, където имаше само гол под и бяла, неукрасена стена. Ризоли се загледа в прясно нанесената боя и косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Сведе поглед към пода и видя, че на това място той беше по-светъл, прясно изциклен и лакиран. Кръвта обаче не може да се заличи толкова лесно и ако бяха затъмнили дневната и напръскали с луминол, подът пак щеше да „заплаче“ с кръв, чиито химически следи навлизаха толкова дълбоко в пукнатините на дървото, че не можеха никога да бъдат изцяло заличени.

— Кени бе сложен да седи тук — обясни Горман, като посочи прясно боядисаната стена. — С изпънати напред крака, с ръце зад гърба. Със завързани със скоч лента китки и глезени. Единствен разрез на врата. Нож тип „Рамбо“.

— Нямаше ли други рани? — попита Джейн.

— Само на врата. Като екзекуция.

— Следи от електрошоков пистолет?

Горман направи пауза.

— Знаеш ли, беше престоял тук два дни, когато го открила икономката. Два горещи дни. Кожата вече не изглеждаше добре. Да не говорим за миризмата. Като нищо може да пропуснеш следите от електрошоковия пистолет.

— Изследвали ли сте пода при алтернативен източник на светлина?

— Тук всичко беше в кръв. Не знам какво бихме видели при алтернативно осветление. Всичко е в запис на местопрестъплението. — Огледа се, докато откри телевизора и видеото. — Защо не хвърлим един поглед на записа? Той би трябвало да отговори на повечето ви въпроси.

Младата жена се приближи до телевизора, включи апарата и пхна видеокасетата във видеото. От телевизионния екран гръмна

реклама на „Хоум шопинг нетуърк“, описваща достоинства на медальон от цирконий, предлаган на невероятната цена от 99,95\$, който сияеше на лебедовата шия на някакъв модел.

— Тези неща ме влудяват — възкликна Джейн, като бърникаше едновременно и двете дистанционни устройства. — Така и не се научих как да програмирам моя.

Погледна към Фрост.

— Хей, не питай мен.

Горман въздъхна и взе дистанционното. Украсеният с цирконий модел изчезна, заместен от гледката на алеята към дома на семейство Уейт. Съскащият в микрофона вятър изопачаваше гласа на оператора, докато съобщаваше името си. Детектив Парди, часа, датата и мястото. Беше пет сутринта на втори юни, ветровит ден, дърветата се люлееха заплашително. Парди обърна камерата към къщата и заизкачва стъпалата, картината подскочаше на телевизионния екран. Ризоли видя сандъчетата с цъфнало мушкато, същото мушкато, което сега бе мъртво поради липсата на грижи. Някакъв глас извика Парди и екранът потъмня за няколко секунди.

— Входната врата беше намерена отключена — уточни Горман. — Икономката обясни, че това не било нещо необичайно. Хората по тези места често оставят вратите си отключени. Предположила, че някой от собствениците си е вкъщи, тъй като Марла почти никога не ходела никъде. Първо почукала, но не получила отговор.

На екрана внезапно се появи нова картина; камерата снимаше отворената врата и през нея — право към дневната. Това трябва да бе видяла икономката, отваряйки вратата. И мигновено била залята от вонята и ужаса.

— Направила може би една крачка навътре в къщата — поясни Горман. — Видяла Кени, опрян гърбом в далечната стена. И всичката тази кръв. Не си спомня да е видяла почти нищо друго. Единственото ѝ желание било да се махне по-бързо оттук. Скочила в колата си и натиснала педала на газта толкова силно, че гумите издълбали следи в чакъла.

Камерата се движеше из дневната, спирайки пред мебелите, приближавайки към главното събитие: Кенет Уейт III, само по боксерки, с увиснала върху гърдите глава. Ранният стадий на разлагането обясняваше подуването на лицето му. Пълният с газове

корем бе издут като балон, а лицето бе така подпухнало, че бе загубил всякакъв човешки облик. Но Джейн не се беше фокусирала върху лицето, а върху невероятно деликатния предмет, поставен върху бедрата му.

— Не знаехме какво да мислим за *това* — обади се Горман. — Реших, че е някакъв символ. Така го и класифицирах. Начин за подигравка с жертвата. „Виж ме, целият овързан, с тази глупава чаша за чай в скута“. Точно това, което една съпруга би направила с мъжа си, за да покаже колко го презира. — Въздъхна. — Но това бе, докато мислех, че станалото може да е дело на Марла Джийн.

Камерата се завъртя от трупата и сега започна да се движи из коридора. По стъпките на убиеца, към спалнята, където бяха спели Кенет и Марла Джийн. Картината се поклащаше като смущаващата стомаха гледка през прозореца на люлеещ се кораб. Камерата спираше пред всяка врата, за да покаже какво има зад нея. Първо видяха банята, после — стаята за гости. Когато продължи нататък по коридора, Ризоли усети, че пулсът ѝ се ускорява. Без да си даде сметка, се бе доближила още няколко крачки към телевизора, сякаш тя, а не Парди, ходеше по дългия коридор.

Внезапно на екрана се появи спалнята. Прозорци със зелени пердета. Скрин и гардероб, боядисани в бяло, и врата към стенен гардероб. Голямо легло с четири колони, по една на всеки ъгъл, с издърпани в единия край завивки.

— Били са изненадани, докато са спели — продължи Горман. — Стомахът на Кени беше почти напълно изпразнен от храна. Бил е убит поне осем часа, след като се е хранил.

Джейн се приближи дори още повече към телевизора, поглъщайки всеки детайл от картината. Парди тръгна отново по коридора.

— Върни — обърна се тя към Горман.

— Защо?

— Просто върни. До момента на влизането в спалнята.

Горман ѝ подаде дистанционното.

— Твое е.

Тя върна лентата назад. Парди се движеше отново по коридора, приближавайки спалнята. Камерата отново се насочи първо надясно, обхождайки бавно скрина, гардероба, вратите на стенния гардероб,

после се фокусира върху леглото. Сега Фрост бе застанал непосредствено зад Ризоли, търсейки същото като нея.

Тя натисна пауза.

— Не е тук.

— Какво? — попита Горман.

— Сгънатата нощница. — Джейн се обърна към него. — Не намерихте ли такава?

— Не знаех, че би трябвало да намирам подобно нещо.

— Това е част от почерка на Властващия. Той сгъва нощницата на жената. Остава я на видно място в спалнята като символ, че контролира положението.

— Ако е същият, тогава не го е направил тук.

— Но останалото е в неговия стил. Скоч лентата, чашата в скута. Позицията на жертвата от мъжки пол.

— Това, което виждате, е всичко, което сме намерили.

— Сигурен ли си, че нищо не е било изнесено преди заснемането на филма?

Въпросът не беше тактичен и събеседникът й настръхна.

— Да, предполагам, винаги е възможно първият полицай, влязъл тук, да е решил да поразмести едно-друго, просто за да направи нещата по-интересни за нас.

Фрост, вечният дипломат, се намеси, за да заглади недоразумението, което Ризоли създаваше толкова често.

— Не може да се каже, че този извършител върши всичко по списък. Явно този път е променил нещичко.

— Ако е същият — допълни Горман.

Младата жена се обърна с гръб към телевизора и огледа още веднъж стената, където Кени бе умрял и бавно се бе издул от горещината. Мислеше си за семейство Йегър и за семейство Гент, за скоч лентата и спящите жертви, за множеството нишки на мрежата от детайли, които свързваха толкова здраво тези случаи.

Но тук, в тази къща, Властващия бе пропуснал една стъпка. Не беше сгънал нощницата. Защото двамата с Хойт все още не са били екип.

Спомни си следобеда в дома на семейство Йегър, как бе вперила поглед в нощницата на Гейл Йегър, изпълвайки се със смразилото я до мозъка на костите усещане за нещо познато.

Едва от семейство Йегър започва съдружието между Хирургът и Властващия. Това беше денят, в който ме привлякоха към своята игра — с една сгъната нощница. Дори от затвора Уорън Хойт успя да ми изпрати своето послание.

Погледна към Горман, който бе седнал на един от покритите с чаршаф столове, и отново бършеше потта от лицето си. Тази среща вече го беше изтощила и той се топеше пред очите им.

— Не идентифицирахте ли някакви заподозрени? — попита Ризоли.

— Не успяхме да посочим никого с пръст. И това след четирипетстотин интервюта.

— И не сте разбрали дали семейство Уейт не са се познавали с Йегър или Гент?

— Тези имена изобщо не са се появявали при разследването. Вижте, ще получите копия от цялата ни информация след един-два дни. Така ще имате възможност да проверите всичко, с което разполагаме. — Горман сгъна носната си кърпа и я върна в джоба на самото. — Бихте могли да направите справка и с ФБР — додаде той. — Да видите дали те имат да добавят нещо.

Джейн направи пауза.

— ФБР ли?

— Тогава им изпратихме VICAP доклад. Дойде техен агент. Посвети няколко седмици на нашето разследване, после се върна във Вашингтон. Оттогава не сме се чували с него.

Ризоли и Фрост се спогледаха. Тя видя собственото си учудване, отразено в неговите очи.

Горман се изправи бавно от стола и извади ключовете — намек, че би желал да сложи край на тази среща. Едва когато тръгна към вратата, Джейн най-сетне възвърна гласа си, за да зададе явния въпрос. Макар да не искаше да чуе отговора.

— Агентът на ФБР, който е бил тук? — каза тя. — Помниш ли името му?

Горман спря до вратата, дрехите висяха на костеливите му рамене.

— Да. Казваше се Гейбриъл Дийн.

Шофира целия следобед и част от нощта, вперила поглед в тъмното шосе, неспособна да откъсне мислите си от Гейбриъл Дийн. Фрост дремеше до нея и тя бе насаме с мислите си, с гнева си. Какво още не ѝ беше казал Дийн? Каква друга информация бе скрил, докато я бе гледал как се стреми със зъби и нокти към отговори? От самото начало е бил с няколко крачки пред нея. Пръв бе отишъл при мъртвия пазач в гробището. Пръв бе открил тялото на Карена Гент, оставено на гроба. Пръв бе предложил да се изследва веднага секретът, взет при аутопсията на Гейл Йегър. През цялото време е знаел, преди всички останали, че там ще открият живи сперматозоиди. *Защото вече се бе срещал с Властващия.*

Но онова, което Дийн не бе предвидил, бе, че Властващия ще се сдобие с партньор. *Ето кога Дийн се появи в апартамента ми. Тогава за първи път прояви интерес към мен. Защото аз имах нещо, което искаше, нещо, от което се нуждаеше. Аз бях неговият водач в ума на Уорън Хойт.*

Седналият до нея Фрост шумно изхърка в съня си. Погледна към него и видя, че долната му челюст беше увиснала — олицетворение на невинността без никакви бариери. През цялото време откакто работеха заедно, нито веднъж не беше видяла тъмна страна на Бари Фрост. Но измамата на Дийн я бе потресла толкова силно, че сега, като гледаше партньора си, се запита какво криеше пък той от нея. Какви жестокости дори той не показваше наяве.

Беше почти девет, когато най-сетне влезе в апартамента си. Както винаги първо се увери, че всички ключалки на входната ѝ врата са заключени, но този път не беше обзета от страх, докато се занимаваше с веригата и резетата, а от гняв. Пусна последното резе с рязко щракване, после тръгна право към спалнята, без да си направи труда да изпълни обичайния ритуал по проверката на стенните гардероби и надничането във всички помещения. Предателството на Дийн временно бе прогонило всички мисли за Уорън Хойт. Разкопча кобура,

пусна оръжието в чекмеджето на нощното шкафче и го затвори с трясък. После се обърна и се погледна в огледалото на тоалетката, отворена от това, което видя. Непокорни коси, достойни за Горгона Медуза. Ранен поглед. Лицето на жена, позволила привлекателността на един мъж да я ослепи за очевидното.

Звънът на телефона я стресна. Погледна дисплея — обаждана се от *Вашингтон*.

Телефонът звънна два пъти, три пъти, докато тя опитваше да овладее емоциите си. Когато най-сетне вдигна, произнесе в слушалката студено само едно:

— Ризоли.

— Разбрах, че си се опитвала да се свържеш с мен — каза Дийн. Младата жена затвори очи.

— Ти си във Вашингтон — промълви тя и, макар да се опитваше да не говори враждебно, думите ѝ прозвучаха като обвинение.

— Извикаха ме снощи. Съжалявам, че нямахме възможност да поговорим, преди да тръгна.

— И какво щеше да ми кажеш? Може би истината, за разнообразие?

— Трябва да разбереш, случаят е изключително деликатен.

— И заради това така и не спомена за Марла Джийн Уейт?

— Това не беше от непосредствена важност за вашето разследване.

— Кой си ти, по дяволите, та да решаваеш? О, чакай, чакай! Забравих. Ти си шибаното *ФБР*.

— Джейн — каза тихо той. — Искам да дойдеш във Вашингтон.

Тя замълча, изненадана от неочаквания обрат на разговора.

— Защо?

— Защото не можем да говорим за това по телефона.

— И очакваш да скоча на първия самолет, без да знам защо?

— Нямахте да те моля, ако не мислех, че е нужно. Въпросът вече е уточнен с лейтенант Маркет, чрез ВПК. Ще ти се обадят, когато всичко е готово.

— Чакай. Не разбирам...

— Ще разбереш. Когато дойдеш тук.

Линията замлъкна.

Младата жена бавно остави слушалката. Остана да стои неподвижно, загледала в телефона, неспособна да повярва на това, което бе чула току-що. Когато той звънна отново, тя го вдигна веднага.

— Детектив Джейн Ризоли? — прозвуча от другата страна женски глас.

— На телефона.

— Обаждам се във връзка с пътуването ви до Вашингтон утре. Бих могла да ви запазя място за „Америкън еърлайнс“, полет шест-пет-две-едно, тръгващ от Бостън в дванайсет на обяд и пристигащ във Вашингтон в тринайсет и трийсет. Така добре ли е?

— Само секунда. — Джейн грабна химикалка и бележничке и записа информацията за полета. — Звучи добре.

— И връщане в Бостън в четвъртък, с „Америкън еърлайнс“, полет шест-четири-нула-шест, излитащ от Вашингтон в девет и трийсет и пристигащ в Бостън в десет петдесет и три.

— Оставам там през нощта, така ли?

— Такава е молбата на агент Дийн. Ще ви запазим стая в хотел „Уотъргейт“, освен ако не предпочитате друг хотел.

— Не. Хотел, във... „Уотъргейт“ ще свърши работа.

— Една лимузина ще ви вземе от апартамента ви утре в десет часа и ще ви закара до летището. Друга ще ви посрещне при пристигането ви във Вашингтон. Бихте ли ми казали номера на факса си?

След мигове факсът на Джейн започна да печата. Седнала на леглото, тя се взираше в безупречно отпечатания маршрут, зашеметена от бързината, с която се развиваха събитията. В този момент повече от всичко друго ѝ се искаше да поговори с Томас Мур, да поиска съвета му. Посегна към телефона, после бавно го остави. Предпазливостта на Дийн я бе накарала да бъде нащрек, а тя вече не вярваше в сигурността на телефонната си линия.

Внезапно се сети, че не беше изпълнила вечерния си ритуал по проверката на апартамента. Изпълни я непреодолима необходимост да се увери, че крепостта ѝ е в безопасност. Посегна към чекмеджето на нощното шкафче и извади пистолета. И после, както бе правила всяка вечер без изключение през последната година, мина през всяко помещение на жилището си, в търсене на чудовища.

„Скъпа д-р О’Донъл,

В последното си писмо ме попитахте кога съм разбрал, че съм различен от всички други. Честно казано, не съм сигурен, че съм различен. Мисля, че просто съм по-искрен, по-осъзнат. Че съм в по-добра връзка със същите примитивни импулси, които шепнат на всеки един от нас. Сигурен съм, че вие също чувате този шепот, че понякога през съзнанието ви пробягват като светкавици забранени образи, осветявайки само за миг кървавия пейзаж на тъмното ви подсъзнание. Или, да речем, се разхождате в гората и забелязвате ярка необичайна птица, и първият ви импулс, преди токът на по-висшия морал да го смачка, е импулсът да я хванете. Да я убиете.

Този инстинкт е заложен предварително във всеки от нашето ДНК. Всички сме ловци, обиграни през хилядолетията кървави изпитания на природата. В това отношение аз не съм по-различен от вас или който и да било друг, и ми е забавно да гледам колко психолози и психиатри преминаха през живота ми през последните дванайсет месеца, опитвайки се да ме проумеят, изследвайки детството ми, сякаш някъде в миналото ми има момент, инцидент, превърнал ме в съществото, което съм днес. Страхувам се, че ги разочаровах всичките, защото такъв разделителен определящ момент няма. Затова пък аз преобърнах въпросите им. Попитах защо мислят, че са различни? Със сигурност съзнанието им е раждало картини, от които се срамуват, които ги ужасяват, картини, които не са в състояние да потиснат?

Гледах развеселено как отричат това. Лъжат и мен така, както лъжат себе си, но аз виждам неувереността в очите им. Приятно ми е да ги избутвам до ръба, да ги принуждавам да се вглеждат в пропастта, в тъмния кладенец на своите фантазии.

Единствената разлика между тях и мен е, че аз нито се страхувам, нито се срамувам от моите фантазии.

Но класифицират мен като болен. Аз съм този, който се нуждае от анализиране. Затова им казвам всичко, което

тайничко желаят да чуят, неща, които знам, че ще ги пленят. По време на едночасовото им посещение аз задоволявам любопитството им, защото това е истинската причина да дойдат да ме видят. Никой друг няма да зареди фантазиите им с гориво така добре, като мен. Никой няма да ги отведе в подобни забранени територии. И докато те се опитват да съставят моя профил, аз съставям техния, измервам апетита им за кръв. Докато говоря, следя лицата им за издайнически признаци на възбуда. Разширените зеници. Източването на шията напред. Почервенелите бузи, притаеният дъх.

Разказвам им за посещението си в градчето Сан Джиминяно, кацнало на полегатите хълмове на Тоскана. Докато се разхождах из магазинчетата за сувенири и откритите кафенета, се натъкнах на музей, посветен изцяло на темата на мъчението. Точно по моята тема, както знаете. Вътре цари полумрак, слабото осветление има за цел да възпроизведе атмосферата в средновековна тъмница. Мракът прикрива също така изражението на туристите, като им спестява срама да бъдат видени как жадно се взират в изложените експонати.

Един от тях привлича особено вниманието на всички: венецианско съоръжение от XVII век, предназначено да наказва жени, осъдени за сексуалната си връзка със Сатаната. То е изработено от желязо във формата на круша и се вкарва във влагалището на нещастната обвиняема. С всяко завъртане на един винт крушата се разширява, докато телесната кухина се пръсне с фатални резултати за своята притежателка. Влагалищната круша е само един от многото древни инструменти, предназначени да осакатяват гърдите и гениталиите в името на светата църква, която не може да понася сексуалната сила на жените. Описвам напълно безстрастно това съоръжение на моите доктори, повечето от които никога не са посещавали подобен музей и несъмнено биха се почувствали смутени да признаят, че имат желание да го направят. Но докато им разказвам за инструментите с четири нокътя за разкъсване на гърдите и

осакатяващите колани на целомъдрието, наблюдавам очите им. Търся да видя под повърхностното отвращение и ужас вълнението. Възбудата.

О, да, те всички искат да чуят детайлите.“

Щом самолетът се приземи, Ризоли прибра писмото на Уорън Хойт в папката и погледна през прозореца. Видя сиво небе, натежало от дъждовни облаци, и блестящата по лицата на работещите на пистата хора пот. Дори навън да беше като в сауна, щеше да приветства горещината, защото думите на Хойт бяха смразили кръвта ѝ.

Докато пътуваше в лимузината към хотела, Джейн гледаше навън през тъмните стъкла към града, който бе посещавала само два пъти досега, последния път — за една конференция между различните агенции, проведена в сградата „Хувър билдинг“ на ФБР. Тогава беше пристигнала през нощта и помнеше колко поразена беше останала от вида на мемориалите, осветени от прожектори. Помнеше цяла седмица на трудни за издържане партита, когато се бе опитвала да пие толкова бири, колкото мъжете, да разказва по един мръсен виц за всеки чут подобен. Как алкохолът, хормоните и непознатият град, събрани заедно, бяха довели до нощта на отчаян секс с един колега, полицай в Провидънс... женен, разбира се. Ето това означаваше за нея Вашингтон. Градът на съжаленията и изцапаните чаршафи. Градът, който я беше научил, че не е имунизирана срещу лошите клишета. Че макар да се мислеше за равна на който и да е мъж, когато станеше дума за утрото след това, тя беше тази, която се чувстваше уязвима.

Докато чакаше на опашката пред регистратурата на хотел „Уотъргейт“, погледът ѝ попадна върху стоящата отпред стилна блондинка. Безупречна коса, червени обувки с високи до небето токове. Изглеждаше така, сякаш беше част от „Уотъргейт“. Ризоли мъчително си даде сметка колко неугледни и селски изглеждат сините ѝ обувки. Обувки на момиче-ченге, предназначени да се ходи с тях, при това да се ходи много. „Не са нужни извинения — помисли си тя. — Това съм аз; такава съм. Момичето от Ревийър, което си изкарва прехраната, като преследва чудовища. А ловците не носят обувки с високи токове.“

— С какво мога да ви помогна, госпожо? — обърна се към нея един от служителите.

Джейн бутна куфара си на колелца до рецепцията.

— Трябва да има резервация на мое име. Ризоли.

— Да, името ви е тук. И съобщение от мистър Дийн. Срещата ви е за три и трийсет.

— Среща ли?

Мъжът вдигна поглед от компютърния екран пред себе си.

— Не знаехте ли за нея?

— Така излиза. Има ли адрес?

— Не, госпожо. Но в три ще дойде кола за вас. — Подаде ѝ електронна карта. — Както изглежда, някой друг се е погрижил за всичко вместо вас.

Небето беше осеяно с черни облаци и косъмчетата на ръцете ѝ бяха настръхнали от носещото се във въздуха електричество, предвещаващо приближаващата гръмотевична буря. Стоеше току пред лобито, потеше се на влажния от дъжда въздух и чакаше пристигането на лимузината. Но точно пред входа едно тъмносиньо „Волво“ направи обратен завои и спря до нея.

Джейн надникна през прозореца и видя, че зад кормилото седи Гейбриъл Дийн.

Ключалките се отключиха с щракване и тя се плъзна на седалката до него. Не беше очаквала да го види толкова скоро и се чувстваше неподготвена. И сърдита, че той изглежда толкова спокоен и контролиращ положението, докато тя все още бе дезориентирана от сутрешното пътуване.

— Добре дошла във Вашингтон, Джейн — каза той. — Как мина пътуването?

— Достатъчно гладко. Можеше да ми хареса да се возя в лимузини.

— А стаята?

— По-хубава, отколкото съм свикнала.

Нещо като усмивка докосна устните му, докато връщаше вниманието си към шофирането.

— Значи това не е само мъчение за теб.

— Казала ли съм подобно нещо?

— Не изглеждаш особено щастлива, че си тук.

— Щях да бъда много по-щастлива, ако знаех защо съм тук.

— Ще се изясни веднъж щом стигнем там.

Ризоли гледаше имената на улиците и си даде сметка, че се движат на северозапад, в противоположна посока на главната квартира на ФБР.

— Не отиваме ли в „Хувър билдинг“?

— Не. Джорджтаун. Иска да се срещне с теб в къщата си.

— Кой?

— Сенатор Конуей. — Дийн я погледна. — Не го носиш, нали?

— Оръжието ми е все още в куфара.

— Добре. Сенатор Конуей не допуска огнестрелно оръжие в дома си.

— Съображения за сигурност?

— Душевен покой. Служил е във Виетнам. Не изпитва нужда да гледа повече оръжие.

Първите дъждовни капки заудряха по предното стъкло.

Джейн въздъхна.

— Иска ми се и аз да можех да кажа същото.

Кабинетът на сенатор Конуей беше мебелиран в тъмно дърво и кожа — „мъжка стая с мъжка колекция от произведения на човешката ръка“ — помисли си Ризоли, като оглеждаше окачените по стената японски мечове. Среброкосият собственик на колекцията я приветства с топло ръкостискане и тих глас, но въгленовочерните му очи бяха директни като лазери и тя усети как открито ѝ „взема мярката“. Издържа този оглед само защото беше наясно, че нищо нямаше да се случи, ако той не останеше доволен от това, което вижда. А той виждаше жена, която също го гледаше. Жена, която не се интересуваеше особено от тънкостите на политиката, но я вълнуваше най-вече истината.

— Моля ви, седнете, детектив — покани я той. — Знам, че сте долетели току-що от Бостън. Вероятно се нуждаете от време, за да декомпресирате.

Секретарка внесе поднос с кафе и порцеланови чаши. Ризоли овладя нетърпението си, докато тя наливаше кафето и насядалите си

подаваха захарта и сметаната. Най-сетне секретарката излезе и затвори вратата след себе си.

Конуей остави чашата си, без да докосне съдържанието ѝ. Всъщност не искаше да пие кафе и сега, след като церемонията беше приключена, фокусира цялото си внимание върху нея.

— Много мило от ваша страна, че дойдохте.

— Нямах кой знае какъв избор.

Прямотата ѝ го накара да се усмихне. Въпреки че спазваше всички любезности като ръкостискания и гостоприемство, младата жена подозираше, че като повечето хора, родени в Ню Ингленд, Конуей ценеше откровеността не по-малко от нея.

— В такъв случай да пристъпваме ли направо към темата?

Тя също остави чашата си.

— Предпочитам.

Дийн се изправи и се приближи към бюрото. Донесе издута папка тип хармоника и извади отвътре снимка, която постави на масичката за кафе пред нея.

— Двайсет и пети юни 1999 година — каза той.

На снимката се виждаше брадат мъж, седнал с клюмнала глава, с опръскана с кръв бяла стена зад главата си. Беше облечен с тъмни панталони и разкъсана бяла риза. Краката му бяха боси. В скута му се виждаха порцеланова чаша за кафе и чинийка.

Мозъкът ѝ все още работеше на бързи обороти, докато тя се опитваше да преработи картината, когато Дийн постави втора снимка до първата.

— Петнайсети юли 1999 година — обяви той.

Отново жертвата беше мъж, този път — гладко обръснат. Отново бе умрял, седнал опрян на опръскана с кръв стена.

Дийн сложи трета фотография, на друг мъж. Но той беше подут, коремът му заплашваше да се пръсне от отделяните в процеса на разлагане газове.

— Дванайсети септември — каза той. — Същата година.

Младата жена стоеше, зашеметена от тази галерия мъртъвци, подредена върху масата от черешово дърво, факти за ужас, съпроводен от цивилизовано потракване на чаши за кафе и чаени лъжички. Дийн и Конуей чакаха търпеливо, докато Джейн вземаше снимките една подир друга и си налагаше да поглъща с поглед детайлите, които правеха

всеки случай уникален. Всички те обаче бяха вариации на една тема, същата, която беше видяла разиграна в домовете на семейство Йегър и на семейство Гент. Безмълвният свидетел. Победеният, принуден да наблюдава неизречимото.

— А жените? — попита най-сетне тя. — Трябва да е имало жени.
Дийн кимна.

— Само една е идентифицирана със сигурност. Съпругата на случай номер три. Открита е частично заровена в гората около седмица след като е направена тази снимка.

— Причина за смъртта?

— Удушаване.

— Сексуално насилие след смъртта?

— От останките са взети живи сперматозоиди.

Ризоли пое дълбоко въздух. И добави тихо:

— А другите две жени?

— Поради напредналия стадий на разлагане самоличността им нямаше как да бъде потвърдена.

— Но останките са намерени?

— Да.

— Защо не можахте да ги идентифицирате?

— Защото имавме работа с повече от две тела. С много, много повече.

Тя вдигна очи и срещна погледа на Дийн. Дали я беше наблюдавал през цялото време, очаквайки сепването ѝ? В отговор на безмълвния ѝ въпрос ѝ подаде три папки.

Младата жена отвори първата и вътре намери доклада от аутопсията на една от жертвите от мъжки пол. Автоматично отгърна на последната страница и прочете заключението:

„Причина за смъртта: масивен кръвоизлив в резултат на прорезна рана при пълно срязване на лявата сънна артерия и лявата югуларна вена.“

„Властвация — помисли си тя. — Убийството е негово дело.“

Пусна страниците. Изведнъж погледът ѝ бе привлечен към първата страница на доклада. Към детайл, който беше пропуснала в бързината да прочете заключението.

Това беше вторият абзац: „Аутопсията е направена на 16 юли 1999 година, в 22.15 ч. в мобилен лазарет, разположен в Дяково,

Косово“.

Отвори другите две папки с фактите, дадени от патолога, и се фокусира направо към местоположението на аутопсиите.

Печ, Косово.

Дяковица, Косово.

— Аутопсиите са направени при полеви условия — поясни Дийн. — В някои случаи — направо примитивни. В палатки и при осветление с фенери. Без течаща вода. А останките за обработване бяха толкова много, че не насмогнахме да ги поемем.

— Това са били разследвания на военни престъпления — каза тя. Той кимна.

— Аз бях с първия екип на ФБР, който пристигна през юни 1999 година. Отидохме по молба на Международния наказателен трибунал за бивша Югославия. В тази първа мисия участваха шейсет и пет души от нашите хора. Задачата ни беше да локализираме и запазим доказателствата в една от най-големите сцени на престъпление в историята. Събирахме балистични доказателства от местата на кланетата. Изровихме и направихме аутопсии на повече от сто жертви с албански произход и вероятно не успяхме да открием още няколкостотин. И през цялото време, докато бяхме там, *убийствата продължаваха*.

— Убийства за отмъщение — намеси се Конуей. — Напълно предвидими в контекста на онази война. Или на която и да е война. И двамата с агент Дийн сме бивши военноморски служители. Аз служих във Виетнам, а агент Дийн е участвал в Пустинна буря. Виждали сме неща, за които не сме в състояние да говорим, неща, които ни карат да се питаме защо човешките същества се смятат за по-добри от животните. По време на войната сърби убиваха албанци, а след войната албанската АОК^[1] убиваше сръбски граждани. Ръцете и на двете страни са доста изцапани с кръв.

— И в началото помислихме, че тези убийства са именно част от това — каза Дийн, сочейки снимките от местопрестъплението върху масичката за кафе. — Отмъщение след войната. Нашата мисия не беше да се справяме с върлуващото беззаконие. Бяхме там именно по молба на Трибунала, за да преработваме доказателствения материал от военни престъпления. Не тези.

— Но въпреки това ги преработихте — рече Ризоли, поглеждайки логото на ФБР върху доклада от аутопсията. — Защо?

— Защото ги разпознах като това, което са — отвърна той. — Тези убийства не се базираха върху етнически предразсъдъци. Двама от мъжете бяха албанци, а единият — сърбин. Но ги свързваше нещо общо — имаха млади съпруги. Привлекателни съпруги, които бяха отвлечени от дома си. При третата атака разпознах почерка на убиеца. Разбрах какво имаме насреща си. Но тези случаи попадаха под юрисдикцията на местната правна система, не на Международния наказателен трибунал за бивша Югославия, който ни бе извикал там.

— И какво бе направено? — попита Джейн.

— С една дума? Нищо. Нямаше арести, защото така и не беше идентифициран заподозрян.

— Разбира се, имаше следствие — добави Конуей. — Но помислете за ситуацията, детектив. Хиляди военни жертви, погребани в повече от сто и петдесет масови гроба. Чуждестранни умиротворителни сили, опитващи се да поддържат някакъв ред. Въоръжени разбойници, скитащи из бомбардирани села в търсене на причина да убиват. И самите граждани, даващи воля на стара омраза. Бил е истински Див Запад и престрелки са избухвали заради наркотици, семейни вражди или лична вендата. И почти винаги убийството се отдавало на етническото напрежение. Как можеш да отличиш едно убийство от друго? При толкова много убийства.

— За един сериен убиец това е бил раят на Земята — заключи Дийн.

[1] Армия за освобождение на Косово — терористична организация на етническите албанци в Косово, която в края на 90-те години на XX век се бори за отделянето на провинцията от Сърбия. — Бел.прев. ↑

Джейн го погледна. Новината за военната му служба я бе изненадала. Всъщност вече го беше видяла в поведението му, във властния му вид. Несъмнено имаше представа от първа ръка за военни зони и беше запознат със сценария, който победителите неизменно разиграваха във войната. Унижаването на врага. Грабенето на плячка.

— Нашият извършител е бил в Косово — промълви тя.

— Точно това е мястото, където може да процъфтява — потвърди Конуей. — Където насилствената смърт е ежедневие. На такова място един убиец може да върши всякакви ужасии и да се измъкне, без някой да забележи разликата. Няма как да се разбере колко убийства са приписани на военните действия.

— Значи може би имаме работа с неотдавнашен имигрант — заяви Ризоли. — Бежанец от Косово.

— Това е една от възможностите — отвърна Дийн.

— Възможност, за която си знаел през цялото време.

— Да.

Отговорът му прозвуча без капка колебание.

— Но запази за себе си тази толкова важна информация. Стоеше встрани и гледаше, докато глупавите ченгета се въртят в порочен кръг.

— Дадох ви възможност да направите сами своите заключения.

— Да, но без да знаем всички факти. — Тя посочи към снимките.

— Това би могло да промени много.

Двамата мъже се спогледаха. Тогава Конуей каза:

— Страхувам се, че има още неща, които не сме ви казали.

— Още?

Дийн бръкна в папката хармоника и извади оттам друга снимка от местопрестъпление. Макар Джейн да мислеше, че е подготвена за четвъртата фотография, тя като че ли й нанесе удар в цялото тяло. Видя млад, рус мъж с едва набол мустак. Беше изтъкан по-скоро от сухожилия, отколкото от мускули, гръдният му кош представляваше кокалест свод от ребра, слабите му рамене стърчаха напред като бели

издатини. Виждаше ясно предсмъртния израз на мъжа, изкривените от ужас мускули на лицето му.

— Тази жертва е била открита на двайсет и девети октомври миналата година — каза Дийн. — Тялото на съпругата така и не е намерено.

Ризоли преглътна с усилие и отмести поглед от лицето на жертвата.

— Пак ли Косово?

— Не. Фейетвил, Северна Каролина.

Тя го погледна сепнато. Не отмести очи, като срещна погледа му, усещайки как я обзема гняв.

— За колко още не си ми казал? Колко общо са проклетите случаи?

— Това са всички, за които знаем.

— Което значи, че може да има и други?

— Възможно е. Но ние нямаме достъп до тази информация.

Тя го изглежда невярващо.

— *ФБР* да няма достъп?

— Агент Дийн има предвид — намеси се Конуей, — че може да има случаи извън нашата юрисдикция. Страни, до чиято криминална база данни нямаме достъп. Спомнете си, говорим за военни зони. Области на дълбоки политически промени. Места, които биха привлекли нашия извършител. Места, където би се чувствал у дома си.

Убиец, който се движи свободно през океаните. Чийто ловен район не познава национални граници. Помисли за всичко, което бе научила за Властващия. За бързината, с която се бе справял с жертвите си. За копнежа му за контакт с мъртвите. За използването на нож тип „Рамбо“. И за влакната от парашут... мръснозелени. Усещаше погледите на двамата си събеседници, докато преработваше в ума си старата информация въз основа на това, което току-що бе казал сенаторът. Те я изпитваха, чакаха да видят дали щеше да оправдае очакванията им.

Младата жена погледна последната снимка.

— Казахте, че това последно нападение е станало във Фейетвил.

— Да — отвърна Дийн.

— В този район има военна база. Нали?

— Форт Браг. На около десет мили северозападно от Фейетвил.

— Колко са разположените в тази база?

— Около четирийсет и една хиляди на активна служба. Там се помещават Осемнайсети въздушен корпус, Осемдесет и втора въздушна дивизия и Армията за специални операции.

Фактът, че Дийн ѝ бе отговорил без колебание, показваше, че смята тази информация за важна за случая. Информация, която вече се бе намирала на върха на езика му.

— Затова ме държа на тъмно, нали? Имаме работа с човек със специални бойни умения. Някой, на когото му плащат да убива.

— И нас като теб ни държах на тъмно. — Дийн се приведе напред, лицето му се озова толкова близо до нея, че вече не беше в състояние да се фокусира върху нищо друго, освен върху *него*. Конуей и всичко останало в стаята изчезна. — Когато прочетох VICAP доклада, изпратен от полицията във Фейетвил, пред очите ми изплуваха случаите от Косово. Убиецът все едно бе написал името си, толкова еднакви бяха характеристиките. Позицията на тялото на жертвата от мъжки пол. Типът острие, използвано за нанасяне на финалния удар. Порцелановата или стъклена чаша, поставена в скута на жертвата. Отвличането на съпругата. Незабавно взех самолет до Фейетвил и прекарах две седмици с местните власти, подпомагайки разследването им. Заподозрян така и не беше идентифициран.

— Защо не можеше да ми кажеш това преди? — попита Ризоли.

— Заради евентуалната самоличност на нашия извършител.

— Не ме интересува, дори да е генерал с четири звезди. Имах право да знам за случая във Фейетвил.

— Ако това беше от значение да идентифицираш бостънския заподозрян, щях да ти го кажа.

— Каза, че във Форт Браг са разположени четирийсет и една хиляди войници на активна служба.

— Да.

— Колко от тези мъже са служили в Косово? Предполагам, че си задал този въпрос.

Дийн кимна.

— Поисках списък от Пентагона с всички войници, чиято служба съвпада като места и дати с тези убийства. Властващия не е в списъка. Само няколко от тези мъже сега живеят в Ню Ингленд и излезе, че нито един от тях не е нашият човек.

— От мен се очаква да ти се доверя в това?

— Да.

Младата жена се изсмя.

— Това изисква невероятно голяма вяра.

— И двамата проявяваме невероятно голяма вяра тук, Джейн. Аз се обзалагам, че мога да ти имам доверие.

— За какво? Досега не си ми казал нищо секретно.

В последвалото мълчание Дийн погледна към Конуей, който кимна почти незабележимо. Така без думи те се договориха да я запознаят с тази толкова важна част от пъзела.

— Чували ли сте някога за „потапяне на овце“, детектив? — попита сенаторът.

— Предполагам, този термин няма нищо общо с истинските овце.

Той се усмихна.

— Не, няма. Това е военен жаргон. Става дума за практиката на ЦРУ понякога да взема за някои мисии войници от армията, обучени за специални операции. Така стана в Никарагуа и Афганистан, когато специалните оперативни групи на ЦРУ имаха нужда от допълнителни хора. В Никарагуа така отидоха много „тюлени“, за да минират пристанищата. В Афганистан влязоха Зелени барети, за да тренират муджахидини. Докато работят за ЦРУ, тези войници стават всъщност офицери на ЦРУ. Заличават ги от документацията на Пентагона. Армията не разполага с документация за тяхната дейност.

Джейн погледна към Дийн.

— В такъв случай списъкът, който ти е дал Пентагонът, имената на войниците от Фейетвил, служили в Косово...

— Списъкът беше непълен — довърши той.

— До каква степен? Колко имена липсваха?

— Не знам.

— Пита ли ЦРУ?

— Ето тук се натъквам на стени.

— Не са съгласни да назоват имена?

— Не трябва да го правят — намеси се Конуей. — Ако вашият извършител е участвал в черни операции зад граница, това никога няма да бъде признато.

— Дори ако тяхното момче сега убива на местна почва?

— Особено ако убива на местна почва — отвърна Дийн. — Това би било истинска катастрофа в отношенията с обществеността. Ами ако той реши да говори? Каква деликатна информация би могла да достигне чрез него до пресата? Мислиш ли, че ЦРУ иска да знаем, че *тяхно* момче нахлува в къщите и коли невинни граждани? Че се възползва от женски трупове? Няма начин това да бъде скрито от първите страници.

— И какво в такъв случай ви каза Управлението?

— Че нямат информация, която би могла да бъде отнесена към убийството във Фейетвил.

— Звучи като стандартен отговор, с цел да се отървеш от някого.

— Беше много повече от това — увери я Конуей. — Ден след като отпрати това запитване към ЦРУ, агент Дийн беше изтеглен от разследването във Фейетвил и инструктиран да се върне във Вашингтон. Заповедта дойде директно от канцеларията на заместник-директора на ФБР.

Ризоли го гледаше, изумена от дълбоката секретност, в която бе забулена самоличността на Властващия.

— Ето кога агент Дийн се обърна към мен — каза сенаторът.

— Защото сте в Комитета на въоръжените служби ли?

— Защото се познаваме от години. Морските пехотинци намират начин да се откриват. И си вярват. Той ме помоли да направя някои запитвания вместо него. Но се страхувам, че не успях да напредна нито крачка.

— Дори един сенатор не е успял да го направи?

Конуей се усмихна с ирония.

— Демократичен сенатор от либерален щат, трябва да добавим. Може да съм служил на страната си като войник. Но някои елементи от защитата никога няма да ме приемат напълно. Или да ми вярват.

Джейн сведе поглед към снимките върху масичката за кафе. Към галерията от мъртви мъже, избрани да бъдат заколени не заради политическите си разбирания, етническата си принадлежност или своите вярвания, а защото имаха красиви съпруги.

— Можете да ми кажете това преди седмици — промълви тя.

— При полицейските разследвания информацията изтича като през сито — отвърна Дийн.

— Не и при моите.

— При всяко полицейско разследване. Ако тази информация беше споделена с твоя екип, в крайна сметка щеше да стигне до медиите. А тогава работата ти щеше да привлече погледите на неподходящи хора. Хора, които щяха да се опитат да ти попречат да осъществиш арест.

— Наистина ли мислиш, че биха го защитили? След всичко, което е направил?

— Не, мисля, че не по-малко от нас искат да го приберат на топло. Но искат да го направят тихомълком, без да привлекат погледа на обществеността. Очевидно са му изгубили следите. Измъкнал се е изпод контрола им и убива граждани. Превърнал се е в ходеща бомба със закъснител и те не могат да си позволят да пренебрегват проблема.

— И ако го хванат преди нас?

— Никога няма да го разберем, нали? Просто убийствата ще спрат. А ние вечно ще се питаме какво точно става.

— Не бих нарекла подобно нещо „удовлетворително приключване на случая“ — каза Ризоли.

— Не, ти искаш справедливост. Арест, съд, присъда. Всичко по реда си.

— Като те слуша, човек ще реши, че искам луната и звездите.

— В този случай може би е така.

— За това ли ме извикахте тук? За да ми кажете, че никога няма да го хвана?

Той се приведе към нея и внезапно по лицето му се изписаха силните емоции, които го вълнуваха.

— Ние искаме съвсем същото като теб, Джейн. Всичко по реда си. Преследвам този човек от Косово. Мислиш ли, че бих се задоволил с нещо по-малко?

— Разбирате ли сега, детектив, защо ви повикахме тук? — попита тихо Конуей. — Защо е цялата тази тайнственост?

— Струва ми се, че вече е малко прекалена.

— Но засега това е единственият начин да постигнем окончателно и пълно разкриване. Кое то, доколкото разбирам, всички искаме.

Младата жена задържа няколко секунди погледа си върху сенатор Конуей.

— Вие платихте за пътуването ми, нали? Самолетните билети, лимузината, хубавия хотел. Това не са парите на ФБР.

Конуей кимна. И се усмихна криво.

— Нещата, които имат истинско значение — рече той, — е най-добре да не бъдат документирани.

Небето се беше отворило и дъждът барабанеше като хиляди чукове по покрива на „Волво“-то на Дийн. Чистачките се бореха с течащата по предното стъкло вода, успявайки да разкрият не особено добра гледка към пъплещите коли и наводнените улици.

— Добре, че не летиш обратно тази нощ — каза той. — На летището вероятно цари хаос.

— В такова време бих предпочела да не се отделям от земята.

Той ѝ хвърли развеселен поглед.

— А аз си мислех, че си безстрашна.

— Какво създаде в теб подобно впечатление?

— Ти. И доста се стараеш по въпроса. Нито за миг не сваляш бронята.

— Отново опитваш да се вмъкнеш в главата ми. Вечно го правиш.

— Навик. Точно това правех във Войната в Залива. Психологически операции.

— Е, аз не съм врагът, нали?

— Никога не съм мислил, че си, Джейн.

Младата жена вдигна поглед към лицето му и за пореден път, както винаги, се възхити от изчистените, остри линии на профила му.

— Но не ми вярваше.

— Тогава не те познавах.

— И какво, промени ли си мнението?

— Защо според теб те помолих да дойдеш във Вашингтон?

— О, не знам — отвърна тя и дръзко се засмя. — Защото ти липсвах и нямаше търпение да ме видиш пак?

Мълчанието му я накара да се изчерви. Внезапно се почувства глупава и безразсъдна, а точно тези качества бе презирала винаги в другите жени. Загледа се през прозореца, избягвайки погледа му. Собственият ѝ глас, собствените ѝ глупави думи продължаваха да звънтят в ушите ѝ.

Колите отпред най-сетне бяха започнали да се движат отново, гумите им потъваха в дълбоките локви.

— Всъщност — каза той — наистина исках да те видя.

— О?

Думата прозвуча безгрижно в устата ѝ. Вече се беше изложила достатъчно; нямаше да повтори грешката си.

— Исках да се извиня. Задето казах на Маркет, че според мен не си най-добрият вариант за това разследване. Сгреших.

— Кога го реши?

— Няма определен момент. Просто като... като те наблюдавах как работиш, ден след ден. Като виждах колко си фокусирана. Как се стремиш всичко да бъде както трябва. — И после додаде тихо: — И тогава открих с какво е трябвало да се справяш от миналото лято. Проблеми, за които нямаш представа.

— Ау. „И въпреки всичко успява да си върши работата.“

— Мислиш, че изпитвам жалост към теб — рече Дийн.

— Не е особено ласкателно да чуеш: „Виж колко е постигнала *въпреки* онова, с което е трябвало да се справя“. В такъв случай ми дай медал на Специалните олимпийски игри. Онези за емоционално разбитите ченгета.

Той въздъхна раздразнено.

— Винаги ли търсиш скрит мотив зад всеки комплимент, зад всяка похвална дума? Понякога хората мислят това, което говорят, Джейн.

— Ти поне разбираш защо съм повече от скептична във връзка с всяко нещо, което ми казваш.

— Мислиш, че все още крия някакви тайни.

— Вече не знам какво да мисля.

— Но непременно трябва да крия някаква тайна, нали? Защото ти *определено* не заслужаваш искрен комплимент от мен.

— Разбирам какво исках да кажеш.

— Възможно е. Но не вярваш наистина. — Спря пред червения светофар и я погледна. — На какво се дължи целият този скептицизъм? Толкова ли ти беше трудно да бъдеш Джейн Ризоли?

Тя се засмя уморено.

— Да не навлизаме в тези води, Дийн.

— С факта, че си жена-полицай ли е свързано?

— Вероятно сам можеш да попълниш празнините.

— Колегите ти очевидно те уважават.

— С някои забележими изключения.

— Такива винаги има.

Светофарът стана зелен и той насочи отново погледа си към пътя.

— Свързано е с природата на полицейската работа — обясни тя.

— С всичкия този тестостерон.

— Защо тогава я избра?

— Защото не си пишех домашните.

И двамата се засмяха. Това бе първият искрен смях, който споделяха.

— Истината е — додаде тя, — че искам да стана ченге от дванайсетгодишна.

— Защо?

— Всички уважават ченгетата. Поне на децата така им се струва. Искях значката, пистолета. Неща, които ще карат хората да ме забелязват. Не исках да се озова в някой офис, където просто ще изчезна. Където ще се превърна в невидимата жена. Все едно да те погребат жив, никой да не те слуша. Никой да не те забелязва. — Подпря лакът на вратата и постави глава в дланта си. — А сега анонимността започва да ми се струва доста хубаво нещо.

Поне Хирурга да не знаеше името ми.

— Сякаш съжаляваш, че си избрала полицейската работа.

Ризоли си спомни дългите нощи, които бе прекарала на крак, използвайки кофеин и адреналин за гориво. Ужасът от заставането лице в лице с най-лошото, което могат да си причинят човешките същества. Спомни си и Човека от самолета, чиято папка продължаваше да лежи на бюрото ѝ, като увековечен символ на безсилието. Неговото и нейното. „Ние мечтаем разни неща — мислеше си тя, — и понякога те ни отвеждат на съвсем неочаквани за нас места.“ В мазето на къща във ферма, с носеща се във въздуха миризма на кръв. Или до свободно падане от небето, привлечени със страшна скорост от гравитацията. Но мечтите са си наши и ние отиваме там, където ни отвеждат те. Най-после каза:

— Не, не съжалявам. Това е, което правя. Това е, което ме интересува. Това е, заради което се ядосвам. Трябва да призная — тази

работа в голяма степен е свързана с гнева. Не мога просто да стоя отстрани и да гледам тялото на някоя жертва, без да се вбеся. И тогава се превръщам в неин адвокат... позволявам смъртта ѝ да ми влезе под кожата. Може би когато престана да се ядосвам, ще разбера, че е време да се откажа от тази работа.

— Не всеки има в корема си твоя огън. — Дийн я погледна. — Мисля, че си най-пламенният човек, когото съм срещал.

— Това не е чак толкова хубаво нещо.

— Не, пламенността е хубаво нещо.

— А ако означава, че си вечно на ръба да се възпламениш?

— Така ли е при теб?

— Понякога се чувствам така. — Загледа се в леещия се дъжд. — Би трябвало да се старая да приличам повече на теб.

Той не отговори и тя се запита дали не го е обидила с последното си изречение. Като бе намекнала, че той е студен и безстрастен. Но точно такъв ѝ се бе струвал винаги: мъжът в сивия костюм. Седмици наред я бе карал да се чувства объркана и сега, в безсилието си, искаше да го предизвика, да го накара да прояви някаква емоция, била тя и неприятна, дори само за да докаже, че може да го направи. Предизвикателството на неуязвимия.

Но именно такива предизвикателства ставаха причина жените да се държат като глупачки.

Когато най-сетне спряха пред хотел „Уотъргейт“, Ризоли се бе приготвила за хладно сбогуване.

— Благодаря, че ме докара — каза тя. — И за разкритията. — Обърна се и отвори вратата и вътре нахлу топъл, влажен въздух. — Ще се видим в Бостън.

— Джейн?

— Да?

— Никакви секрети повече между нас, а? Казвам го напълно сериозно.

— Щом настояваш.

— Не ми вярваш, нали?

— Има ли значение?

— Да — промълви Дийн. — За мен има огромно значение.

Тя застина на мястото си, пулсът ѝ внезапно се ускори. Обърна бавно погледа си отново към него. Толкова дълго бяха пазили тайни

един от друг, че не знаеха как да разчетат истината в очите си. Това бе миг, когато можеше да бъде казано всичко, когато можеше да се случи всичко.

Никой не смееше да направи първата крачка. Първата грешка.

Към отворената врата на колата се приближи сянка.

— Добре дошли в „Уотъргейт“, госпожо! Имате ли нужда от помощ за багажа?

Ризоли вдигна изненадано поглед, за да установи, че до нея стои усмихнат портиерът на хотела. Беше я видял да отваря вратата и бе решил, че излиза от автомобила.

— Вече съм настанена в хотела, благодаря — отговори тя и погледна отново към Дийн.

Но моментът беше отминал. Портиерът продължаваше да стои край нея, чакайки я да излезе от колата. И тя така и направи.

Поглед през прозорец, махване с ръка; това беше сбогуването им. Обърна се и влезе във фоайето, като спря само колкото да изпрати с поглед тръгващия автомобил, който изчезна бързо зад дъждовната стена.

В асансьора опря гръб в стената, затвори очи, и започна да се гълчи безмълвно за всяка емоция, която може би беше оголила, за всяка глупост, която може би беше произнесла в колата. Докато стигна до стаята си, най-голямото ѝ желание беше да се махне от този хотел и да се върне в Бостън. Със сигурност тази вечер имаше полет, който можеше да хване. Или влак. Винаги беше обичала да пътува с влак.

Обзета от идеята да избяга, да остави зад гърба си Вашингтон и всички смущаващи неща, случили се в него, младата жена отвори куфара си и започна да си прибира багажа. Беше взела съвсем малко дрехи и не ѝ беше нужно много време, за да извади резервните панталони и блуза от стенния гардероб, където ги беше окачила, да ги хвърли върху кобура с оръжието си, да пхне гребена и четката за зъби в несесера си за тоалетни принадлежности. Затвори куфара и вече го буташе към вратата, когато чу почукване.

Дийн стоеше в коридора, сивият му костюм беше опръскан от дъждовните капки, мократа му коса блестеше.

— Не мисля, че довършихме разговора си — заяви той.

— Имаше ли да ми кажеш още нещо?

— Всъщност — да.

Влезе в стаята и затвори вратата. Намръщи се при вида на вече готовия ѝ за път куфар.

„Божичко — помисли си тя. — Някой трябва да прояви смелост. Някой трябва да хване бика за рогата.“

Преди да може да бъде изречена още някоя дума, Джейн го дръпна към себе си. Усети как ръцете му обгърнаха едновременно кръста ѝ. В мига, в който устните им се срещнаха, никой от тях вече не се съмняваше, че прегръдката беше взаимна, че ако това беше грешка и двамата бъркаха еднакво. Не знаеше почти нищо за него, само че го желае и ще се оправя с последствията по-късно.

Лицето му беше влажно от дъжда и дори след като бяха свалени, дрехите оставиха миризмата на мокра вълна по кожата му, миризма, която тя вдъхна пламенно, докато устата ѝ изучаваше тялото му, докато той предявяваше също толкова страстни претенции към нея. Джейн нямаше търпение за нежно любене; искаше да бъде трескаво и безразсъдно. Усещаше стремежа му да забави развитието на нещата, да поддържа контрола. Съпротивляваше му се, използваше тялото си, за да го изкусява. И при тази първа среща победител излезе тя. Той беше този, който се предаде.

Задрямаха, докато следобедната светлина зад прозореца бавно избледняваше. Когато се събуди, единствено здрачът едва-едва осветяваше лежащия до нея мъж. Мъж, който дори сега оставаше неразгадаем за нея. Беше използвала тялото му, както той бе използвал нейното, и макар да знаеше, че би трябвало да изпитва известна вина за удоволствието, което бяха изживели, единственото, което чувстваше наистина, бе уморено удовлетворение. И усещане за някакво чудо.

— Беше си приготвила куфара — каза той.

— Смятах да си тръгна тази нощ.

— Защо?

— Не виждах смисъл да оставам тук. — Протегна ръка, за да докосне лицето му, за да погали твърдата му брада. — Докато се появи ти.

— За малко да не го направя. Няколко пъти обиколих хотела. Събирах смелост.

Джейн се засмя.

— Като те слуша, човек ще си помисли, че се страхуваш от мен.

— Истината ли искаш? Ти си доста страховита жена.

— Сериозно ли изглеждам така?

— Пламенна. Страстна. Изумявам се колко огън си в състояние да генерираш. — Погали я по бедрото и допирът на пръстите му накара цялото ѝ тяло да потръпне. — В колата каза, че ти се искало да приличаш повече на мен. Истината е, Джейн, че аз бих искал да приличам повече на теб. Искан ми се да имам твоя плам.

Тя постави длан върху гърдите му.

— Говориш така, сякаш тук вътре не бие сърце.

— Не си ли мислеше така?

Тя замълча. *Мъжът в сивия костюм.*

— Мислеше си, нали? — настояваше Дийн.

— Не знаех какво да мисля за теб — призна тя. — Изглеждаше винаги толкова безстрастен. Не съвсем като човешко същество.

— Вцепенен.

Произнесе думата толкова тихо, че Ризоли започна да се пита дали я бе изрекъл с намерението да бъде чуто. Мисъл, прошепната само за собствените уши.

— Ние реагираме различно — каза Дийн. — На нещата, с които се очаква да се справяме. Ти спомена, че те те ядосват.

— Много пъти става така.

— И ти се хвърляш в битката. Нападаш, действайки на пълни обороти. Така, както се хвърляш в живота. — И додаде, като се позасмя: — Лошо настроение и други от този род.

— А ти как може да не се ядосваш?

— Не си позволявам. Ето така се справям с това. Правя крачка встрани, поемам въздух. Разигравам всеки случай като пъзел. — Погледна я. — Ето затова ме интригуваш. Цялото това вълнение, всички емоции, които влагаш във всичко, което правиш. Изглежда някак си... опасно.

— Защо?

— Точно обратното е на това, което съм. Това, което се опитвам да бъда.

— Страхуваш се да не те заразя.

— Все едно се приближаваш прекалено много до огъня. Той ни привлича, макар да знаем дяволски добре, че ще ни изгори.

Джейн притисна устните си в неговите.

— Малко опасност — прошепна тя — може да бъде изключително възбуждаща.

Вечерта премина в нощ. Отмиха потта от телата си под душа и застанаха ухилени пред огледалото, облекли еднакви хотелски роби. Поръчаха си вечеря и я изядоха в леглото, полята с вино, включили телевизора на комедийния канал. Тази вечер нямаше да пускат Си Ен Ен, нямаше да позволят на лошите новини да им развалят настроението. Джейн искаше тази нощ да бъде на милион мили от Уорън Хойт.

Но дори разстоянието и комфортът на мъжката прегръдка не успяха да прогонят Хойт от сънищата ѝ. Събуди се рязко в мрака, мокра от потта на страха, не на страстта. Въпреки думкането на сърцето, успя да чуе звъна на мобилния си телефон. Трябваша ѝ няколко секунди, за да се измъкне от обятията на Дийн, да се протегне през него към нощното шкафче от неговата страна на леглото и да отговори на обаждането.

— Ризоли.

Приветства я гласът на Фрост.

— Предполагам, че те събудих.

Тя премигна към часовника на радиото.

— Пет часа сутринта? Да, безопасно предположение от твоя страна.

— Добре ли си?

— Да. Защо?

— Виж, знам, че летиш обратно насам днес. Но реших, че е по-добре да знаеш, преди да си пристигнала.

— Какво?

Той не отговори веднага. Чу как от другия край на телефона го попитаха нещо във връзка с прибирането в торбички на доказателствен материал и разбра, че в този момент той работеше на поредното местопрестъпление.

Дийн се размърда до нея, смутен от внезапното ѝ напрежение. Седна в леглото и запали осветлението.

— Какво става?

Фрост се върна на линията.

— Ризоли?

— Къде си? — попита тя.

— Повикаха ме за едно десет шейсет и четири. Сега съм там...

— Защо реагираш на обаждания за проникване с взлом?

— Защото става дума за твоя апартамент.

Младата жена притихна, притиснала телефона в ухото си, и чу пулсациите на сърцето си.

— Тъй като не беше в града, временно прекратихме наблюдението на твоята сграда — обясни Фрост. — Съседката ти по коридор, в апартамент две-нула-три, се обадила. Мис, въъ...

— Спигъл — промълви Джейн. — Джинджър.

— Да. Изглежда много умно момиче. Казва, че работела като барманка в „Макгинти“. Прибирала се от работа и забелязала стъкло под пожарното стълбище. Вдигнала поглед и видяла, че прозорецът ти е счупен. Веднага се обадила на 911. Първият пристигнал на мястото полицаи си дал сметка, че това е твоят апартамент. И ми се обади.

Дийн докосна ръката ѝ с ням въпрос в очите. Тя не му обърна внимание. Изкашля се и успя да попита с измамно спокойствие:

— Взел ли е нещо?

Не беше нужно да казва името му — и двамата знаеха кой го е направил.

— Това ще трябва да ни кажеш ти, като дойдеш — отговори Фрост.

— Там ли си сега?

— В дневната ти съм.

Младата жена затвори очи; почти ѝ се гадеше от ярост при мисълта, че непознати нахлуват в дома ѝ. Че отварят шкафовете ѝ, докосват дрехите ѝ. Че се помайват над най-интимните ѝ притежания.

— Струва ми се, че нищо не е пипнато — каза Фрост. — Телевизорът и CD-плейърът ти са тук. На кухненския плот има голям буркан с монети. Има ли нещо друго, което биха искали да откраднат?

Душевният ми покой. Разумът ми.

— Ризоли?

— Не се сещам за нищо.

Настъпи пауза. След което той добави тихо:

— Ще прегледам всичко с теб, сантиметър по сантиметър. Като се прибереш вкъщи, ще го направим заедно. Хазаинът вече закова прозореца, за да не влиза дъжд. Ако искаш да останеш известно време

в дома ми, знам, че Алис няма да има нищо против. Имаме стая за гости, която никога не е била използвана...

— Аз съм добре — увери го тя.

— Това не е проблем...

— *Добре съм.*

В гласа ѝ имаше гняв, и гордост. Най-вече гордост.

Фрост я познаваше достатъчно добре, за да не се впечатли и обиди. И каза невъзмутимо:

— Обади ми се веднага, щом се прибереш.

Дийн я наблюдаваше внимателно, докато Джейн затвори телефона. Изведнъж ѝ стана непоносимо да я гледат, когато е гола и уплашена. Когато е изложила напълно уязвимостта си. Скочи от леглото, отиде в банята и заключи вратата. Миг по-късно той почука.

— Джейн?

— Смятам да си взема душ.

— Не ме изолирай така. — Почука отново. — Излез да поговорим.

— След като свърша.

Ризоли пусна водата. Влезе под душа не защото имаше нужда да се измие, а защото течащата вода правеше разговора невъзможен. Това бе шумна завеса, зад която можеше да се скрие. Докато водата удряше по нея, тя стоеше с приведена глава, опряла ръце в плочките на стената, борейки се със страха си. Представяше си как се стича по кожата ѝ като мръсотия и изчезва с гъргорене в канала. Как се освобождава от нея, слой след слой. Когато най-последно спря водата, вече се чувстваше спокойна. Пречистена. Подсуши се и в запотеното огледало успя да зърне лицето си; вече не беше бледо, а зачервено от топлината. Готово отново да заиграе предназначената за обществеността роля на Джейн Ризоли.

Излезе от банята. Дийн седеше във фотьойла до прозореца. Не каза нищо, само наблюдаваше как се облича, вдигайки дрехите си от пода, след като заобиколи леглото, чиито изпомачкани чаршафи бяха безмълвно доказателство за взаимната им страст. Едно телефонно обаждане беше сложило край на това и сега тя се движеше решително из стаята, облече блузата си, вдигна ципа на панталоните. Навън бе все още тъмно, но за нея нощта беше приключила.

— Ще ми кажеш ли? — попита той.

— Хойт е бил в апартамента ми.

— Знаят, че е той?

Тя се обърна към него.

— Кой друг би могъл да бъде?

Думите прозвучаха по-остро, отколкото бе възнамерявала. Младата жена се изчерви и се наведе, за да извади обувките си изпод леглото.

— Трябва да се прибирам.

— Пет часа сутринта е. Самолетът ти излита едва в девет и трийсет.

— Наистина ли очакваш да заспя отново? След това?

— Ще се прибереш в Бостън изтощена.

— Не съм уморена.

— Защото си напмпана с адреналин.

Ризоли си обу обувките.

— Престани, Дийн.

— Какво да престана?

— Да се опитваш да се грижиш за мен.

Настъпи мълчание. След което той произнесе, с нотка на сарказъм:

— Извинявай, все забравям, че си напълно способна да се грижиш за себе си.

Тя замръзна, с гръб към него. Вече съжаляваше за думите си. За първи път я обзе желание той да се погрижи за нея. Да я прегърне и да я приласкае обратно в леглото. Да поспят в обятията си, докато стане време за тръгване.

Но когато се обърна, видя, че беше станал от фотьойла и се обличаше.

Заспа в самолета. Когато започнаха да се приземяват към Бостън, се събуди, замаяна и жадна. Лошото време я беше последвало от Вашингтон и турбулентността друсаше поставките на задната част на облегалките и нервите на пасажерите, докато се спускаха през облаците. Върховете на крилото зад прозореца ѝ чезнеха зад сива завеса, но тя беше прекалено уморена, за да усети тревога във връзка с полета. А и мисълта за Дийн не ѝ излизаше от главата и я отвличаше от онова, върху което би трябвало да се фокусира. Взираше се навън в мъглата и си припомняше докосването на ръцете му, топлината на дъха му по кожата си.

Спомняше си и последните думи, които си бяха разменили на летището — хладно и забързано сбогуване под ромолящия дъжд. Разделяне не на влюбени, а на бизнес партньори, които нямат търпение да останат насаме, за да се отдадат на личните си грижи. Обвиняваше себе си за новосъздадената дистанция помежду им, обвиняваше и него, че я беше оставил да си отиде. Вашингтон за пореден път се бе превърнал в град на съжаленията и изцапаните чаршафи.

Самолетът се приземи сред енергично биещия по земята дъжд. Видя как персоналът на пистата се появява, скрит под дъждобраните си, и се изпълни със страх при мисълта за онова, което предстоеше. Прибирането у дома, в апартамента, където никога вече нямаше да се почувства сигурна, защото *той* беше влизал в него.

Взе куфара си и излезе навън, но бе незабавно връхлетяна от носения от вятъра дъжд, който влизаше под широкия навес. Дълга опашка обезсърчени хора чакаха за такси. Хвърли поглед към редицата лимузини, паркирани покрай улицата, и изпита облекчение, щом видя името „Ризоли“ на прозореца на една от тях.

Почука на стъклото откъм шофьора и той го свали надолу. Беше друг, не възрастният чернокож мъж, който я беше докарал на летището предишния ден.

— Да, госпожо?

— Аз съм Джейн Ризоли.

— За улица „Клермънт“, така ли?

— Това съм аз.

Шофьорът излезе и ѝ отвори вратата за задната седалка.

— Добре дошли на борда. Ще сложа куфара ви в багажника.

— Благодаря.

Пъхна се в автомобила и въздъхна уморено, като се облегна на луксозната кожена тапицерия. Навън звучаха клаксони и гуми се плъзгаха под течащия като из ведро дъжд, но вътре в лимузината цареше благословена тишина. Младата жена затвори очи, докато се отдалечаваха от летище „Логан“ и се насочиха към магистралата Бостън икспресуей.

Мобилният ѝ телефон звънна. Отърси се от изтощението и затърси замаяно в дамската си чанта, събаряйки химикалки и монети по пода на колата, докато търсеше телефона си. Най-послед, при четвъртото звънене, успя да отговори.

— Ризоли.

— Обаждат се Маргарет от канцеларията на сенатор Конуей. Искан само да се уверя, че превозът ви до дома е уреден.

— Да. Возя се в лимузината.

— О. — Последва пауза. — Е, радвам се, че въпросът се е изяснил.

— Какъв въпрос?

— От службата за транспортиране с лимузини се обадиха, за да съобщят, че сте се отказали от заявката да бъдете взета от летището.

— Не, той ме чакаше. Благодаря.

Затвори телефона и се наведе да събере нещата, изпадали от чантата ѝ. Химикалката се бе търкулнала под седалката на шофьора. Протегна се, за да я достигне, и внезапно съзнанието ѝ регистрира цвета на килимчето. Морскосин.

Бавно се изправи.

Току-що бяха влезли в тунела „Калахан“, който минаваше под река Чарлс. Трафикът помръдваше едва-едва и те пъплеха по безкрайния циментов тунел, окъпан в кехлибареножълта светлина.

Морскосин найлон шест, шест на „Дюпон“, наречен „Антрон“. Използван стандартно в производството на килимчета за „Кадилак“ и „Линкълн“.

Остана абсолютно неподвижна, обърнала поглед към стената на тунела. Мислеше си за Гейл Йегър и погребални процесии, редицата лимузини, криволичещи бавно към портите на гробището.

Мислеше за Александър и Карена Гент, които бяха пристигнали на летище „Логан“ само седмица преди смъртта си.

И мислеше за Кенет Уейт и неговите пътувания. Човек, който нямаше право да шофира, но въпреки това водеше съпругата си в Бостън.

Така ли ги изнамира?

Двойка влиза в колата му. Хубавото лице на съпругата се отразява в ретровизьора му. Тя се отпуска върху гладката кожа на седалката, докато пътува към дома си, без да си дава сметка, че я наблюдават. Че някакъв мъж, чието лице почти не е забелязала, в този момент решава, че тя ще бъде следващата.

Кехлибареножълтите светлини на тунела се плъзгаха отстрани, докато Ризоли изграждаше теорията си, тухла по тухла. Толкова удобен автомобил, пътуване в тишина, седалки, тапицирани с мека кожа. Безименен мъж зад волана. Всичко е замислено така, че да накара пасажера да се почувства в безопасност, защитен. Шофьорът обаче знае името на пасажера. Номерът на полета. Улицата, на която живее.

Движението отново бе спряло. Далече напред се виждаше отворът на тунела, малък свод от сива светлина. Продължаваше да се взира през прозореца, защото не смееше да погледне към шофьора. Не искаше да види опасенията й. С потни длани бръкна в чантата си и напипа мобилния си телефон. Не го извади, просто стоеше и го стискаше, мислейки какво и дали изобщо би трябвало да предприеме нещо. Засега шофьорът не беше направил нищо, с което да я алармира, нищо, с което да я накара да мисли, че не е това, за което се представя.

Бавно извади телефона от чантата си. Отвори го. В мрачния тунел се взря, опитвайки се да види цифрите, за да набере номера. „Действай непринудено — рече си тя. — Сякаш просто правиш някаква справка с Фрост, а не крещиш «SOS!»“. Но какво щеше да каже?“

— Мисля, че съм в беда, но не съм сигурна?

Натисна бутона за автоматично избиране на Фрост. Чу звън, после слабо „Ало“, последвано от статичен шум.

Тунелът. Аз съм в проклетия тунел.

Връзката прекъсна. Погледна напред, за да види какво разстояние ги делеше от отвора. В този момент погледът ѝ се отклони неволно към огледалото за обратно виждане на шофьора. Направи грешката да срещне погледа му, да регистрира факта, че той я наблюдава. И тогава и двамата разбраха.

Излез. Излез от колата!

Посегна към дръжката на колата, но той вече беше задействал ключалките. Джейн затършува панически, опитвайки се да напипа бутона за отключване на вратата.

Това бе всичкото време, което му беше нужно, за да се пресегне назад, да насочи тейзъра и да стреля.

Електрическият заряд влезе през рамото ѝ. Петнайсет хиляди волта преминаха през торса ѝ като светкавица, раздрусвайки нервната ѝ система. Причерня ѝ пред очите. Просна се върху седалката, ръцете ѝ бяха станали безполезни, буря от контракции предизвика конвулсии на всичките ѝ мускули; беше изгубила контрол над треперещото си тяло.

Шум като от барабанене, идващ отгоре, я извади от мрака. От мъглата в ретините ѝ бавно изплува сива светлина. В устата си имаше вкус на кръв, топъл и метален, езикът ѝ пулсираше там, където го бе прехапала. Мъглата бавно се топеше и тя видя дневна светлина. Бяха излезли от тунела и пътуваха... накъде? Зрението ѝ беше все още замъглено, но през прозореца различаваше очертанията на високи сгради на фона на сивото небе. Опита се да помръдне ръка, но тя беше тежка и мудна, с изчерпани от конвулсиите мускули. А от носещите се покрай прозореца сгради и дървета ѝ се зави свят и се наложи да затвори очи. Фокусира всичките си усилия върху опитите да накара крайниците си да се подчиняват на командите ѝ. Усещаше как мускулите ѝ потрепват, постепенно затвори пръсти в юмрук. По-силно. По-здравно.

Отвори вратата. Отключи вратата.

Отвори очи, борейки се със световъртежа; стомахът ѝ бушуваше при вида на бягащия покрай прозореца свят. Успя да изправи ръка, всеки сантиметър беше малка победа. Протегна длан към вратата, към бутона за отключване. Натисна го и чу звучното щракване от освобождаването му.

Внезапно усети натиск в бедрото си. Видя обърнатото му назад лице, докато смушка с тейзъра бедрото ѝ. Тялото ѝ отново бе разтърсено от електрически заряд.

Спазми стиснаха като в клещи крайниците ѝ. Мракът падна като качулка.

Капка студена вода, падаща на бузата ѝ. Скърцащ звук от отлепване на скоч лента от ролката. Дойде на себе си, докато мъжът завързваше китките ѝ зад гърба, увивайки ги няколко пъти със скоча, преди да отреже парчето от ролката. После ѝ измъкна обувките, пусна ги на пода, където те паднаха с тъп удар. Повдигна крачолите на панталона ѝ, така че лентата да залепне за гола кожа. Зрението ѝ бавно се проясни, докато той работеше, и видя темето му, както бе приведен в колата, съсредоточил цялото си внимание върху завързването на глезените ѝ. Зад него, през отворената врата на автомобила, се виждаше някакво зелено пространство. Блато и дървета. Никакви сгради. При блатата ли бяха? Да не би да я беше закарал до Бак Бей Фенс?

Ново скърцане на скоч лента, последвано от миризмата на лепило, когато я притисна към устата ѝ.

Той погледна надолу към нея и Джейн видя детайли, които не си беше направила труда да отбележи, когато бе свалил прозореца на колата в началото. Детайли, които тогава нямаха никакъв смисъл. Тъмни очи, лице с остри ъгли, изражение на хищник, който е вечно нащрек. И възбуда заради онова, което предстоеше. Лице, на което никой не би обърнал внимание от задната седалка на колата. „Това е безликата армия от хора, облечени в униформи“ — помисли си тя. Хората, които чистят хотелските ни стаи, пренасят багажа ни, карат лимузините, в които се возим. Те се движат в нещо като паралелен свят, където рядко ги забелязват, само когато са ни нужни.

Докато нахлуят в нашия свят.

Той вдигна мобилния ѝ телефон от пода, където беше паднал. Пусна го на пътя и го смачка с тока на обувката си, докато не се превърна в купчина счупена пластмаса и жички, които срита в храсталака.

Сега се беше превърнал в олицетворение на експедитивността. Истински професионалист, който върши това, което умее най-добре. Приведе се в колата, придърпа я към вратата, после я вдигна на ръце без дори да изпъшка от усилие. За един войник за специални операции, който е в състояние да измине мили с четирийсет и пет килограмова раница на гърба, не е кой знае какво предизвикателство да пренесе на няколко метра жена, тежаща петдесет и два килограма. Дъждът измокри лицето ѝ, докато я отнесе в задната част на автомобила. Джейн зърна дървета, изглеждащи сребристи от мъглата, и преплетена, гъста по-ниска растителност. Но не и други коли, макар да чуваше зад стената от дървета профучаването на превозните средства, като звука на океана, когато доближиш някоя раковина до ухото си. Достатъчно близо, за да породи задавен вой на отчаяние в гърлото ѝ.

Багажникът беше вече отворен, мръснозеленият парашут бе разгънат, в очакване да приеме тялото ѝ. Мъжът я пусна вътре, върна се в колата за обувките ѝ, и ги захвърли при нея. После затвори багажника и тя чу превъртането на ключа в ключалката. Дори ръцете ѝ да бяха свободни, нямаше как да се измъкне от този черен ковчег.

Чу как вратата се затвори със затръшване, после колата потегли отново. Към мястото за среща с човека, който знаеше, че я очаква.

Мислите ѝ се насочиха към Уорън Хойт. Мислеше си за сладникавата му усмивка, за ръцете му в латексови ръкавици. Мислеше за онова, което щеше да държи в тези скрити под ръкавиците ръце, и я обзе ужас. Дишането ѝ се ускори и тя усети, че не може да си поема въздух достатъчно дълбоко, достатъчно бързо, за да не се задуши. Заизвива се панически, мятайки се като полудяло животно, изпълнено с отчаяно желание да живее. Удари лице в куфара си и ударът я зашемети. Остана да лежи изтощена, с пулсираща буза.

Колата намали скорост и спря.

Младата жена се вцепени, сърцето ѝ се блъскаше в гърдите, докато чакаше това, което щеше да се случи по-нататък. Чу мъжки глас:

— Приятен ден.

След това автомобилът тръгна отново, набирайки скорост.

Място за плащане на пътна такса. Движеха се по Търнпайк.

Мислеше си за всички градчета, които се намираха западно от Бостън, за всички пусти поля и залесени места, където никой друг не

би се сетил да спре. Места, където тялото може никога да не бъде открито. Спомни си тялото на Гейл Йегър, подуто и покрито с черни вени, и пръснатите кости на Марла Джийн Уейт, лежащи в горската тишина. Такава е съдбата на всяка плът.

Джейн затвори очи, фокусирайки се върху тътена на шосето под гумите. Движеха се много бързо. Вече се бяха отдалечили доста от границите на Бостън. И какво ли щеше да си помисли Фрост, докато чакаше да му се обади? Колко време трябваше да мине, преди да си даде сметка, че нещо не е наред?

Няма значение. Той няма представа къде да търси. Никой не знае.

Лявата ръка започваше да изтръпва под тежестта ѝ, боцкането бе станало непоносимо. Завъртя се по корем и лицето ѝ се притисна в копринената материя на парашута. Същата, в която са били увити труповете на Гейл Йегър и Карена Гент. Стори ѝ се, че усеща миризмата на смърт в гънките ѝ. Отвратена, младата жена се опита да се надигне на колене и удари главата си в капака на багажника. Болката прободеше скалпа ѝ. Куфарът, колкото и да беше малък, не ѝ оставяше кой знае какво пространство за маневриране, и клаустрофобията я накара отново да изпадне в паника.

Контрол. По дяволите, Ризоли. Овладей се.

Не можеше обаче да се отърве от картините, в които Хирургът беше главно действащо лице. Спомни си надвисналото му отгоре ѝ лице, докато бе лежала обездвижена на пода на мазето. Спомни си как бе очаквала скалпелът му да пререже гърлото ѝ, знаейки, че няма как да избегне това. Че най-доброто, на което можеше да се надява, беше бърза смърт.

И че алтернативата беше безкрайно по-лоша.

Наложи си да диша бавно, дълбоко. Капка топлина се плъзна надолу по бузата ѝ, усещаше щипане отзад на тила. Беше си срязала скалпа и сега от раничката върху парашута се стичаше кръв, капка по капка. „Доказателствен материал — помисли си тя. — Возенето ми в тази кола, — отбелязано от кръв.“

Кървя. В какво си ударих главата?

Повдигна ръцете зад гърба си, опипвайки с пръсти капака на багажника, за да открие онова, което бе проболо скалпа ѝ. Усети

някаква пластмасова форма, гладък метал. И тогава, внезапно, я убоде острият край на стърчаща отвертка.

Остана известно време неподвижна, докато болката в мускулите на ръката ѝ отмине, докато премигне няколко пъти, за да не влезе кръвта в очите ѝ. Заслуша се в монотонния барабанен звук от гумите при допира им с пътя.

Продължаваха да се движат бързо и Бостън оставаше все по-назад.

Прекрасно е тук, в гората. Заобиколен съм от пръстен от дървета, чиито върхове пронизват небето като шпилове на катедрала. Цяла сутрин вали, но сега слънчевата светлина се показва иззад облаците и заля земята, където съм забил четири желязни кола, около които съм завързал четири парчета въже. Тишината се нарушава единствено от падащите от листата капки.

В този момент чувам шум от размахване на криле; вдигам поглед и виждам три гарвана, кацащи на клоните над мен. Гледат със странно нетърпение, сякаш в очакване на онова, което предстои. Вече знаят какво е това място и чакат, потрепвайки с черните си криле, привлечени тук от обещанието за мърша.

Слънцето затопля земята и от мокрите листа нагоре се вие пара. Окачил съм раницата си на един клон, за да я запазя суха, и тя виси там като тежък плод заради инструментите в нея. Не е нужно да правя инвентаризация на съдържанието ѝ; подбрал съм го грижливо, държах хладната стомана на всеки един инструмент известно време в дланта си, преди да го пхна в раницата. Дори годината в затвора не се е отразила пагубно на тази фамилиарност и когато пръстите ми обхванат скалпел, усещането е също толкова приятно, както ръкостискането със стар приятел.

Сега се готвя да приветствам друг стар приятел.

Излизам на пътя, за да чакам там.

Облаците са изтънели и следобедът обещава да бъде топъл. Пътят представлява два кални коловоза, сред които надигат глави бурени, пораснали там въпреки минаващите коли. Чувам грачене; поглеждам нагоре и виждам, че трите гарвана са ме последвали в очакване на шоуто.

Всички искат да гледат.

Изад дърветата се надига тънка ивица прах. Приближава автомобил. Чакам, пулсът ми се ускорява, дланите ми се изпотяват от нетърпение. Най-после го виждам, лъскав черен хипопотам, който се движи бавно по третостепенния път, както го изисква достойнството му. Кара приятеля, когото очаквам да видя.

Мисля, че посещението ще трае дълго. Вдигам очи и виждам, че слънцето се намира още високо на небето, което означава, че предстоят много часове на щастие. Часове на лятно забавление.

Заставам в средата на пътя и лимузината спира пред мен. Шофьорът излиза. Не е нужно да си казваме нищо; просто се споглеждаме и се усмихваме. Усмивката на двама братя, обединени не от семейната връзка, а от общите желания, общите копнежи. Изписаните върху хартия думи ни събраха. В дълги писма обрисовахме своите фантазии и ковахме съюза си, изтичащите от химикалките ни думи бяха като сребърните нишки на паяжина, които ни свързваха. И ни доведоха в тази гора, където гарваните гледат с нетърпение в очите.

Заедно приближаваме към задната част на колата. Той е възбуден от перспективата да я изчука. Виждам издутите му в слабините панталони и чувам рязкото дрънчане на ключовете на лимузината в ръцете му. Зениците му са разширени, горната му устна блести от пот. Заставаме до багажника, очаквайки жадно да хвърлим първия поглед към нашата гостенка. Да усетим опияняващата миризма на ужаса ѝ.

Той пъха ключа в ключалката и го превърта. Капакът на багажника се вдига.

Тя лежи, свита на една страна, и премигва насреща ни, заслепена от внезапно нахлулата светлина. Така съм фокусиран върху нея, че в първия момент не обръщам внимание на значението на белия сутиен, подаващ се от единия ъгъл на малкия ѝ куфар. Едва когато партньорът ми се привежда, за да я вземе от багажника, осъзнавам какво означава това.

Изкрещявам:

— Не!

Но тя вече е протегнала и двете си ръце напред. И натиска спусъка.

Главата му се пръска сред кървава мъгла.

Сякаш наблюдавам изпълнението на странен грациозен балет. Тялото му се извива в дъга напред и пада. Ръцете ѝ се извиват към мен с непогрешима точност. Имам време само колкото да се извия в страни и пистолетът ѝ изстрелва втория си куршум.

Не усещам как пронизва задната част на врата ми.

Странният балет продължава, само че този път го изпълнява моето тяло; ръцете ми описват кръг, когато политам във въздуха като гмуркащ се лебед. Приземявам се на една страна, но не усещам болка от удара, чувам само звука от приземяването на торса си. Лежа в очакване на болката, но не чувствам нищо. Освен изненада.

Чувам я как се измъква с усилие от багажника. Лежала е натъпкана там повече от час и ѝ трябва няколко минути, за да накара краката си да ѝ се подчиняват.

Приближава към мен. Бута ме с крак по рамото, за да ме обърне по гръб. В пълно съзнание съм и я поглеждам, давайки си прекрасно сметка какво ще последва. Тя насочва оръжието към лицето ми, ръцете ѝ треперят, дишането ѝ е неравномерно и учестено. По бузата ѝ е засъхнала размазана кръв, като военна украса. Всеки мускул на лицето ѝ е подготвен да убива. Всичките ѝ инстинкти крещат да натисне спусъка. Аз отвърщам на погледа ѝ, без капчица страх, наблюдавам битката, отразена в очите ѝ. Чуди се коя форма на разгромяване на противника да избере. В ръцете си държи оръжието на собственото си разрушение; аз съм просто катализаторът.

Убий ме и последствията ще те унищожат.

Остави ме жив и ще присъствам вечно в кошмарите ти.

От гърлото ѝ се изтръгва тихо ридание. Бавно отпуска пистолета. „Не“ — прошепва тя. И отново, вече по-силно. Предизвикателно:

— Не.

После изправя гръб, поема дълбоко въздух. И тръгва обратно към колата.

Ризоли стоеше на поляната, загледана в четирите железни колчета, забити в земята. Две за ръцете, две за краката. Завързаните за тях въжета с вече направени примки, очакващи да бъдат затегнати около китките и глезените. Избягваше да мисли за явното предназначение на тези колчета. Вместо това обиколи мястото с деловия вид на ченге, оглеждащо мястото на престъплението. А фактът, че за колчетата трябваше да бъдат завързани собствените ѝ крайници, че инструментите от раницата на Хойт трябваше да разкъсват собствената ѝ плът беше подробност, която държеше на разстояние. Усещаше как я гледат колегите ѝ, чу как притихнаха гласовете им при нейното приближаване. Превръзката върху защития ѝ скалп бе като сочещ я пръст и всички се отнасяха към нея сякаш беше от стъкло и можеше да се счупи при най-лекото сътресение. Не можеше да понася това, не и сега, когато се нуждаеше повече от всякога да вярва, че не е жертва. Че контролира напълно емоциите си.

И така, Джейн се приближи към мястото така, както би се приближила към която и да е сцена на престъпление. Мястото бе фотографирано и щателно огледано предишната вечер от щатската полиция, но тази сутрин Ризоли и нейният екип също дойдоха да го огледат. Дватама с Фрост обходиха гората, измервайки разстоянието от пътя до полянката, където щатската полиция бе открила раницата на Уорън Хойт. Въпреки значението, което имаше за самата нея този кръг от дървета, Джейн оглеждаше полянката безстрастно. В бележника си бе записала всичко, открито в раницата: скалпели и хирургически щипци, ретрактор и ръкавици. Беше изследвала снимките на останените от краката на Хойт отпечатащи, вече отлети в гипс, и се бе взирала в торбичките с доказателствен материал, в които бяха поставени въжетата, без да престава да мисли за китките, за които бяха предназначени. Вдигна поглед към променящото се небе, без да си даде време за мисълта, че същите тези върхове на дървета можеха да бъдат последната ѝ гледка в този живот. Жертвата Джейн Ризоли днес

не присъстваше тук. Дори колегите ѝ да я наблюдаваха в очакване да я зърнат, нямаше да я видят. Никой нямаше да я види.

Затвори бележника си и вдигна поглед в мига, в който се появи Гейбриъл Дийн. Макар сърцето ѝ да се оживи, щом го видя, тя го приветства само с кимване и с поглед, говорещ: „Нека не излизаме извън професионалните рамки“.

Той разбра и те застанаха един срещу друг като двама професионалисти, внимаващи да не издадат с намек интимността, която бяха преживели само преди два дни.

— Шофьорът е бил нает преди шест месеца от ВИП „Лимузини“ — каза тя. — Семейство Йегър, Гент, Уейт... всичките ги е возил. И е имал достъп до графика за вземане на ВИП особи. Трябва да е видял там името ми. Анулирал заявката за вземането ми от аерогарата, за да заеме мястото на шофьора, който е трябвало да бъде там.

— И ВИП проверили ли са служебните му препоръки?

— Те били отпреди няколко години, но били превъзходни. — Джейн направи пауза. — В автобиографията му не се споменавало за военна служба.

— Защото истинското му име не е било Джон Старк.

Тя се намръщи.

— Кражба на самоличност?

Дийн посочи към дърветата. Двамата оставиха зад гърба си поляната и тръгнаха между дърветата, където можеха да говорят насаме.

— Истинският Джон Старк умира през септември 1999 година в Косово — започна той. — Помощен работник на ООН, загинал, когато джипът му се натъкнал на сухопътна мина. Погребан е в Корпус Кристи, Тексас.

— Тогава значи не знаем дори истинското име на нашия човек.

Дийн поклати глава.

— Отпечатъци от пръстите, рентгенови снимки на зъбите и тъканни проби ще бъдат изпратени в Пентагона и Централното разузнаване.

— И няма да получим отговор от тях. Нали?

— Не и ако Властващия е бил от техните. Що се отнася до тях, ти се погрижи за проблема им. Не е необходимо да се казва или прави нищо повече.

— Може и да съм разрешила техния проблем — отвърна горчиво тя. — Но моят е все още жив.

— Хойт ли? Той никога повече няма да ти създава грижи.

— Боже, трябваше да стрелям още веднъж...

— Вероятно е получил „квадриплегия“^[1], Джейн. Не мога да си представя по-голямо наказание.

Излязоха от гората на третостепенния път. Лимузината бе изтеглена на буксир предишната нощ, но доказателството от онова, което се бе разиграло тук, стоеше все така. Ризоли погледна към засъхналата кръв там, където бе умрял мъжът, известен като Джон Старк. Няколко метра по-нататък се виждаше по-малкото петно, където бе паднал Хойт, с безчувствени крайници, със смлян гръбначен мозък.

Можех да го довърша, но го оставих да живее. И все още не знам дали постъпих правилно.

— Как си, Джейн?

Чу интимната нотка в гласа му, безсловесно признание, че бяха нещо повече от колеги. Погледна го и внезапно усети с особена острота синините по лицето си и издутата превръзка на главата си. Не ѝ се искаше да я вижда в този вид, но сега, след като стоеше пред него, нямаше смисъл да се крие; не можеше да направи нищо друго, освен да вдигне очи и да срещне погледа му.

— Добре съм — отвърна тя. — Няколко шева на скалпа, няколко болезнени мускула. И наистина впечатляващ екземпляр сред грозниците. — Махна неопределено към обезобразеното си лице и се засмя. — Трябваше обаче да видиш другия.

— Не мисля, че е добре да си тук — заяви той.

— Какво искаш да кажеш?

— Прекалено скоро е.

— Точно аз съм човекът, който би трябвало да бъде тук.

— Никога ли не си позволяваш да се отпуснеш?

— Защо ми е?

— Защото не си машина. Това ще ти се отрази. Не може да ходиш по това място и да се преструваш, че е просто поредното местопрестъпление.

— Точно като такова го третирам.

— Дори след всичко, което за малко не се случи?

Кое то почти се случи.

Младата жена сведе поглед към кървавите петна по земята и за миг пътят като че ли се олюля, сякаш бе станало земетресение, раздрусало грижливо изградените от нея стени, с които се бе обградила като с щитове, заплашвайки самите основи, върху които стоеше.

Той я хвана за ръката и очите ѝ се напълниха със сълзи от стабилното му докосване. Докосване, което казваше: „Само този път имаш разрешение да бъдеш човешко същество. Да бъдеш слаба“.

— Съжалявам за Вашингтон — промълви тя.

Видя болката в очите му и си даде сметка, че беше разбрал неправилно думите ѝ.

— Значи ти се иска онова между нас да не се бе случвало — произнесе тихо той.

— Не. Изобщо нямах предвид това...

— А за какво тогава съжаляваш?

Джейн въздъхна.

— Съжалявам, че тръгнах, без да ти кажа какво означаваше за мен тази нощ. Съжалявам, че всъщност така и не си взех наистина „довиждане“ с теб. И съжалявам, че... — Спря. — Че не ти позволих да се погрижиш за мен, само този път. Защото истината е, че наистина имах нужда да го направиш. Не съм толкова силна, колкото ми се иска да мислят.

Дийн се усмихна. Стисна дланта ѝ.

— Никой от нас не е, Джейн.

— Хей, Ризоли?

Беше Бари Фрост, който я викаше от края на гората.

Тя премигна, за да задържи напиралите сълзи, и се обърна към него.

— Да?

— Току-що получих двоен десет петдесет и четири. Магазин за хранителни стоки „Куик стоп“, „Джамейка плейн“. Мъртви са служител на магазина и един клиент. Мястото вече е отцепено.

— Божичко. Толкова рано сутринта?

— Ние сме най-близо до мястото. В състояние ли си да вървим?

Младата жена пое дълбоко въздух и се обърна към Дийн. Той беше пуснал ръката ѝ и макар докосването му да ѝ липсваше, тя вече

се чувстваше по-силна, вътрешният ѝ трепет бе замлъкнал, земята под краката ѝ отново бе станала стабилна. Но не беше готова да сложи край на този миг.

Последното им сбогуване във Вашингтон бе станало толкова прибързано; нямаше да позволи това да се случи пак. Нямаше да позволи животът ѝ да заприлича на живота на Корсак — тъжна хроника от съжаления.

— Фрост? — каза тя, все така, без да отделя очи от Дийн.

— Да?

— Няма да дойда.

— Какво?

— Да го вземе друг екип. Точно сега не ми е до това.

Никаква реакция. Джейн погледна към колегата си и видя изуменото му лице.

— Искаш да кажеш... вземаш си почивен ден? — попита той.

— Да. Това е първият ми болничен ден. Имаш ли някакъв проблем с това?

Той поклати глава и се засмя.

— Крайно време беше, дяволите да го вземат, нищо друго не мога да кажа.

Тя го проследи с поглед, докато се изгуби сред дърветата. Чу го как продължава да се смее, докато вървеше из гората. Изчака да изчезне напълно, преди да се обърне отново към Дийн.

Той беше разтворил ръце; тя се мушна в обятията му.

[1] Парализа на четирите крайника. — Бел.прев. ↑

На всеки два часа идват да проверяват кожата ми за рани от залежаването. Това е едно сменящо се трио от лица: Армина в дневната смяна, Белла — във вечерните, и тихата и срамежлива Корасон нощем. За ненаблюдателния те не се отличават особено една от друга — и трите са с гладки кафяви лица и музикални гласове. Жизнерадостна хорова редица от Филипините в бели униформи. Но аз виждам разликите помежду им. Виждам го по начина, по който се доближават до леглото ми, в различния начин, по който ме хващат, когато завъртат торса ми от едната на другата страна върху кувертюрата от овча кожа. Това трябва да се прави денем и нощем, защото аз не мога да се обръщам и тежестта от натиска на тялото ми върху матрака износва кожата. Тя компресира капиллярите и прекъсва подхранващия приток на кръв, в резултат на което тъканите започват да гладуват, добиват блед цвят, стават лесно раними. Една незначителна раничка бързо може да се възпали и да се разрасне, като гризящ плътта плъх.

Благодарение на моите три момичета аз нямам рани... поне така ми казват. Аз не мога да проверя, защото не мога да си видя гърба или задника, нито пък усещам нещо от раменете надолу. Поддържането на здравето ми зависи напълно от Армина, Белла и Корасон и аз, като малко бебе, насочвам цялото си внимание върху тези, които се грижат за мен. Изучавам лицата им, вдъхвам миризмата им, запаметявам гласовете им. Знам, че носът на Армина не е съвсем прав, че дъхът на Белла често мирише на чесън и че Корасон почти незабележимо заеква.

Знам също така, че те се страхуват от мен.

Знаят, разбира се, защо съм тук. Всички работещи в отделението за травми на гръбначния мозък знаят кой съм и макар да се отнасят към мен също толкова любезно, колкото и към останалите пациенти, забелязвам, че не ме поглеждат в очите, че се колебаят, преди да ме докоснат, сякаш се готвят да пипнат гореща

ютия. Улавям погледите на санитарите в коридора, които си шепнат нещо, вперили очи в мен. Те бърбят с другите пациенти, разпитват ги за приятелите и семейството, но никога не задават и на мен подобни въпроси. О, питат ме как се чувствам и дали съм спал добре, но разговорите ни се изчерпват с това.

Знам обаче, че са любопитни. Всички са любопитни, всички искат да хвърлят поглед към Хирургът, но се страхуват да се приближат, сякаш е възможно внезапно да скоча и да ги нападна. Затова хвърлят набързо поглед към мен през вратата, но не влизат, ако дългът не ги позове. Трите момичета се грижат за кожата ми, за пикочния ми мехур и дебелото черво, и след това бързат да излязат, оставяйки чудовището само в бърлогата му, приковано за леглото от собственото си разрушено тяло.

Нищо чудно, че очаквам с такова желание посещенията на д-р О'Донъл.

Тя идва веднъж седмично. Носи касетофона, бележника и чантата, пълна с химикалки, с които си води записки. Носи също така и любопитството си, носи го безстрашно и безсрамно, като червено наметало. Любопитството ѝ е чисто професионално или поне тя така си мисли. Приближава стола си до леглото ми и поставя микрофона така, че да улавя всяка дума. После се накланя напред, извила врат към мен, сякаш ми предлага гърлото си. Красиво гърло. Тя е естествена блондинка, много светла, и вените ѝ рисуват деликатни сини линии под бялата кожа. Гледа ме, без да се страхува, и задава въпросите си.

— Липсва ли ти Джон Старк?

— Знаеш, че ми липсва. Загубих брат.

— Брат? Но ти дори не знаеш истинското му име.

— И полицията продължава да ме пита за него. Не мога да им помогна, защото той не ми го е казвал.

— Въпреки това си си кореспондирал с него през цялото време от затвора.

— Имената не бяха от значение за нас.

— Познавали сте се достатъчно добре, за да убивате заедно.

— Само един път, на „Бийкън хил“. То е като при любенето, струва ми се. Първият път все още се учиш да се доверяваш на другия.

— Значи съвместното убиване беше начин да го опознаеш?

— Има ли по-добър начин?

Тя повдига едната си вежда, сякаш не е съвсем сигурна дали говоря сериозно. Но аз говоря напълно сериозно.

— Наричаш го „брат“ — продължава О’Донъл. — Какво разбираш под това?

— Двамата бяхме свързани. Със свещена връзка. Толкова е трудно да намеря някой, който да ме разбира напълно.

— Представям си.

Усещам в думите ѝ сарказъм, който обаче не чувам в гласа ѝ и не виждам в очите ѝ.

— Знам, че трябва да има и други като нас — продължавам аз.

— Предизвикателството е да ги откриеш. Да се свържеш с тях. Всеки иска да бъде с хората от неговата „кръвна група“.

— Говориш така, сякаш сте някакъв отделен вид.

— Ното sapiens reptilis — обявявам духовито аз.

— Моля?

— Четох, че част от главния ни мозък датира още от времето на произхода ни от влечугите. Тя контролира най-примитивните човешки функции. Бягство или бой. Чифтосване. Агресия.

— О. Имаш предвид архипалиума^[1].

— Да. Мозъкът, който сме имали, преди да станем хора и цивилизовани. В него няма емоции, няма съвест. Няма морал. Само онова, което виждаш, като се вгледаш в очите на някоя кобра. Същата част от главния ни мозък, която реагира на обонятелно стимулиране. Затова влечугите имат толкова остро обоняние.

— Това е вярно. От неврологична гледна точка обонятелната ни система е тясно свързана с архипалиума.

— Знаеше ли, че винаги съм имал изключително усещане за миризми?

Известно време тя просто ме наблюдава. Отново се чуди дали говоря сериозно, или измислям тази теория в нейна чест, защото е невропсихиатър и знам, че това ще я впечатли.

Следващият ѝ въпрос показва, че е решила да ме приеме сериозно.

— Джон Старк също ли имаше изключително обоняние?

— Не знам. — Погледът ми е напрегнат. — И сега, след като е мъртъв, никога няма да разберем.

Тя ме изучава като котка, готова да се нахвърли върху жертвата си.

— Изглеждаш разгневен, Уорън.

— Нямам ли причина да бъда разгневен?

Погледът ми пада към безполезното ми тяло, лежащо инертно върху овчата кожа, използвана за намаляване на триенето. Вече дори не мисля за него като за моето тяло. И защо да го правя? Не мога да го усетя. Това е просто буца чужда плът.

— Ядосан си на полицайката — казва О'Донъл.

Такова подразбиращо се от само себе си твърдение дори не се нуждае от потвърждение, затова и не реагирам.

Д-р О'Донъл обаче, е обучена да се взира в чувствата, да бели образувалата се коричка и да оголва кървавата, чувствителна рана под нея. Подушила е миризмата на гниеци емоции и сега се залавя да почиства, да стърже и да дълбае.

— Мислиш ли все още за детектив Ризоли?

— Всеки ден.

— Какви са мислите?

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Опитвам се да те разбера, Уорън. Какво мислиш, какво чувстваш. Какво те кара да убиваш.

— Значи продължавам да бъда малкия ти лабораторен плъх. Не съм ти приятел.

Тя прави пауза.

— Да, мога да ти бъда приятел...

— Но не си дошла заради това.

— Честно казано дойдох заради онова, което мога да науча от теб. Което можем да научим всички в отговор на въпроса защо хората убиват. — Привежда се дори още по-близо. И казва тихо: — Затова ми кажи. Всичките си мисли, колкото и смущаващи да са.

Настъпва дълго мълчание. Тогава промълвявам:

— Имам фантазии...

— Какви фантазии?

— Свързани с Джейн Ризоли. С това, което бих искал да направя с нея.

— Кажу ми.

— Това не са хубави фантазии. Сигурен съм, че ще ти се сторят отвратителни.

— Въпреки това бих искала да ги чуя.

В очите ѝ виждам странен блясък, сякаш са осветени отвътре. Мускулите на лицето ѝ са застинали в напрегнато очакване. И несъзнателно е притаила дъх.

Гледам я и си мисля: „О, да, тя би искала да ги чуе. И тя като всички останали иска да чуе всеки мрачен детайл. Твърди, че интересът ѝ е чисто научен, че онова, което ѝ разказвам, е само за изследванията ѝ. Но аз виждам нетърпеливото пламъче в очите ѝ. Подушвам миризмата на феромоните, отделяни при възбуда“.

Виждам влечугото, което се размърдва в клетката си.

Тя иска да знае това, което знам аз. Исква да влезе в моя свят. Най-сетне е готова за пътуването.

Време е да я покана вътре.

[1] Архипалиум — първият мозъчен свод. — Бел.прев. ↑

Издание:

Тес Геритсън. Чиракът

Американска. Първо издание

ИК „ИнфоДАР“, София, 2008

Редактор: Станислава Първанова

Коректор: Ангелина Вълчева

ISBN: 978-954-761-335-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.